

NNCL468-35Bv2.0

EDGAR WALLACE

A Scotland Yard és a gumiemberek

Sorozatszerkesztő Zánkai Géza
Szerkesztette Véber Károly
Fordította Kosáryné Réz Lola

ISBN 963 234 172 4
ISSN 0238-9665

I. FEJEZET

Egy ködös reggelen, a szürke félhomályban egy kis evezős bárka siklott sebesen lefelé a folyón. A két pár evező egy ütemre járt – az evezősök értették a dolgukat. Ügyesen cikáztak a lehorgonyzott bárkák sötét foltjai között.

Valahol keleten lassan-lassan felkapaszkodott a nap, de az ég sötét maradt. A parton és a folyón lámpák égtek. A Billingsgate Market csak úgy ragyogott a fényben, és kissé feljebb, ahol a teherhajók rakodtak, csillagok módjára sziporkáztak az ívlámpák hosszú sorban.

A folyó ébredezni kezdett, hajógépek zaja, emelődaruk nyikorgása, láncsörgés és deszkarecsegés hallatszott mindenfelől.

A csónak egy hosszú bárka mögül a szabad vízre ért, és orrát az északi partnak fordítva siklott tovább, amikor a szürkeségből egyszerre fekete folt tűnt elő. Az első evezős hátrafordította a fejét, és jól megnézte az egyre nagyobbodó motorcsónakot, majd káromkodva letette a lapátot.

– Wade! – morgott.

A gomolygó ködből ebben a pillanatban vidám kiáltás hallatszott.

– Hahó, kis csibéim! Hová, hová?

A folyami rendőrség keskeny, gyors járású motorcsónakja odasimult a kis bárka mellé. Valaki átnyúlt, és egy kampót akasztott a csónak peremébe.

– Csak én vagyok, Mr. Wade! – hangzott az alázatos felelet sűrű szipogások között. – Hajót kalauzoltunk lefelé és most visszafelé jövünk...

– Úgy, úgy? – hangzott újra az előbbi vidám hang. – Mr. Offer! Sniffy Offer, a Szipogó! Mit csinálsz idekint, kis csibém, ilyen kora hajnalban, mi? Ilyen rossz időben! Mikor a kicsiknek még a jó meleg paplan alatt a helyük! Hadd nézzek bele abba a szép szemedbe...

Éles fénysugár villant elő a rendőrtiszt kezéből, és pontról pontra végigkutatta a kis bárka belsejét. A két toprongyos ember, az evezőt térdén tartva, pislogott az erős világosságtól.

– Persze, persze – mondta Wade felügyelő, gyűlöletesen vidám hangján. – Mintha egy whiskys hordócskát látnék itt a zsák alatt... Ott meg, akasszanak fel, ha nincs még egy!

– A vízben találtuk! – vinnyogott Sniffy. – Igazán, becsületesemre, itt úszkált a vízben! Én meg Harry kihaláztuk, csak kár lett volna otthagyni.

– Szóval halászatot? Tudom, tudom, hogy szerettek a zavarosban halászgatni. Gyertek csak át, kis csibéim, ide hozzám a motorcsónakba... na, egy-kettő, szaporán!

A két vízitolvaj szó nélkül átült a rendőrségi csónakba, és hallgattak, amíg

csak a parton fel nem tűnt a rendőrség épülete.

– Mondhatom, nagy dolog, hogy megcsípett bennünket, Mr. Wade! – szólalt meg ekkor Sniffy dacosan. – Hát aztán? Mit ér vele? Mit zaklat örökösen minket, amikor London tele van mindenféle rablással meg gyilkossággal, oszt senki sem tudja, ki benne a bűnös! A rendőrség a legkevésbé! Ott az az asszony, akit a Cranston-kertben találtak elvágott nyakkal, meg ott vannak a gumiemberek...

– Fogd be a szád! – mordult rá a társa.

– Mondd csak tovább, Sniffy, bátran! – biztatta a fiatal rendőrtiszt. – Nem vagyok túlságosan érzékeny. A gumiemberekről beszéltél? Szemrehányást teszel nekem, amiért még nem csíptük el őket? Lám, lám, igazad van. Csak folytasd!

– Fogd be a szád, Sniffy, ha mondom! – morogta még egyszer a társa, és Sniffy csakugyan befogta a száját, bár nagyon nehezeére esett.

– Most már csak azt szeretném tudni, hová akartátok vinni ezt a kis itókát. Engem nagyon érdekelnek a whiskys hordók, különösen ha a vízből halásszák ki egyesek. A végén még magam is csempész leszek... Nos, ki vele, Sniffy, én nem árulom el senkinek!

Sniffy dühösen szipogott néhányat, de nem felelt.

– Beszélj, Sniffy, mondd el a papának, mi bánt, kis csibém...

A sötétben nem láhatták Wade arcát, de tudták, hogy a sapka félre van csapva a fején, és keskeny, barnára sült arcán széles mosoly ül.

– Halljuk! Talán valami bánatos címborát akartatok megvigasztalni? Ez igazán szép töletek! Vagy szomjasak a vendégek a Mekkában? Azok a szegény, jó fiúk megérdemelnék egy kis jóakaratot... Meg azután a derék vén Golly...

A csavargó megfordult.

– Nem a bíróságon vagyunk, Mr. Wade! Ha van mondanivalóm, majd ott beszélek. Nincs joga engem itt kikérdezni, tudja? Benne van a törvényben!

A motorcsónak odaért a parthoz. Erős kéz nyúlt a drótkötél után. Egy hang kérdezett valamit, és Wade felelt:

– Csak két halászt hozunk.

– A hűvösre velük!

Ezen a napon Wade hivatalos látogatást tett a Mekka klubban Mrs. Annabel Oaksnál.

Mrs. Oaks legnagyobb sajnálatára nem tudta elérni, hogy azt az intézményt, amely az ő födele alatt virágzott, független klubnak tekintsék, és mentesítve legyen a rendőrség látogatásaitól. Közönséges szállodának minősítették a házat, és minden zsaru feljogosítva érezte magát, hogy a nap

bármely órájában bebocsátást követeljen. Sokszor panaszkodott emiatt a lakóinak.

– Szép egy dolog! Az ember tengerész uraknak, tiszteknek ad szállást, és minden nyavalyás rendőr meg detektív akkor jön és megy, amikor neki tetszik!

Azt hihetne az ember, hogy Mrs. Oaks vigyázatlan volt, amikor ilyen kijelentéseket tett a vendégei előtt, és hogy könnyen elveszthette volna lakóinak nagy részét. Tévedés. A Mekkában azóta is éppoly szívesen szálltak meg matrózok és altiszt urak, állástalan kormányosok és mások, mint addig.

A ház jó helyen volt, közel a dokkokhoz, a hajók rakodóhelyéhez, a mindenféle raktárakhoz és több utazási irodához is – amellet a szállás és ellátás olcsó volt és megfelelő. Családias hangulat uralkodott a Mekkában: ha valaki pénzszűkében volt, kölcsönt is kapott; türelmesen kivárták, amíg az adós munkát kap valami hajón, s visszatérve az útjáról megfizeti a tartozását.

Mrs. Oaks, akit csak Mumnak hívott mindenki, igen szívélyes volt a vendégeihez, de megkövetelte tőlük, hogy úriemberek módjára viselkedjenek, és ha isznak, igyanak csendesen és ne ordítsanak, s ne akarjanak megverekedni Gollyval vagy aki éppen a kezük ügyébe esik. Ha mégis előfordult ilyesmi, ugyancsak meg tudta mondani a magáét.

Golly, azaz Mr. Oaks viszont nemigen nyitotta ki a száját. Szelíd, vékonypénzü kis emberke volt, vörös bajusz lógott le kétfelől gyenge állára. Valamikor stewardként dolgozott egy hajón, de néha azt mesélte, hogy kormányosnak szegődtek, sőt egyszer azt merte állítani, hogy kapitány is volt egy tengerjáró gőzösön, utána azonban nagyon elszégyellte magát.

Szentimentális dalokat szeretett énekelni különös, vékony, érdes hangján, s az volt a gyengéje, hogy mihelyt meglátta valami nagy színész arcképét, nyomban kisütötte, hogy hasonlít hozzá. Ha pedig nem látta senki, egy könyvet vett elő, amelyet egy híres filmsztár írt, és pózolt a tükör előtt. Arról ábrándozott, hogy az Operába szerződik. Rendszeresen skálázott, ami miatt a lakók ablakai rendesen zárva voltak, és sok panasz hangzott el. Különösen akkor volt dalos kedvében, ha fát aprított, viszont szinte egész nap alig tett egyebet, mint hogy aprította a pince bejáratánál a fát.

Mum – Mrs. Oaks – magas, csontos, vékony nőszemély volt. Szürkülő haját divatosan lenyíratva, amitől egy cseppet sem lett csinosabb. Éppen ellenkezőleg, kemény, haragos arckifejezése így még jobban érvényesült. Egnémely vendége, persze csak ha nem hallotta, vasorrú bábának nevezte, de azért legalább száz matróz és altiszt akadt szerte a világon, aki mindig úgy ment el Mum házához, mintha hazamenne, ha Londonba ért.

A Mekka félig fából, félig téglából épült. A téglából épült rész egy hajdani serfőző telep malátaháza volt, palotának éppen nem mondható. A ház előtt, a

folyóparton keskeny, deszkázott rész volt, ritkás fű nőtt a résekben, és két kopott kerti szék állt rajta. Golly minden évben kiültetett néhány palántát faládákban a ház elé, de sohasem lett belőlük semmi. A deszkák korhadni kezdtek, szó volt róla, hogy kövel építik ki a parti részt, de ebből sem lett semmi évről évre.

A kilátás szép volt, mert a folyó itt szélesedett ki, és mindig nyüzsgöttek rajta a hajók. A szemközti parton rendszeren egy kábellerakó bárka horgonyzott, és közel volt a kikötőhelyük a német hajóknak is. Egész sor kisebb-nagyobb, tengerre induló vitorlás és gőzös úszott el napközben a ház előtt, hosszú uszályok ereszkedtek alá a folyón, és vidáman lebegtek a zászlók az árbocok tetején.

Lila, a kis Lila Smith, ha csak tehette, ott állt az ebédlő széles ablakánál, és nézte, magáról megfigyelve, a jövő-menő hajókat. Látott ragyogó gőzösöket, spanyol narancsszállítókat, halászbárkákat. Ismerte a folyó nagy bárkáit, ismerte még a szirénájuk hangját is, és sötét éjjel is meg tudta volna mondani, hogy melyik halad el épp a vízen.

A vissza-visszatérő régi lakók kezdték észrevenni, hogy Lila már nem is olyan kislány. Mindig komoly volt és valamiképpen tiszteletet parancsoló, de mostanában valahogy egészen megváltozott. Önkéntelenül még büszkébben hordta a fejét, és az arcán, a szemén, a tartásán, a kezén, egész valóján valami légies báj áradt szét, amit alig lehetett szavakkal kifejezni. Mindig is szép gyermek volt, kerek arcú, nagy szemű. Most megkeskenyedett az arcocskája, a szeme még nagyobb lett... és még szebb.

Igen gyakran állt az ablaknál ócska fekete ruhájában, kopott sarkú cipőjében, és csöndesen figyelte a folyó mozgalmas életét – míg csak meg nem hallott egy éles hangot a háta mögött:

– A hetesben az új vendég teát kér, Lila! Ne állj itt úgy, mintha fából lennél, és ne bámulj, mint borjú az új kapura! Nem hallod? Szedd össze az eszedet, mert különben...

– Igenis, néni!

És Lila megfordult, és sietett a konyhába, félt Mum rikácsoló, örökké zsémbes hangjától. Néha sóvárogva kívánta, bár máshol élhetne... másképpen élhetne. Néha el is képzelte ezt a másféle életet... csendes helyen, fák között... Erről álmodozott, ha az elhaladó hajókat bámulta a vízen.

Az álmodozást nem hagyta abba most sem, hogy kitöltötte a hetesnek a teát, és beküldte a csoszogó, szuszogó cselédlánnyal, jókora szelet vajjas kenyérrel együtt.

A konyha keskeny ablaka nyitva állt. Hideg volt a reggel, de a nap lassan átmelegítette a levegőt, és halovány, aranszínű foltokkal hintette tele a hintázó víz felületét. Lila hirtelen föltekintett.

A keskeny, deszkázott partszegélyről egy férfi nézett be hozzá – magas, barna, keskeny arcú, csinos fiú. Kalap nem volt a fején, kurtára nyírt hajából egy fűrt a homlokára hullt.

– Jó reggelt, kis hercegnő!

A leány kissé félénken elmosolyodott, aztán eltűnt szájáról a mosoly, és fehér arcocskája még komolyabb lett.

– Jó reggelt, Mr. Wade!

Egy pillanatra elakadt a lélegzete. Senki a világon nem tett rá olyan különös hatást, mint ez a rendőrtiszt. Nem mintha félt volna tőle, bár nagyon jól tudta, micsoda szégyenletes foglalkozást űz – Mum mindig azt magyarázta neki, hogy a zsaruk olyan csalók, akik a tolvajoktól lopnak –, nem mintha kellemetlenek lettek volna számára a vele való ritka és rövid találkozások. Lila maga sem értette, miért érez olyan furcsa szívdobogást, ha látja. Valamikor régen úgy tekintette, mint a többi öregembert – Gollyt például –, de telt-múlt az idő, és egyszerre úgy érezte, hogy ő maga öreg már, és Mr. Wade a fiatal.

Mr. Wade sohasem faggatta őt a házi dolgokról, nem is mondott neki durva bókokat, mint a vendégek. Mum alaposan kikérdezte minden beszélgetés után, de nem volt mit eltitkolni előle soha. Akárki hallhatta volna minden szavukat.

– Ilyen korán bent van már, Mr. Wade?

– Hát nem tudja, milyen szorgalmas vagyok, kis hercegnő? Azért nem szeretnek a lusták!

Elhallgatott, ránézett a leányra, és hirtelen megkérdezte tőle:

– Nem mondaná most el nekem, kis hercegnő, milyen kalandja szokott lenni minden esztendőben?

A leány elfordította fehér arcát.

– Én... én sajnálom, hogy említettem – hebegte, és ijedt pillantást, vetett az ajtó felé. – Nem is tudom, hogyan lehettem olyan ostoba a múltkor... és... és nem is mondtam igazat, Mr. Wade!

– Maga nem is tud nem igazat mondani, kis hercegnő – ellenkezett Wade csöndesen. – Most megpróbálta, de nem sikerült. Azt mondta nekem a múltkor: “Ne gondolja, hogy olyan nagyon szomorú az életem. Minden esztendőben egyszer részem van egy érdekes kalandban.” Bizony, így mondta, szóról szóra. De ha nem akar beszélni róla, hagyjuk. Hogy van mostanában?

Ebben a percben Lila meghallotta Mum nehéz, csoszogó lépteit, és önkéntelenül hátrább lépett a rendőrtiszttól. Elsápadt kissé, és tekintete valahová messzire a levegőbe révedt. Az ajtó kinyílt, az asszony bejött.

– Nahát, Mr. Wade! Ön itt a konyhában? Nincs jobb dolga, mint kislányoknak udvarolni?

A hangja éles volt és dühös. Sok embert gyűlölt, de John Wade vörös posztó volt a szemében. Erélyes intéssel kiküldte Lilát, és becsapta mögötte az

ajtót, hogy csak úgy dongott.

– Megmondaná, mit keres itt a konyhában? Ne faggassa folyton ezt a lányt! Ha akar valamit, itt vagyok én! Majd én felelek a kérdéseire.

– Nem volt itt, gyermekem – mondta Wade türelmes mosollyal. – És miért olyan mérges tulajdonképpen, ha szabad tudnom? Hiszen csak Gollyhoz jöttem, egy kis baráti beszélgetésre.

– Odakint van a parton. Egyébként nem vagyok a maga gyermeke! – förmedt rá Mum rikácsoló hangján.

Wade felhúzta a vállát és nyitotta az ajtót.

– Megyek.

Látta Gollyt már az előbb, és nagyon jól tudta, hogy Golly is látta, amint bejött. Aprófát hasogatott a pincebejáratnál. Most, hogy a rendőrtiszt felé közeledett, letette a baltát, fölemelkedett és fájdalmas arckifejezéssel hallgatta, mit akar tőle ez a zsaru.

– Micsoda? Whisky? Mi közöm nekem ehhez?... Igen, ismerem Sniffyt. Közönséges csavargó. Be sem ereszteném a házamba. Amilyen ő maga, olyanok a barátai is. A közmondás is azt tartja: madarat tolláról, embert barátjáról...

– Nem is tudom – tűnődött Wade. – Hanem, hallott valamit mostanában a gumiemberekről? Hm?

Oaks türelmesen felsóhajtott és széttárta karját.

– Honnét tudhatnék én többet a gumiemberekről, mint amennyit akárki elolvashat az újságokban? Ott a rendőrség, fogják meg, ha tudják. Azért fizetjük a sok adót – azért etetjük őket...

– Mégpedig elég jó kosztal – mondta Wade vígan. – S ezentúl, valahányszor kövér rendőrt látok, mindig arra fogok gondolni, hogy a maga pénzén hizott így fel, Golly.

Golly azonban nem jött ki a sodrából. Méltósággal csóválta meg madárfejét.

– Még hogy a gumiemberek! Bankrablók és gyilkosok! Honnan ismerhetném én őket!

Wade morgott valamit magában, aztán újra a whisky dologát kezdte firtatni, majd, amikor Oaks behunyta a szemét, és arról kezdett szónokolni, hogy az ő házában nincs helye tivornyának, részegeskedésnek, már csak csöndes megadással nézte őt.

– Tovább, tovább! – biztatta, amikor Golly elhallgatott. – Magának a képviselőházba kellene jutnia, kis ártatlan. De szeretném hallani, amint a prohibícióról tart szónoklatot!

Azzal sarkon fordult és visszament a motoroshoz, amely ott bújta meg a korhadó deszkák mellett, a folyó szélén.

II. FEJEZET

Három nap múlt el.

A gépész már tizedszer jegyezte meg, hogy hideg van, túlságosan hideg ahhoz képest, hogy milyen időnek kellene lennie. John Wade mosolyra húzta el a fél száját. Néha úgy érezte, hogy az emberek mind gyerekek, csak ő öreg egyedül. Harmincöt éves volt, ami nem éppen magas kor, tekintve különösen a tiszteletreméltó pozíciót, amit máris kivívott magának a folyami rendőrségnél.

– Gyakran eszembe jut, felügyelő úr – folytatta a gépész, amint elsuhantak a Blackfrars híd alatt, és a part felé igyekeztek –, gyakran az az érzésem támad, hogy az élet olyan, mint ez a folyó...

– Igazán ez az érzése? Nem hittem volna, hogy ilyesmikről elmélkedik. De ha valami szentimentális történetet akar elmesélni, jobban teszi, ha bele se kezd.

– El fog jönni az idő – jósolta a gépész komoran –, amikor a felügyelő úr is összetalálkozik majd egy leánnyal, akit aztán megszeret. Addig senki sem tudja, mi az igazi érzés...

Wade nem figyelt oda. A motoros sebesen siklott a part közelében. Csillagos éjszaka volt, nyoma sem látszott a ködnek, ami pedig már közeledett, hogy éjszakára egész Londont sűrű köpönyegbe burkolja. Wade keserves napot tudott maga mögött. Kora reggel óta tucatnyi ócska bárkát vizsgált végig. Délután egy holttestet halászott ki a rendőrség a folyóból. Közben az őrszobában egy részeg hajókormányost kellett kihallgatnia, aki egyenesen nekivette volna a bárkáját egy kőfalnak, ha Wade föl nem ismeri a veszélyt, utol nem éri gyors motorosán a hajót, gumibotjával le nem üti a gazembert a kormánykerék mellől, és az utolsó pillanatban el nem fordítja a kereket.

Ezekhez az “apróbb kellemetlenségekhez” járult még, hogy most, késő este értesítést kapott, hogy jelentéstételre várják a Scotland Yardon. Jól tudta, miről lesz szó. A gumiemberekről. Eleinte elolvasott mindent, ami összefüggésben lehetett velük, aztán több kihallgatást és nyomozást vezetett ebben az ügyben, de kezdte már unni a dolgot. Néha arra gondolt, hogy ilyen banda talán nem is létezik, csak az ő agyszüleménye, és most meg kell szenvednie a fantazmagóriái miatt.

Azért nevezte el gumiembereknek ezeket az akasztófavirágokat, mert hirtelenében nem jutott jobb szó az eszébe. Rendkívüli rugalmassággal tervelték ki és vitték végbe a kalandjaikat. Aztán meg az első bankrablásuknál – s mint a nyomozás mutatta, a többen is – gumikesztyűt, gumiálarcot,

gumitalpú cipőt viseltek. Mindegyikük hosszú csövű automata pisztolyt fogott a kezében, övükre három-három körte alakú gázbomba volt akasztva. Sejteti lehetett, hogy a mérges gáz a fő fegyverük.

Akadtt néhány ember, aki látta őket azon az éjszakán, amikor kifosztottak egy nagy Bond Street-i ékszerüzletet, meg azon a szombat estén is, amikor a Northern and Southern bank széfét törték fel. Az éjjeliőr holtan feküdt a helyén. Kihűlt kezében egy gumiból készült gázmaszk leszakított darabja volt. Letépte valamelyik rablóról, meglátta az arcát, ezért gyilkolták meg a szerencsétlent.

– Nem is csodálkoznék – szólalt meg a gépész-megint, amint odafordította a motoros orrát a kikötőhely felé –, ha az egész wappingi népség belekeveredett volna ebbe az ügybe. Utóvégre...

Wade nem figyelt rá. Merőn a partot kémlelte. Az előbb mintha fekete pont jelent volna meg a lépcsők tetején... aztán kissé odébb tűnt fel, a meredek kőfalon, amely a partot szegélyezte. A rendőrségi motoros alig lehetett húsz méternyire, amikor végre tisztán kivehette a magasban álló emberi alakot. A következő pillanatban a fekete alak megingott, aztán hatalmas loccsanás hallatszott, és eltűnt a vízben.

Nemcsak Wade látta ezt, hanem a gépész is. A kis motoros megremegett a felkavart hullámok gyűrűjében.

– Ott, jobbra, felügyelő úr! Azt hiszem, el fogja érni kézzel is!

Wade feltérdelt a csónakban, kihajolt, a gépész a másik oldalra csúszott, hogy az egyensúlyt megtarthassák. Egy pillanatig csak a víz gyűrűi remegtek a csónak mellett, de aztán éppen a csónak orránál vetette fel a testet a víz. John Wade utánanyúlt, s egy kar akadt a kezébe. Felhúzta a fuldoklót a csónakba. Nyöszörgő, félájult asszony volt.

– Éppen az én orrom előtt kell öngyilkosnak lennie! – förmedt rá Wade dühösen első indulatában. – És épp amikor fontos tanácskozássra kell sietnem? Lámpát ide, Brown!

A gépész odairányította zseblámpájának fényét. Wade természetellenesen tágra nyílt, zavaros tekintetű szempárt látott. A vízből kimentett, őszes hajú, nyomorúságosan öltözött nő vadul lihegett.

– Nem adom! – kiáltotta. – Nem adom oda! Nem vehetik el tőlem!

Wade látta, hogy valami lucskos, gyűrt papirost szorít görcsösen a kebléhez.

– Ne féljen, nem veszek el semmit magától! – igyekezett megnyugtatni a magánkívül levő, nyöszörgő és sikoltozó teremtet. A gépész whiskys palackot vett elő, Wade az asszony ajkai közé kényszerített néhány cseppet. Az vergődött, ellenkezett.

– Nem... nem kell... én az én kicsikémhez akarok menni... ha ő meghalt...

én is hadd haljak meg... azt mondta a kapitány...

– Ne törődjön most azzal, hogy a kapitány mit mondott! – förmedt rá a rendőrfelügyelő. – Csak igyon bátran!

Takarót szedett elő az ülés alól, és ráterítette a vacogó, didergő teremtésre. Közben jobban megnézte, mit tart a kezében. Egy gyermek fényképe volt. Csak egy pillanatig látta a lámpa éles fényénél, de ez is elég volt. Soha többé nem tudta elfeledni. Addig a pillanatig azt hitte, hogy minden gyermek egyforma, s hogy lehetetlen volna valakit gyermekkori képéről felismerni, de ezen a kerek szemű gyermekarcon valami olyan különös, jellemző vonás volt, hogy azonnal ráismert. Meghökkenve kapta hátra a fejét.

– Szentséges ég! Hát ez kicsoda?

Nagyon jól tudta, kicsoda. Lila Smith volt, kicsi korában.

– Hallja? – ismételte meg a kérdést. – Ki ez?

– Nem adom! – rebegte az asszony félájultan, vergődve. – Nem adom senkinek a kicsikémet! Én...

Elakadt a hangja, nyöszörgött még valamit, aztán görcsösen összeszorított ujjai kinyúltak, s a feje hátrahanyatlott.

– Siessünk, Brown, a part felé. Azt hiszem, vége.

Megpróbálta kivenni az agyonázott képet az asszony kezéből, de az első érintésre ragadós, pépes gomolyaggá vált az egész.

– Csakugyan Lila Smith lett volna??

A csónak orra a kikötő falához ütődött, egy rendőr nagy szakértelemmel elkapta és felcsavarta a kötelet. Aztán egy másik rendőr, szinte varázsszóra, kerekas hordágyat tolt elő. Az asszonyt ráfektették, s megindultak vele a Westminster kórház felé.

Wade még akkor is összeráncolt homlokkal nézett maga elé, amikor odaért a Scotland Yardra, és jelentkezett a főnökénél. Négy magas rangú tisztviselő vett részt a tanácskozáson.

– Bocsánatot kérek a késésért – kezdte. – Egy hölgy éppen az orrom előtt ugrott fejest a vízbe, nem hagyhattam ott.

A főfelügyelő hátradőlt a székében és ásított egyet. Reggel hat óra óta szakadatlanul dolgozott.

– Mondja kérem, micsoda képtelenség ez azokkal a gumie emberekkel? Itt a jelentése. Az van benne, hogy...

Kinyitotta az irattartót, és nagy csomó papírt vett elő belőle.

–...hogyan "a rablások idejében titokzatos, gyors járású hajót láttak a folyón." Nem tudná pontosabban megmondani, hol, melyik részen? Ki tud róla többet?

– Senki, főfelügyelő úr – rázta John Wade a fejét. – Csak messziről látta az is, aki látta. Úgy gondolom, feketére van festve, bizonyos annyi, hogy nem égett lámpa a fedélzetén, az pedig kérdés tárgya sem lehet, hogy soha nem járt

még gyorsabb hajó a Temzén. A bárkákon csak a víz zubogását hallották, amint elsuhant mellettük, s panaszkodtak is mindenfelé, hogy könnyen szerencsétlenség történhetett volna, mert a motor hangja annyira halk, hogy szinte hallani se lehet. Ez már magában is gyanús.

– Egyetlen lámpa sem égett rajta?

– Nem, főfelügyelő úr. Összesen két ember tudott róla némi felvilágosítást adni. Donovan, a vízitolvaj, akit két hónapja fogtam el, és egy másik, hasonló foglalkozású egyén. Donovan azt mondta, hogy ketten ültek egy kis csónakban azon az éjszakán, és minden rossz szándék nélkül át akartak kelni a folyón... a szándékukat illetőleg, persze, megvan a különvéleményem. Szóval, egyszerre csak egyenesen nekik rohant ez a titokzatos hajó, és csak az utolsó pillanatban tudtak előle elmenekülni. Hogy milyen a hajó alakja, nem tudta megmondani, legfeljebb annyit, hogy rövid és széles, egyáltalán nem olyan, mint a motorosok rendesen. Feljegyeztem a titokzatos bárka megjelenésének idejét: minden esetben pontosan egyezett valamelyik nagy rablás idejével.

– Merrefelé látták? – kérdezte a főfelügyelő. Hosszú fejű, keskeny arcú férfi volt, azt hitte volna az ember, hogy félig alszik, pedig jóformán sohasem aludt.

– A Chelsea híd tájékán – felelte Wade. – Itt látta egy másik tolvaj vagy jobban mondva inkább orgazda. Hammersmithben van egy kis bódéja, ahol mindenfelét árul. A neve Gridlesohn. Bizonyos, hogy orgazda, mert sokat fecseg. A múlt hónapban három embert csíptem el az ő információi alapján.

Jennings, az egyik nagy fejű rendőrtiszt jókora füstfelhőt fújt a mennyezet felé, és megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, miért tanyáznának a gumiemberek a folyón. Húsz irányban is elszökhethetnek a munkájuk végeztével Londonból, ezek közt a vízi út a legkanyargósabb, leghosszabb, legveszedelmesebb. Az én véleményem az, hogy a legutóbbi nagy betörésük egyelőre az utolsó volt. Féltik a bőrüket, néhány évig most nem fognak jelentkezni.

Egy tudós kinézésű, ötvenes úr szakította félbe, aki a külföldiek ellenőrzését vezette.

– A gumiemberek bandája mindenesetre nemzetközi szövetkezés. A New York-i rendőrség is tud hasonló módon elkövetett bűntényekről, Franciaországban pedig a marseille-i bankot hajszálnyira úgy rabolták ki, mint nálunk a Northern and Southern legutóbb. Arról pedig, hogy Londonban egyelőre nyugodtak lehetünk...

Megcsendült a telefon. A főfelügyelő felvette a kagylót.

– Mikor? – kérdezte néhány percnyi hallgatás után. Újra hosszú csend, majd a főfelügyelő izgatott válasza:

– Igen, mindjárt megyek.

Letette a kagylót és felállt a helyéről.

– A szolgálatos rendőr jelenti, hogy a Frisby bank igazgatójának szobájában az ablakok hirtelen elsötétültek. A rendőr úgy látta, mintha több alak mozogna odabenn a sötétben. Azonnal kapcsolatba lépett a legközelebbi rendőrőrszobával és azon keresztül velem. Jegyezze meg ennek az embernek a nevét, Lane, meg akarom jutalmaztatni.

Wade kiment az irodából. Mire leért az udvarra, három nagy rendőrségi autó gördült ki a garázsból, s indult ki a kapun, menet közben ugráltak fel rájuk a rendőrök.

A Frisby bank magánkézben levő, előkelő pénzüintézet volt a St. Giles Street alsó végén. Nem nagy, de szép, modern épületét az udvaron át híd kötötte össze a szomszéd épülettel. Sarokház volt, éppen szemközt a szolgálatos rendőr helyével.

Mire a rendőrségi autók odaértek, már nyüzsgött a nép az utcán, a rendőrök kordonnal tartották távol az épülettől a kíváncsi tömeget. A bankigazgató szobája a mellékutcára nézett, itt tartották a bank pénzszekrényét is. Két lámpa égett odabenn éjjel-nappal, s a szolgálatos rendőr helyéről a pénzszekrény sarkát is lehetett látni.

A derék rendőr hamar elmondta, mi történt. A sarkon állt, várva, hogy leváltsák. A nagy toronyóra a közelben éppen az utolsót ütötte éjfélre, mikor hirtelen kialudt odabenn a fény.

Azonnal átsietett az utcán, megpróbálta kinyitni a kaput, aztán dörömbölni kezdett. Majd felkapaszkodott a vaskerítésre, és zseblámpájának fényét az elsötétült ablak felé irányította. Ekkor látta vagy látni vélte, hogy emberi alakok mozognak a homályban.

Közben a tömeg egyre gyűlt. A rendőrök ötven méternyi körzetben megtisztították a késői idő ellenére zsúfolt utcát, a forgalmat elterelték. Mialatt a rendőr még magyarázta mi történt, megérkezett kulcsaival a telefonon értesített bankigazgató. Izgatottan mondta, hogy állandóan éjjeliőr szokott tartózkodni a pénzszekrény közelében, s ha nem válaszolt a dörömbölésre, az rosszat jelent. Közben már detektívek lepték el a szomszéd épületeket, és elhelyezkedtek a háztetőn.

A bank belső udvarából két nagy kapu vezetett ki az utcára, s oldalt nyílt a híddal csatlakozó másik ház, egy régi épület, amelyben nagyrészt banktisztviselők laktak. A legfelső emeleten volt az éjjeliőr lakása. A középkorú özvegyember a lányával élt, az ellenőrizte a takarítási munkákat. Az igazgató szerint a belső udvart arra használták, hogy ott helyezték el a kocsikat és motorbicikliket napközben.

Az igazgató gyorsan, idegesen mondta el ezt, miközben remegő kézzel igyekezett beleilleszteni kulcsát a zárba. A főfelügyelő próbálta megnyugtatni,

kijelentette, hogy nem kell belépnie az épületbe a rendőrséggel. Végre kinyílt a vaskapu. A főfelügyelő körülnézett.

– Itt van Wade? Vegye át, kérem, az irányítást. Adjanak fegyvert Wade-nek!

Valaki pisztolyt nyomott a kezébe, és John Wade belépett a folyosóra, onnan pedig a sötét irodahelyiségbe. Az igazgató szobájába vezető ajtó zárva volt, de a behatoló rendőrök magukkal vitték a szükséges szerszámokat, s néhány pillanat múlva reccsenve letört a zár. Wade gyorsan belépett, egyik kezében a pisztoly, a másikban zseblámpa. A szoba üresnek látszott, de a szemközti ajtó, amely, mint sejtette, a belső udvar felé vezetett, félig nyitva állt. Kinyitotta... Bang!

Golyó repült el a füle mellett, és amint a falba fúródott, vakolatporral szórta tele az arcát. Rúgott egyet az ajtón, hogy egészen kinyíljon. A második lövés is majdnem súrolta a fejét. Odahúzódott az ajtó mellé, csak a kezét nyújtotta át a nyíláson, és gyors egymásutánban leadott tíz lövést. Nem hallotta a válaszlövéseket, és azt hihette volna, hogy a rablók elmentek, ha a golyók nem tépték volna ronggyá a kabátja ujját.

Suttogva másik pisztolyt kért a mellette álló detektívtől. Közben halk lépéseket hallott, majd becsapódott valahol egy ajtó. Újra kinyúlt az ajtó mögül és kétszer lőtt, de nem jött rá felelet. Felemelte a lámpáját és bevilágított a szobába, erre sem történt semmi.

Nem tudta, nem vetnek-e neki tört, de kockáztatnia kellett. Egy pillanat alatt bent termett a szobában, és körülvillantotta a lámpája sugarát. Egyszerű kis irodahelyiség volt ez, vaspolcokon dobozok álltak, az egyik sarokban nehéz vasajtó; mögüle halk motorpöfögés hallatszott. Megpróbálta az ajtót kinyitni: kissé engedett. Az volt az érzése, hogy valaki tartja a túlsó oldalon. Nekifeszítette a vállát. Az ajtó hirtelen kinyílt... Ugyanekkor egy autó indult el gyorsan. Azután valami különös zaj: Kat-tat-tat-tat!

Gépfegyver! Hatalmas fekete kocsi suhant ki villámnál gyorsabban az udvarból az utcára, ennek belsejéből hallatszott a fegyverropogás. A rendőrök, akiket készületlenül ért a támadás, egy pillanatra meghátráltak, a hosszú fekete kocsi pedig előreszökkent, tüzet köpve mindenfelé. Két golyó az épület oldalát érte, üveg csörömpölt és rémület lett úrrá a tömegben. Mindenki menekülni próbált. Mielőtt valaki is ráébredhetett volna, mi történt, az autó eltűnt a St. James park fái között.

III. FEJEZET

Wade csak másnap reggel gondolt újra az asszonyra, aki öngyilkosságot

kísérelt meg, s a titokzatos gyermekarc képre. Dolga volt a Scotland Yardon, s egyúttal átnézett a szomszédos kórházba is, hogy beszéljen az asszonnyal. Nagy meglepetésére a szerencsétlen nő már nem volt ott. Valami félreértés folytán nem tartották vissza, amikor kijelentette, hogy jobban érzi magát és el akar menni.

– Csodálatos életerő lehet ebben a teremtésben – mondta az orvos. – Azt hittem, hullát hoznak be az emberek, és huszonnégy óra múlva a saját két lábán ment ki innen. Öngyilkossági kísérlet volt? Sajnálom, nem tudtam. Én azt hallottam, hogy véletlenül esett a vízbe. Különbösen egészen odavolt valami elveszett fénykép miatt. Olyan jelenetet rögtönzött, hogy majdnem kényszerzubbonyt adattam rá.

– Megmondta a nevét?

A fiatal orvos bólintott.

– Anna. A vezetéknevét azonban nem akarta elárulni. Az én véleményem az, hogy valamilyen elmezavarban szenved, nem súlyos a baj, de talán rögeszme üldözi vagy ilyesmi.

John Wade felvonta a vállát. Az egész csak a fénykép miatt érdekelte.

A Scotland Yardon egyik tárgyalás követte a másikat. Most már a gumiemberekről kezdett cikkezni minden újság. Következtek az elmaradhatatlan interpellációk a képviselőházban és az ugyancsak elmaradhatatlan utalások arra, hogy mit csinálnak tulajdonképpen a rendőrségen, ha nem tudják elfogni ezeket a gazembereket.

A bank kára aránylag nem volt nagy, mert a betörőket munkájuk közben zavarta meg a rendőrség. A következő esetben azonban annál súlyosabb volt a veszteség. Egy kis ékszerműhelyt raboltak ki, ahol rengeteg érték volt együtt: csiszolásra váró és már csiszolt gyémántok, foglalatok, drágakövek. A falba épített nehéz széfet kiemelték, és körülbelül százezer font értékű kincs tűnt el.

A rendőrség telefonüzenetet kapott, valószínűleg a banda egyik tagjától, hogy az éjjeliőr segítséget kér. Azonnal rohantak: a szerencsétlen ember eszméletlenül feküdt a padlón. Amikor felébresztették, nem tudott számot adni semmiről. Nem látott semmit, nem emlékezett semmire. A rendőrség tanácstalan volt, a gumiemberek ezúttal is eltűntek mint a kámfor, és semmiféle nyomot nem hagytak maguk után.

John Wade nyugodt lelkiismerettel olvasta végig a lapok tudósításait az esetről. Neki a folyó volt a működési területe, őt nem érhette gáncs. A múltkori rablásnál is csak véletlenül vett részt az üldözésben. A szokásos nyomozást megejtették, de a folyami rendőrség nem tudott mondani semmit. Mindenesetre a megbeszélésekbe őt is bevonták, és nagyon kevés ideje maradt arra, hogy a saját ügyeivel törődjön.

A titokzatos Anna rég eltűnt volna már az emlékezetéből, de Lila fényképe

újra és újra az eszébe juttatta. Csak az ékszerrablás után egy héttel szakíthatott magának annyi időt, hogy benézzon a Mekkába.

Mum, az asszony, nem volt odahaza, amikor Wade, a motorosból kilépve, felkapaszkodott a korhadó gerendákon a magas parton álló házig, és benézett az egyik nyitott ablakon. A pince felől Golly szörnyűséges éneke és állandó fejszecsattogás hallatszott. John Wade üresen találta a nappalit, és el volt készülve rá, hogy minden pillanatban megláthatja Mum barátságatlan, csontos képét.

– Hahó, kis hercegnő!

A szobába Lila nyitott be, gyorsan, nesztelenül, váratlanul. Wade szinte úgy érezte, hogy a nyitott ablakon repült be hozzá, mint valami tündér.

– Mrs. Oaks nincs itthon – mondta a leány. – És nagyon kérem, Mr. Wade, ne maradjon sokáig. A néni nem szereti, ha idejön, és igazán nem volt szép, ahogyan Gollyról beszélt... őneki eszébe sincs, hogy orgazda legyen és lopott holmit rejtegessen...

Wade mosolygott.

– Ha látod azt a zsarut – utánozta csúfondárosan Mrs. Oaks károgó hangját –, mondd meg neki, hogy a bácsi a legbecsületesebb, legszelídebb ember a világon!

A leány elpirult – Wade tudta, hogy az elevenére tapintott. Mielőtt még magához térhetett volna zavarából, Wade gyorsan megkérdezte tőle:

– Ki az az Anna?

Lila csodálkozó arccal feltekintett.

– Anna? – kérdezte lassan. – Nem tudom. Már beszéltem erről egyszer magának... nem?

– Nem. Még sohasem volt róla szó.

A lány arcán még világosabban látszott a csodálkozás. Eltűnődve nézett ki a folyó felé.

– Sokszor töprengtem már rajta, ki is volt Anna.

Senkit sem ismerek ezen a néven, és mégis gyakran jut az eszembe. Nem furcsa? Talán álmodtam... igen, álom lehet az egész.

– Mint az az élmény minden esztendőben, amiről beszélt nekem?

Lila arca hirtelen elkomolyodott.

– Nem, az nem álom – mondta gyorsan. – De csacsiság volt, hogy beszéltem magának róla. Nem lett volna szabad.

Látszott rajta, hogy bántja a dolog. Lila úgy érezte, mintha sokat, nagyon sokat beszélt volna erről a titokzatos eseményről, pedig összesen kétszer említette a férfi előtt, akkor is csak futólag. Most is hamar másra terelte a szót.

– Maga mindig azt mondja, hogy sok a dolga. Én sohasem látom, hogy mást tenne, mint hogy csónakázik a vízen le-fel. Miből áll a folyami rendőr

munkája?

– Hiszen az előbb mondta! Hogy csónakozzék a vízen le-fel és lustálkodjon.

– De komolyan! Az emberek azt mondják, hogy sok a vízitolvaj, de én még egyet sem láttam. Soha egy darab fát el nem lopott senki a Mekkából. Igaz, itt nemigen van értékes holmi...

Wade nevetett ezen a megjegyzésen, és Lila nem is tudta, mekkora bók ez a nevetés. A leánynak nem volt ellenére, hogy néha szót váltson a rendőrtiszttel, de örökösen attól rettegett, hogy Mum meglátja őket és haragudni fog. Ezért aztán titokban szinte imádkozott, bár menne Wade mielőbb. Ezen a napon Wade csakugyan hamar elment, talán kissé túlságosan is hamar... Lila sóhajtva tekintett utána, de aztán mindjárt örömet érzett, mert alig tette ki Wade a lábát, hazaérkezett Mrs. Oaks.

Az asszony a belvárosban járt, és látogatót hozott magával. Ismerős volt, az egyetlen ember, akit Lila ki nem állhatott. Mr. Raggit Lane egyébként meglehetősen ritka vendég volt a Mekkában. Magas, sovány férfi, keskeny aszkéta arccal – szinte jóképűnek lehetett volna mondani, ha a szája széle nem állt volna mindig olyan ferdén, mintha gonoszul nevetne valamin.

Mr. Lane mindig nagyon gondosan, sőt piperkőc módra öltözött. Körmei gondosan ki voltak manikűrözve, a haja fénylett, mintha kipolitúrozták volna, ujján kis pecsétgyűrűt viselt. Mum nem mondta meg a foglalkozását, ha szó került róla, de Lila úgy vette ki a szavaiból, hogy tengerész. Annál is inkább hitte ezt, mert Mr. Lane egyszer egy kínai selyemsálat hozott neki.

Alig ért haza az asszony, behívták Lilát a társalgóba. Ez a társalgó a ház legféltettebb helyisége volt, ahová Mrs. Oaks nagyon kevés embert bocsátott be, azokat is csak jókedvében. Lila útközben törölte meg a kezét a kötényében. Amint belépett, Raggit Lane szemügyre vette a monoklija mögül.

– Ejha! – kiáltott fel önkéntelenül. Több mint egy éve nem látta a leányt, és ez alatt a rövid idő alatt csodálatos változások mentek rajta végbe. – Nagyon megcsinosodtunk ám, nem gondolja, Mrs. Oaks? Forduljon csak, kicsikém, hadd nézzem meg magát!

Megfogta a leány vállát, hogy közelebb húzza. Lila arcát a hirtelen harag pirossága öntötte el. Elrántotta magát.

– Ne merjen hozzám nyúlni! – kiáltotta hevesen.

A hangja egészen más volt, mint rendesen. Magasra emelte a fejét. Mum elképedve meredt rá.

– Elment az eszed, te lány? – ripakodott rá, de a férfi leintette.

– Igaza van. Bocsásson meg, Lila. Elfelejtettem, hogy megnőtt, nem gyermek már.

Lila, mintha nem is hallotta volna, sarkon fordult, és gyorsan kiment a

szobából. Még mindig tűzelt az arca. Nem tudta, mi lesz a dolog következménye, de nem bírta elviselni, hogy ez a férfi hozzá nyúljon. Az asszony alig jutott szóhoz meglepetésében.

– Mi lelte ezt a lányt? – kérdezte rikácsoló hangján. – Sohasem volt még ilyen bolond! De hiszen csak próbáljon komédiázni, majd ellátom a baját!

Raggit Lane nevetett, elővette arany cigarettatárcáját és rágyújtott.

– Megnőtt a kislány – mondta –, ennyi az egész. Nem érdemes lármázni miatta. Nem hittem el, mikor azt mondta, hogy megcsinosodott, de most már a saját szememmel látom.

– Pedig már a múltkor is mondtam, hogy nézze meg – szolt az asszony lecsillapodva. – De nem akart nekem hinni!

Mr. Lane sűrű füstfelhőt fújt a mennyezet felé.

– Akkor több okból sem jöhettem ide – mondta végre.

Kínos csend támadt.

– Most honnan jött? – kérdezte az asszony.

– A Fekete-tengerről. Constantából.

Látszott rajta, hogy máshol járnak a gondolatai. Csak gépiesen felelt az asszony kérdéseire.

– Hogy van az öregúr? – kérdezte Mrs. Oaks.

– Kicsoda? Az öreg? Oh, jól. Hanem... nem akarom, hogy tudja, hogy ma itt jártam. Érti?

Mum mosolygott.

– Tudom én azt jól. Nemcsak ma, máskor sem akarja. Megbízhatik bennem, Mr. Lane, én sohasem beszélek vele másról, csak a lányt említem neki, és különben is, évenként egyszer ha elmegyek hozzá.

Mr. Lane homloka elsötétült.

– Kezd már lassan gyerekes lenni az öreg. Szeszélyes és zsarnokoskodó. Igaz, mondhatnám azt is, hogy véletlenül jártam erre. Utóvégre tengerészklub ez és vendégfogadó. De nem akarom felizgatni. Golly merre van?

Az asszony hallgatózott egy pillanatig.

– Fát vág – mondta aztán.

Újra hosszú csend. Majd a férfi új cigarettára gyújtott, s hirtelen más hangon kérdezte:

– Mondja meg már: kicsoda ez a lány tulajdonképpen?

Mrs. Oaks láthatólag szívesen megtett volna mindent előkelő vendégéért, de erre a kérdésre nem tudott vagy nem mert felelni. Másra fordította a szót.

– Egy dolog nyugtalanít engem a leány dolgában, Mr. Lane. Ez a zsaru, Wade, a rendőrfelügyelő. Mindig itt lábatlankodik a ház körül. Nem tudom, a leány tetszik-e neki csakugyan vagy más jár az eszében... Ki tudhatná, min töri a fejét egy ilyen vizsla!

– Hm – simogatta meg az állat elgondolkodva Lane. – Wade felügyelő? A folyami rendőrségnél van, ugye? Nagyon ügyes ember, azt mondják. Igaz?

Az asszony gúnyosan elmosolyodott.

– Ügyes. Már amennyire ők ügyesek. Hallom, hogy a napokban a gumiemberek majdnem végeztek vele. Bár úgy lett volna!

Lane halkan fölnevetett.

– A gumiemberek szorgalmasan dolgoznak, nemde, Mrs. Oaks?

Az asszony a fejét rázta.

– Azt nem tudom. Én a magam ügyeivel törődöm, a mások dolgába nem szoktam az orromat beleütni. Éppen elég baja van az embernek úgyis. Az újságokban ami van, az meg csupa hazugság.

– Igaza van. Csinálunk egy kis boltot, Mrs. Oaks?

Mum felállt a karosszékből.

– Megnézem, mit csinál a lány – mondta, és kiment a szobából. Néhány pillanat múlva visszajött, kulcsra zárta maga után az ajtót, aztán a kandallóhoz lépett és felhajtotta a szőnyeget. A kaparóvassal felemelte a padló egyik darabját. Alatta kis vasajtó látszott. Alig egy lábnyi széles lehetett és ugyanolyan hosszú. Apró, finom zár volt rajta. Mum kis kulcsot vett elő, és rövid szuszogás után kinyitotta, majd oldalt hajtotta a vasajtót.

Jókora, lefelé egyre szélesedő üreg tátongott alatta, amelyből vagy féltucat kisebb-nagyobb batyu került elő. Egyenként adogatta át ezeket a férfinak, aki az asztalra tette és sorra kibontotta a csomagokat.

– Ez itt nem sokat ér – mondta az asszony, látva, hogy a férfi lekicsinylő ajkbiggyesztéssel nézegeti a mindenféle holmit. – Azt nyissa fel, amelyik piros szalaggal van összekötve.

A piros szalaggal átkötött batyuban ékszerek voltak – tízkarátos smaragd, pazar gyémántos gyűrű, ugyanolyan nyakék és öt, meglehetősen nagy gyöngyszem. Lane kíváncsian nézegette az árut.

– Elszakadt a gyöngysor fonala, úgy látszik – szólta. Az asszony összeszorította a száját.

– Nem szoktam kérdezősködni. Nem tudom, honnan hozták és ki hozta. El akarták adni, megvettem. Ha az ember nem kérdez semmit, nem hall hazugságokat.

Lane nagyítóüveggel vizsgálta az egyik gyöngyszemet.

– Ezt jobb lesz tűzbe dobni – mondta aztán. – Meg van jelölve, akárki könnyen ráismerhet.

Mum engedelmesen a kandallóhoz ment, és a parázsba dobta a gyöngyöt, ami megérhetett hat- vagy hétszáz fontot. Sohasem vitatkozott a férfival, tapasztalatból tudta, hogy megbízhat benne.

Lane kiválasztotta és zsebre tette az értékesebb dolgokat, aztán visszaadta

az asszonynak a maradékot.

– Az arany alig ér valamit. Én behajítanám az egészet a vízbe.

Mrs. Oaks sóhajtott.

– Ha úgy gondolja...

Ebben a pillanatban kopogott valaki az ajtón. Az asszony megriadt. Éles hangon kérdezte:

– Ki az?

– Szeretnék néhány szót váltani magával, kedves Mrs. Oaks!

John Wade hangja volt.

Az asszonynak arcizma sem rándult.

– Ki az, aki beszélni akar velem?

– Wade felügyelő!

– Mindjárt!

Gyorsan elrejtette a batyukat, lecsukta a vasajtót, ráhelyezte a padlódarabot és helyére igazította a szőnyeget. Ezalatt Lane lábujjhegyen átment a szobán, kinyitotta a másik oldalon nyíló öltözőfülkét, és magára húzta az ajtót. Mrs. Oaks még egy pillantást vetett a tűzre, a vaskaparóval szétkotort egy gömbölyű, izzó kis parazsat, ami valaha gyöngy volt, aztán kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön! – mondta hidegen.

John Wade besétált a szobába és körülpillantott.

– Nagyon sajnálom, hogy megzavartam egy találkozást – mondta.

– A harisnyámat húztam le, mert elszakadt – jelentette ki hűvösen Mum.

– Nem kutatom az ilyen titkokat, mélyen tisztelt asszonyom – hajolt meg Wade. Aztán szimatolva mégis megkérdezte:

– Talán bizony cigarettázik titokban? Ez már sokkal érdekesebb. Szép dolog, nagyon szép dolog! Látom, kezd haladni a divattal.

Mrs. Oaksot majd megütötte a guta.

– Mit akar? – kérdezte vészajtósló rövidséggel. – Mondja meg, aztán alászolgája! Mindenki úr a maga odújában, én is az vagyok a magaméban, és nem fogom tűrni, hogy sértegetsenek!

John Wade még mindig a szobát csodálta látható műélvezettel.

– Nagyon szép, kényelmes helyiség – mondta. – És Mrs. Oaks egyiptomi cigarettákat szív ilyen előkelő környezetben! Ez megható. Vigyázzon, mert a sok dohányzás árt a szívnek!

– Mit akar? – ismételte a jégnél is fagyosabban Mrs. Oaks. Nagy ijedelmére a rendőrtiszt szeme most az öltözőfülke ajtajára tévedt.

– Oh, semmi különös... Igazán... Szerettem volna kérdezni valamit, de úgy látom, rosszkor zavarom.

Az ajtó felé indult, s a küszöbről nézett csak vissza reá kiállhatatlanul könnyed mosolyával.

– Sietek, nehogy a gavallérja megfulladjon odabenn a szűk fülkében – mondta, aztán óvatosan betette maga mögött az ajtót. Az asszony nyomban kirántotta és utánament, méregetől kékesvörösén, egészen a külső kapuig. Wade búcsúzóul odahajolt hozzá és a fülébe súgta:

– Ne féljen, nem mondom meg Gollynak!

Mielőtt az asszony visszanyelhetett volna, Wade már el is tűnt. Mrs. Oaks szédülten támolygott vissza a szobába és csukta be újra az ajtót.

– Jöjjön ki, Mr. Lane – mondta. – Csak az a kopó volt itt megint, bár akasztaná fel végre valahol!

Mr. Lane kissé gyűrötten került elő. Lesimította a haját, aztán nyelt néhányat.

– Tudta, hogy itt vagyok... Ismer engem ez az ember?

– Tudja a sátán, kit ismer! – sipította az asszony. – De azt tudom, hogy egy szép reggelen behorpadt fejjel halásszák majd ki a vízből. Bár már látnám! Azon a napon a templomba is elmegyek, ámbátor tizenöt éve nem voltam már.

– Wade... hm... – simogatta Lane az állát. Aztán kezdett kipakolni a zsebéből.

– Tegye ezt vissza. Majd máskor viszem el.

– De hiszen most már elmúlt a veszély – kezdte Mrs. Oaks. A férfi mosolygott.

– Én nem szeretem a kockázatot. Küldje el valakivel... tudja, hová. Ott majd átveszem.

Megigazította a nyakkendőjét, elővette a botját, kalapját a fülkéből és kísértelt az utcára. A következő sarkon taxi várta. Körültekintett, de semmi jelét nem látta, hogy figyelnek. Még így is kényelmetlenül érezte magát, miközben az autó végigrobogott vele a belváros utcáin.

Ezen a délutánon John Wade megint maga ment fel a Scotland Yardra.

– Nem ismernek egy urat, aki olyan illatos, mint egy virágosbolt és úgy öltözködik, mint a perzsa sah? – kérdezte Elk felügyelőt, aki az ilyen dolgokban szakértőnek számított.

– Sok ilyen bolond van a világon – legyintett fáradtan Elk. – Például a sógorom, aki...

Wade nem hallgatta végig a mondókáját. Papírdarabot vett elő a zsebéből. Meglehetősen jól rajzolt, és pár pillanat alatt nagyjából lerajzolta Mr. Lane-t. Elk megnézte a rajzot, aztán megvakarta a füle tövét.

– Nem ismerem. Nem emlékszem, hogy láttam volna. Mi a neve?

– Azt majd megtudom – mondta Wade. – Egyelőre csak annyit tudok róla, hogy általában a Mekkában sem ismerik. Én se láttam még soha azelőtt. Csak véletlenül került a szemem elé. Amiatt a lopott whisky miatt jártam arrafelé, mert az egyik fickó azt vallotta, hogy a Mekkába vitték. Amint megkerültem a

házat, ezt az urat láttam a vénasszonnyal. Éppen akkor szálltak ki egy taxiból. Bementek a házba, s a boszorkány olyan kedvesen mosolygott rá, hogy mindjárt gyanút fogtam: valami jómadár lehet.

Elk sóhajtott és behunyta a szemét.

– Ez még nem elég ok arra, hogy rátedd a kezedet, fiam – mondta. – Sajnos nem elég. Nincs egy szivar a zsebedben véletlenül? Persze, ti fiatalok inkább cigarettát szívtok... a sógorom is, aki...

Wade megszökött.

Az estéje szabad volt, a maga módján töltötte el. Tulajdonképpen furcsa ember volt ez a Wade. Alig esett meg, hogy lett volna néhány pillanatnyi szabad ideje. Szerette a hivatását, és másra úgyszólván nem is tudott gondolni. Legkedvesebb szórakozása az volt, hogy céltalanul sétálgatott az utcán, és figyelte az embereket. Figyelte az arcukat, a taglejtéseiket, a járásukat, és ebből igyekezett mindent kitalálni róluk. Úgy gyűjtötte az egyéniségeket, az arcvonásokat, mint más a bélyeget. Órákon át tudott ülni valami teaházban két beszélgető embert nézve, közben felvázolva az arcukat valami papirosra. Ismerte az őszinteség és hazugság minden kifejezési módját, az emberi hiúság áruló, vonásait, önkéntelen jeleit. Tíz méterről meg tudta mondani, hogy valaki önmagáról vagy másról beszél-e.

Estefelé esni kezdett. Nem sűrűn, de afféle hideg, kellemetlen csöpgéssel. A Sohóban tért be egy kis vendéglőbe, korábban, mint ahogy rendszeren vacsorázni szokott. Máskor sokáig üldögélt gondolkodva az asztalánál, de most meglehetősen unatkozott: alig volt még ember a teremben. Nyolc órákor már megint az utcákat róttá.

Az eső elállt, de egészen sötét volt. Gépiesen ment tovább a Shaftesbury Avenue felé, az volt a szándéka, hogy gyalog megy haza Wappingba, a kis házáig. Áthaladt a Leicester Square-en. Új, előkelő étterem volt itt, amelyet nemrég kaptak fel. Londonban az éttermek éppen olyan gyorsan jönnek divatba és mennek ki a divatból, mint a női kalapok.

Ott lődörgött az esőtől csúszós gyalogjárón, amikor hirtelen egy hatalmas limuzin állt meg nesztelenül az étterem bejárata előtt. John Wade is megállt. Nem kíváncsiságból, hanem mert nem akart beleütközni a kiszálló előkelő vendégekbe a kapu előtt.

Magas, széles vállú, hatalmas termetű férfi szállt ki, kopasz volt, és kerek, vén arcát száz ránc szántotta.

– Jöjjön, drágám – mondta türelmetlenül.

Mély, dörgő hangja fölkelte a rendőrtiszt figyelmét. A férfi feltette a kalapját, és egy hölgyet segített ki a kocsiból, aki fehér ruhában volt és fehér estélyi köpenyben, amelyet hattyúprém szegélyezett. Karcsú, fiatal teremtség... Aranyhajától kezdve a cipője hegyéig igazi előkelőség, megközelíthetlenség,

fény... John Wade nem látta mindjárt az arcát, de amikor a kapu elé ért, a hölgy kissé oldalt fordította a fejét.

John Wade-nek leesett az álla. Lila Smith volt!

Mielőtt felocsúdhatott volna, azok ketten már beléptek az előcsarnokba. John Wade már elfeledte, hogy haza akart menni aludni. Megvárta, amíg a tekintélyes portás a helyére áll megint, s akkor egyenesen hozzá lépett.

– Nem Martin ezredes volt, akit az előbb láttam? – kérdezte.

A portás gyanakodva pillantott rá. Nem először történt, hogy holmi idegen járókelő az előkelő vendégek iránt érdeklődött.

– Nem ő volt – mondta röviden.

– Furcsa – vélte Wade. – Megesküdtem volna, hogy ő az.

Szeretett volna besurranni a portás mellett, de az elállta az útját.

– Az étterembe nem erre van az út, kérem. Ide csak a különszobák és a bankett-termek nyílnak. Az étterem a mellékutcáról nyílik.

Wade meglátta az üvegajtón keresztül, hogy Lila és a magas férfi eltűnnek balra egy ajtó mögött, valószínűleg valami folyosón.

– Talán lesz szíves felvilágosítást adni – szólalt meg most már egészen más hangon, meglehetősen határozottan. – A nevem Wade, felügyelő vagyok a folyami rendőrségnél. Ha kételkedik benne, idehívhatja a legközelebbi rendőrt, az majd igazol.

– Kérem szépen – mondta mentegetőzve a portás –, meg vagyok róla győződve, hogy Mr. Wade-hez van szerencsém. Most már meg is ismerem, láttam az arcképét valamelyik újságban. De meg tetszik érteni, hogy én...

– Természetesen – mondta Wade barátságosan. – Nos, ki volt az az ember, aki bement az előbb?

A portás megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs róla, felügyelő úr. Ő meg a fiatal hölgy tavaly is itt vacsoráztak egyszer, körülbelül ilyen tájban, meg azelőtt is... emlékszem rá, merthogy már öt éve vagyok itt és az ifjú hölgy olyan szép, az úr meg olyan magas és mély hangú. De mostanáig a hölgy még úgyszólván gyerek volt. Azt hiszem az öregúr az apja lehet. A főpincér azt mondja, hogy katonatiszt az indiai seregben, és, hogy évenként csak egyszer jön haza szabadságra.

– És ilyenkor mindig idehozza a lányt?

– Lehet, hogy máshová is mennek, de amennyire emlékszem, minden esztendőben egyszer itt szoktak vacsorázni.

– A leány mindig így van öltözve?

– Igen, felügyelő úr – mondta némi meglepetéssel a portás. – Nagyon szép és előkelő ifjú hölgy, bizonyára intézetben van valahol.

John Wade egy pillanatra maga elé nézett. Aztán ezt kérdezte:

– Hányas szoba az övék?

– A tizenennyolcas – mondta a portás, majd hirtelen így szólt: – Mégis meg tudom mondani a nevét, felügyelő úr. Benne kell lennie a könyvben.

Eltűnt egy pillanatra, majd újra megjelent.

– Brown – mondta. – Mr. Brown. Gazdag ember, legalábbis a főpincér úgy gondolja. Csinált valamit, felügyelő úr?

– Még nem tudom – mondta a rendőrtiszt kurtán. – Nem figyelhetném meg őket valahonnan? De nem szeretném, ha a főpincér vagy akárki más tudna a dologról, mert mindjárt szóbeszéd lesz belőle.

A portás gondolkozott.

– Hm – mondta aztán. – A tizenkilences szoba ma üres. Felmehetne oda, Mr. Wade. Legfeljebb azt mondom a főpincérnek, hogy levelet akar írni. De meg tetszik érteni engem, ugyebár... én nem fogom tudni, hogy a felügyelő úr kicsoda. Mert az állásomat is elveszíthetem.

John Wade megnyugtatta. Még beszélgettek, amikor új jövevény érkezett az épület elé. Különös találkozás volt. Egyikük sem sejtette még akkor, hogy nemsokára egészen más körülmények között látják viszont egymást. Így szokott az ember a jövődő feleségével vagy gyilkosával találkozni...

Wade észrevette, hogy estélyi ruhába öltözött férfi áll az előcsarnokban. A rendőrfelügyelő most haladt át a helyiségen a lépcső felé, és jól hallotta, mit beszél magában:

– Azt a mindenit... de szép kis nő!

Rátekintett. Zömök, vörös képű fiatalember volt, kis vöröses bajuszka meredt előre az orra alól. Még mindig a lépcső felé bámult.

– Ki volt ez a hölgy, Bennett? – kérdezte a portást.

– Sajnos nem tudom, mylord.

Látszott rajta, hogy ittas: Wade még egyszer rápillantott, mielőtt megindult felfelé a vastag szőnyeggel borított lépcsőn. Amint felért, egy pincér éppen belépett a tizenennyolcas szobába, de ügyet sem vetett rá. John Wade kinyitotta a tizenkilences szoba ajtaját, belépett, becsukta maga után és felcsavarta a villanyt.

Meglehetősen szűk, kissé túl díszesen bútorozott szobában volt. A falakat virágos tapéta fedte. Az ablak közelében ajtót látott, amiről tudta, hogy csak a tizenennyolcas szobába nyílhat. Halkan odament. Nem hallott semmit. Óvatosan lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt. Sajnos, mögötte még egy ajtó látszott.

Most már, elmosódva ugyan, de hallotta a hangokat, a férfi dörmögött, Lila halkan, lány hangon beszélt. Vajon ez az a nagy élmény, amit emlegetett? Minden évben egyszer, mint egy modern Hamupipőke, ledobja magáról az elkoptatott sarkú cipőt, a foltozott, ócska kötényt, és hercegnő képében ebédelni megy ezzel az öregúrral... Wade elképzelte az előkészületeket. Titkon fodrászt kellett hívni; a ruhán látszott, hogy nagy gonddal készítették;

és bizonyára Mum ügyelt fel mindenre. Megesküdött volna rá, hogy a leány nem számított a mai estére, hiszen meglátszott volna rajta az izgalom! Odahajolt az ajtóhoz, de nem vehette ki a szavak értelmét. Megpróbálta a kulcslyukat, nem volt eredmény. Nagy merészen lenyomta a kilincset: az ajtó zárva volt.

Eloltotta a lámpát, lábujjhegyen visszament az ajtóhoz és hasra feküdt a padlón. Az ajtó alatt keskeny sávban fény szűrődött át. Néha egy-egy foszlányt megértett a beszélgetésből.

– Oh, nem, Mr. Brown... ő igazán jó hozzám...

Hallotta, hogy a mély hangú férfi a nevelésről és a francia nyelvről beszél, de tulajdonképpen nagyon vontatottan folyt a társalgás. Közben nyílt és csukódott a szoba ajtaja, bizonyosan a pincér jött be. Egyszer azt is kivette Wade, hogy a férfi Konstantinápolyról beszél, leírta a várost a leánynak.

Ha tettek is valami megjegyzést a kettőjük közti különös viszonyra, Wade nem hallotta. A leány mindig Mr. Brownnak nevezte a férfit. Ebből a beszélgetésből igazán nem lehetett arra következtetni, hogy Lila a lánya volna.

Végre hallotta Wade, hogy a kopasz ember a számlát kéri. A felügyelő felállt, leporolta a nadrágját, kisurrant a házból és már taxiban ült, amikor a leány és a férfi kiléptek az utcára. Mr. Brown még megállt egy pillanatra, hogy a portás kezébe nyomjon egy bankót, azután beültek a gyönyörű luxusautóba és elsuhanak.

Wade szerencsésen választott taxija szorosan a nagy limuzin mögött rohant. A belváros már meglehetősen néptelen volt. Elhagyták Aldgate-et, végigmentek a Mile End Roadon, egészen közel voltak Wappinghoz, amikor a limuzin váratlanul befordult egy mellékutcaba és megállt. Wade szerencsére kissé elmaradt mögötte, és idejekorán észrevette a dolgot. A taxi is megállt, Wade kiugrott belőle, és éppen akkor fordult be a mellékutca sarkán, amikor Lila belépett egy házba, egyedül. A nagy luxusautó újra megindult, és eltűnt a legközelebbi sarkon.

Wade gondolkodás nélkül ment a ház felé. Egyemeletes villa volt, minden ablaka sötéten meredt az utcára. Wade türelmesen várt. Nemsokára taxi jelent meg az utcában. Megállt a kapunál. A rendőrtiszt kissé tovább sétált, s az egyik kapumélyedés árnyékából figyelt. Körülbelül öt perc múlva kinyílt a ház ajtaja. Lila és egy asszony léptek ki. A leány fekete esőköponyegben volt, és Wade nem láthatta ugyan, de sejtette, hogy újra fel kellett vennie a Hamupipőke-öltözetét. Az asszony valószínűleg Mum lehetett, bár egyetlen egyszer sem lehetett hallani rikácsoló hangját.

Wade megvárta, amíg beülnek a taxiba és elmennek, aztán átsietett az úton, kinyitotta a rozoga kis kertajtót és felment a néhány lépcsőn a ház ajtajáig. Zseblámpája fényénél meglátta a csengőt. Megnyomta. A csengő éles hangon

szólt odabenn, de a házban senki, semmi nem mozdult. Újra csengetett, megint hiába.

A ház ajtaján nehéz, erős zár volt. Wade visszament a kis előkertbe és megpróbálta kinyitni az egyik földszinti ablakot, a redőny azonban nem engedett.

A ház fala mentén keskeny ösvény vezetett tovább, valószínűleg a melléképületekhez. Itt is volt egy kisebb ajtó, amelynek ócska zárját zsebkéssel is könnyen le lehetett feszíteni. Wade meg is tette. Megtalálta a konyhaajtót, ez erősen be volt zárva, de a konyhaablakon nem volt sem rács, sem redőny, csak néhány percnyi munkába került kinyitni. Az ablakszárny erősen nyikorgott; ha lett volna valaki a házban, meg kellett volna hallania. De odabent mély csend honolt, s amikor Wade bemászott az ablakon és leugrott a padlóra, akkor sem mozdult semmi.

John Wade nagyon jól tudta, hogy nem törvényes dolog, amit cselekszik, de ez egy pillanatig sem nyugtalanította, noha a rendőrség éppen ebben az időben nem volt túlságosan népszerű Londonban.

A konyha bútorozatlan volt, a falhoz erősített gázmelegítő csupa por. A csupasz kövön sehol egy szőnyeg.

Kinyitotta a belső ajtót és a folyosóra ért. Itt már nyomát látta annak, hogy a házat mégis használták, mert a lépcsőn vastag szőnyeg feküdt, bár látszott, régóta nem jutott az eszébe senkinek, hogy kiporolja. Minden lépte nyomán valóságos porfelhő szállt fel. A falakon képek lógtak, olcsó metszetek, amelyeket alig lehetett kivenni a poros, megfakult üveg alatt.

Most egy újabb ajtóhoz ért, ez nyitva volt. Belépett a szobába. A sarokban ágy állt poros térítővel letakarva, és ugyanilyen elhanyagolt állapotban volt a többi, kopottas bútor is. A következő, utcára tekintő szobában le voltak húzva a redőnyök. Valamikor nappali lehetett, de itt is látszott minden bútoron, hogy évek óta nem használta senki.

Wade felment az emeletre. A felső folyosóról három ajtó nyílt egymás mellett. Egyik a fürdőszobába vezetett; valószínűleg nemrég járhatott itt valaki, mert amint Wade belépett, finom, könnyű illat fogadta. A kádban víz volt, még nedves törülközők lógtak az egyik széken. Az oldalt álló nagytükrön nem volt egy szemernyi por, az előtte levő kis asztalon valaki ott felejtett egy darab szarvasbőrt és egy gerezd narancsot. Egy kis papírzacskót is talált, félig tele fürdősóval, a tartóban levő szappan drága, finom gyártmány volt és alig használták...

Itt öltözködött Lila, mielőtt vacsorázni ment.

Wade kilépett a fürdőszobából. A következő szoba szintén kifogástalanul tiszta volt, s az ágyon ott feküdt a fehér estélyi ruha és a köpeny, amelyet a leány az este viselt, sőt még az ezüstcipőt is megtalálta Wade, csak a harisnyát

nem. Az bizonyosan a lány lábán maradt.

Gondosan átkutatta az egész szobát. Az ablakok előtt nehéz függöny volt, világosság nem szűrődhetett ki az utcára. A házban nem volt villanyvezeték, valószínűleg az a nagy paraffinlámpa égett szükség esetén, amelyet Wade az asztalon talált és meggyújtott, miután előbb belülről gondosan becsukta az ajtót.

Közel az ágyhoz, az ablakmélyedésben, alacsony, széles faliszekrény volt. Megpróbálta kinyitni, de nem lehetett. Különös zárja volt és erős ajtaja. Állt még a szobában egy asztal, két szék – az egyik nagyon kényelmes –, valamint egy nagy falitükör. Semmi egyéb.

Eloltotta a lámpát és átment a harmadik szobába. Ezt láthatólag nem használták, ugyanolyan állapotban volt, mint a földszinti helyiségek.

Wade lassan, elgondolkozva ment lefelé a lépcsőn. Megzavarta ez a különös ház. Vajon Brown vagy Mum, vagy valaki más azért tartja fenn ezt a villát, hogy egyszer egy esztendőben Lila idejöhessen átöltözni? És ha...

Éppen a lépcső aljára ért, amikor hallotta, hogy kulcs fordul a zárban. Egy szempillantás alatt a konyhában termett és várt. A kapu kinyílt, suttogást hallott, majd ismét csattant a kilincs. Valaki jött feléje... nem is csak egy ember... Wade-nek, maga sem tudta, miért, de végigszaladt a hideg a hátán. Pedig nem volt ideges természetű.

Egy ember megállt a hátsó, földszinti szoba ajtajánál, kinyitotta és bement. Mielőtt még a furcsa, sziszegő, halk beszéd felkeltette volna Wade figyelmét, már tudta, hogy azok, akik a házba jöttek, kínaiak.

Az előbb kimerészkedett a folyosóra, de most megint közeledett valaki a kapuhoz a ház előtti lépcsőn. Újra visszahúzódott tehát a konyhába. A két kínai előjött. A harmadik ember kérdezett valamit, Wade nem látta az újonnan jött arcát, de tudta, hogy európai. Fekete esőköponyeg volt rajta, gallérját felhúzta egészen a füléig. Ő is bement a szobába, az ajtót betették, sőt be is zárták maguk után.

Wade most ismét előjött a konyhából. Lehajolt az ajtónál és hallgatózni próbált. Két hang váltotta egymást, a harmadik jövevény hallgatott. Az újonnan jött férfi mély hangjából fenyegetés érzett, a kínai halk, nyöszörgő beszédéből rémület és alázatos könyörgés.

Valaki az ajtóhoz lépett és lenyomta a kilincset, hogy kinyissa az ajtót, elfeledve, hogy kulcsra van zárva. Wade újra a konyhába hátrált. A zár nagyot kattant, az ajtó kinyílt, a három ember kijött. Együtt mentek végig a folyosón, s az, aki utoljára lépett ki, becsukta maga után a kaput.

Alig érthettek ki az utcára, Wade máris a sarkukban volt. Végigmentek az úton, letértek az első szűk mellékutcára, a rendőrtiszt mindenütt a nyomukban maradt. Aztán egy part menti sikátorba értek, ahol bódék, boltok szorongtak

egymás mellett és sötét, elhagyatott lépcsők vezettek le a vízig. Egy darabig mintha halkan beszélgettek volna a sarkon, aztán az egyik leült a falnál; a gyér világításnál bajos volt látni, hogy melyik. A másik kettő már el is tűnt a sötétben, el az utcai lámpa fényköréből.

John Wade megállt. Sejtik ezek, hogy követik őket? Azért hagyták hátra ezt a harmadikat, hogy megvárja és meglesse őt? Óvatosan közeledett a fal mellett ülő emberhez. Most már látta, hogy kínai. A gyalogjárón mintha víz csillogott volna – ott, ahol a kínai gubbasztott. Wade még egyet lépett, és meglátta, hogy három kis vérpatak fut le a gyalogjáróról a kocsíútra. Ez csillogott.

A rendőrtiszt sípja felverte az utca éjszakai csendjét. Útközben fűjt belé, amint igyekezett arra futni, amerre a másik két ember eltűnt. Hirtelen belerohant az őrzáros rendőr karjába, aki feltartóztatta, mert nem ismerte meg mindjárt.

A rendőr nem látott senkit. Néhány pillanat múlva már tucatnyi ember kutatta a környéket – hiába! A magas európai és a másik kínait nem lelték sehol.

IV. FEJEZET

John Wade még ezen az éjszakán jelentést tett a főnökének.

– Vagy hat unciányi platinafoglatot találtunk a kínai zubbonyának bélésébe varrva. Erős a gyanúm, tekintve a foglat művészi kidolgozását, hogy a múltkori ékszerlopással van összefüggésben a dolog.

– A legfurcsább azonban az, hogy ez az ember néma volt. Legalábbis a doktor azt mondja. Senki sem tudja, ki lehet. Ujjlenyomatot vettem róla, és levittem hozzá valakit, aki úgyszólván minden kínait ismer Londonban. Ezt az embert azonban sohasem látta.

Jócskán elmúlt éjfél, amikor John Wade a Mekkához ért, s most az egyszer nem egyedül. Golly még ébren üldögélt az ivószobában, kurta pipáját szopogatva.

– Mum már lefeküdt aludni? – kérdezte Wade.

– A feleségem ma nem volt itthon – hangzott a felelet.

– Tudom, hogy nem volt itthon – bólintott Wade. – Éppen ezért jöttem most ide.

Golly lekászálódott az asztalról, amelynek tetején mostanáig üldögélt, alattomos pillantást vetett az ajtóban álló két detektívre, és kikocogott. Mikor visszajött, magával hozta az asszonyt is, aki dülva-fülva jött Wade elé.

– Mit akar már megint? Mi jár az eszében?

– Most éppen egy gyilkosságon gondolkodom – felelte Wade.

Látta, hogy az asszony nagyot néz.

– Gyilkosságon?

– Ma éjszaka, alig félórája egy kínait gyilkolt meg két ember, akik a gyilkosság előtt az áldozattal együtt egy kis házban voltak a Langrae Roadon... ugyanabban a házban, ahonnan Lila jött ki nemrég egy rendkívül szeretetreméltó hölgygel, akit személyesen van szerencsém itt tisztelni.

Az asszony nem színészkedett, őszinte volt a meglepődése. De nem vesztette el a fejét, szinte azonnal talált égerutat.

– Igen, a Langrae Roadon voltam ma este, egy kis villában. A sógornóm háza. Már évek óta szeretnék bérbe adni, de nem sikerül.

– Odavitte Lilát abba a házba? – kérdezte a rendőrtiszt.

– Mondtam, hogy nem vittem? – hadakozott Mrs. Oaks. – Egy szóval sem tagadom! Miért nem vihettem volna? Különb is, ő ma este... ma este az apjával találkozott. Talán bizony azt is szeretné tudni, hogy kicsoda az apja, tisztelt felügyelő úr? Mert megmondhatom, de csalódni fog.

John Wade összehúzta a szemét.

– Legyen szíves barátságos arcot vágni, kedves Mrs. Oaks, és akkor én is barátságosan fogok elbúcsúzni innen. De ha makacskodik, könnyen bajba juthat. Nem fenyegetem, csak az igazat mondom. Abban a házban gyilkos járt. Ha nem kapom meg a szükséges magyarázatot, azonnal bevitetem magát a rendőrségre. Érti? Mondom: gyilkosságról van szó!

Látta, hogy az asszony szemében düh lobban fel, de a hangja csupa mézesmázos szelídség volt, amint felelt:

– Nagyon sajnálom, kedves Mr. Wade, de tetszik tudni, kicsit felizgatott ez az éjszakai látogatás. Hol ölték meg azt az embert? Csak nem a házban?

– Tudta, hogy kínaiak használják a házat? – kérdezte Wade felelet helyett.

Az asszony hevesen rázta a fejét.

– Fogalmam sem volt róla! Hiszen nálam van a kulcs! Minden második-harmadik hónapban elmegyek takarítani Lilával.

– Kicsoda Lila apja?

Az asszony megmakacsolta magát.

– Én nem akarok botrányt. Én nem ütöm a mások dolgába az orromat. Annak az úrnak azóta már másik családja van, mindenki megértheti, hogy nem verheti dobra az ügyeit.

– Tudja ezt Lila is?

Mrs. Oaks tétovázott.

– Nem, nem tudja – mondta végre. – Ő azt hiszi, hogy csak jó ismerőse neki ez az úr. Fizet Lila tartásáért, és ha Angliába jön, akkor pénzt küld, hogy vegyek neki ruhát, és együtt mennek vacsorázni.

– Angol ember?

– Amerikai.

A válasz kissé túlságosan gyors volt.

– New Yorkban lakik vagy Long Islanden, vagy nem is tudom, micsoda helyen. Szóval amerikai gentleman... Sohasem láttam még kínaiakat abban a házban, erre megesküdhetem, Mr. Wade. Ha ma éjszaka ott jártak, az elég baj nekem is. Félek a kínaiaktól. De hogyan tudtak bejutni? Hiszen rendesen becsuktam a kaput. Ugye nem fogja felizgatni azt a gyermeket is a keresztkérdéseivel? Éppen most feküdt le aludni.

– Hány kulcs van a villához?

Az asszony gondolkozott.

– Nekem csak egy van – mondta aztán.

– Itt tartja a kulcsot?

Bólintott.

– Ismer valakit, akinek szintén lehet kulcsa?

Az asszony ezt kereken tagadta. Kulcsa, az ő tudtával, nem lehet senkinek. Wade látta, hogy az asszony igazat mond, legalábbis az éjszaka eseményeit nem próbálja elferdíteni. Szigorúan véve elfogadhatónak lehetett ítélni a magyarázatát, úgyhogy Wade arra a meggyőződésre jutott, hogy semmi értelme sem lenne, ha felriasztaná a leányt első álmából. Mum szinte buzgón igyekezett megfelelni minden kérdésére.

– Mr. Brownnak sincs kulcsa a házhoz?

Mum meghökkent, amikor meghallotta, hogy a rendőrtiszt tudja Lila állítólagos atyjának nevét.

– Amennyire tudom, nincs – felelte rögtön. – Minek is lenne? Soha nem is beszéltem neki arról a házról.

Wade gondolkozott egy darabig.

– Adja ide a kulcsát – szólt végül.

Mum kotorászott egy darabig a kezításkájában, amely ott feküdt az asztalon, s végül előszedte az acélkarikát, amin a kulcs lógott.

– Ez az.

A felügyelő keményen az asszony szemébe nézett.

– A faliszekrény kulcsát is kérem – szólt ridegen.

Egy pillanat századrészéig mintha ijedtség bujkált volna az asszony tekintetében.

– Faliszekrény? Micsoda faliszekrény?

– Abban a szobában van ez a faliszekrény, ahol Lila átöltözött.

Mum a fejét csóválta, mintha nem értené a dolgot.

– Nekem csak ez az egy kulcsom van. A faliszekrény kulcsáról nem tudok semmit.

A rendőrtiszt mosolygott.

– Akkor, nagyon sajnálom, de fel kell törnünk a faliszekrényt.

Mum azonnal összeszedte magát és felhördült.

– Tudom, ismerem a szokásaikat...

Hirtelen elharapta a szót, megfordult és mérgesen felkiáltott:

– Mit akarsz?

Wade is arra fordult, és meglátta a leányt. Ócska, kopott háziruhában állt a küszöbön, a haja még fel volt fésülve, a keze manikűrözve... a rongyos ruha mintha nem is az övé lett volna. Meglepetten tekintett hol a rendőrtisztre, hol az asszonyra.

– Én... én azt hittem... azt mondta a néni, hogy jöjjen le egy pohár tejért.

– Mehetsz vissza! – förmedt rá az asszony. Aztán megvárta, amíg a leány kimegy.

– Talán bizony azt hiszi, hogy ő ölte meg a kínait? – kérdezte gúnyosan. – Egészen olyan a képe, mint egy megrögzött gyilkosé, nem?

Wade nem tett megjegyzést erre a kérdésre.

– Lila atyjának, illetőleg annak a férfinak az igazi nevét és címét akarom tudni, akivel ma együtt vacsorázott a leány! – jelentette ki szigorú, vallató hangon.

– Engem hiába gyötör – mondta az asszony. – Nem tudom. Én is csak Mr. Brownnak ismerem, mint mások. Hogy hol lakik, fogalmam sincs. Nem levelezünk, csak sürgőnyt kapok néha tőle.

– És nem ismeri azt a villát? – kérdezte Wade nyugodtan. – Akkor hát hol találkozik a leánnyal?

Az asszony egy pillanatig nem tudta, mit mondjon, de aztán megint megeredt a nyelve.

– Bérelt autó jön Liláért – hadarta –, én elviszem a St. Paul székesegyházig, ha éppen tudni akarja, ott kiszállok, ő pedig beszáll.

– De visszafelé Mr. Brown hozta a leányt a villa elé – jegyezte meg csendesen Wade. – Vigyázzon, hogy ellent ne mondjon önmagának, Mrs. Oaks!

Hiába beszélt, az asszony megint csak megmakacsolta magát és erősítette, hogy a titokzatos Mr. Brown sohasem járt a villa belsejében.

John Wade visszamotorozott a rejtélyes házhoz a kapukulccsal, bement, és alapos házkutatást végzett.

Meglepetés várta: a faliszekrény nyitva állt, teljesen üresen! Valaki járt itt, mióta ő elment...

Lila ruhái a földön heverték, a cipő is a padlón feküdt. Abban a szobában, ahol a két kínai és az európai tárgyaltak, szintén különös látvány fogadta: csupa víz volt minden. A székek nyirkosak voltak, a padlón vizes lábnyomok

látszottak mindenfelé. Wade megdöbbsent. Emlékezett rá, hogy nyomban a gyilkosság felfedezése után erős zápor eredt meg, a halott ruhái is egészen átnedvesedtek.

De hogyan lopakodott ide a két gyilkos, és hogyan tűnhettek el?

Senki nem látta, senki nem hallotta őket, az utca bejáratánál régóta várakozó sofőr sem, akinek taxamétere, Wade nagy bosszúságára, ugyancsak szorgalmasan forgott.

A meggyilkolt kínai zubbonyzsebében vékony papírszeletet találtak, amelyre kínai betűkkel volt ráfirkantva valami. Mire Wade visszatért a rendőrségre, már le is fordították. Korábban is megtették volna, de csak akkor találták meg a cédulát, amikor a kínai kolónia vezetője megszemlélte a halottat és nem tudta azonosítani.

A szolgálatos rendőrtiszt mosolyogva nyújtotta oda a lefordított szöveget.

– Semmi különös, Mr. Wade. Az van felírva rá, hogyan lehet legkönnyebben eljutni az őrszobához.

Wade összeráncolta a homlokát.

– Talán ide akart jönni, és a többiek megsejtették, hogy beszélni akar.

– Beárulta volna a cimboráit?

– Úgy fest a dolog.

Átment a saját szobájába. Az íróasztalon néhány apróság feküdt, amit a kínai zubbonyának zsebeiből szedtek ki. Platinafoglalatok, amelyekből hiányoztak a drágakövek, valamint egy férfi arany pecsétgyűrű, láthatólag sokáig hordhatta valaki. Félig lekopott vésés volt rajta: templom és előtte ógörög ruhába öltözött emberi alak, alig lehetett már kivenni a körvonalait. Belül nagy nehezen ezt lehetett kibetűzni: “Lil Larynak.”

John Wade irodája keskeny, hosszúkás benyíló volt a kihallgatóterem mellett, az ügyeletes tiszt szomszédságában. Az ablakon vasrács volt, az udvarra nyíló ajtó zárva állt. Az asztal az ablak közelében volt. John egyszerre hideg légáramot érzett a lábán. Hozzá volt szokva, hogy huzatos a szobája, de ennyire még nem érezte sohasem. Feltekintett, ugyanakkor az ügyeletes tiszt is odafordult... és...

– Egy moccanást se, uraim! – szólalt meg egy tompa torokhang, gumiálarc mögül. – Aki kiált, a pokolban hallgat el!

Ketten hatoltak be, az egyik a küszöbön állt, a másik az ajtó és az íróasztal között. Fekete esőköpeny volt rajtuk, az arcukon gumiálarc, kezükön szűk, vörös gumikesztyű. Két pisztoly cső meredt a rendőrtisztekre.

– Hátralépni a falig! – vezényelt a küszöbön álló, és John Wade meg az ügyeletes tiszt engedelmessé vált. – Fel a kezekkel! Fel a kezekkel... azonnal!

A másik ember ezalatt két nesztelen lépést tett előre, az íróasztal fölé hajolt, gyorsan elvett onnan valamit, és visszahátrált az ajtóhoz.

Wade nem volt bolond, tudta, hogy a pisztolya a zárt fiókban van, amellel tudta azt is, hogy ha a saját életét fel is áldozhatja, nem teheti kockára az ügyeletes tiszt testi épségét.

A két álarcos boszorkányos ügyességgel dolgozott. John a lábukra pillantott: vastag gumitalpú cipő volt rajtuk.

Egy pillanat alatt kint voltak a szobából, az ajtó becsapódott utánuk. Még be is zárták kívülről. Alig tartott pár másodpercig az egész. John odaugrott az íróasztalához, kirántotta a fiókot, aztán kiszaladt a kihallgatási termen keresztül az utcára, majdnem fellökve az ajtóban álló őrt. Láta, hogy két sötét alak rohan lefelé az utcán, de a lassan haladó autót csak akkor vette észre, amikor már alig tizenöt méternyire volt tőlük. A két sötét alak villámgyorsan beugrott, a kocs nagy lármával nekiindult, és örülten rohant tova a néptelen utcán. Szó sem lehetett arról, hogy utolérhesse valaki. Wade leverten baktatott vissza; közben az ügyeletes tiszt már összehívta a legénységet.

– Nem fogja utolérni őket – legyintett Wade csüggedten. – Telefonáljon inkább az őrszobáknak – tette hozzá kurtán, és visszament íróasztalához.

Egy pillanat alatt rájött, mi hiányzik: az arany pecsétgyűrű tűnt el. Most már el tudta képzelni a meggyilkolt kínai történetét. Ez az ember el akarta árulni a többieket, és a gyűrűt bizonyítéknak hozta magával. Néma volt, nem tudta magát megértetni, ezért gondoskodnia kellett valamiről, ami magyarázatot ad vagy a banda egyik tagjáról, vagy valami egyébről. A gumiemberek pedig nem kockáztathatták – ki tudja, milyen okból –, hogy a gyűrű idegen kézbe kerüljön.

Bizonyosnak látszott tehát, hogy ezt a rajtaütést is a gumiemberek bandája vitte véghez.

Másnap reggel rendszeres kutatás kezdődött. A rendőrség razziát tartott minden kínai házban, lebuiban, étteremben, fenekestől felforgattak boltokat, végigjártak utcákat és sikátorokat: átfésülték az egész folyóparti negyedet. Bonyolultabbá tette a munkát, hogy vagy egy tucat hajó horgonyzott éppen a kikötőben, többnyire kínai legénységgel; szakácsok, pincérek, matrózok nyüzsögtek mindenfelé. De hiába volt minden fáradság és minden munka, sehol semmi nyom, sehol semmi eredmény.

Mum Oaks kétszer is megjelent a rendőrségen: behívták kihallgatásra. De nem értek el vele semmit. Nem vallott – nem akart vagy nem tudott vallani. Éppen ekkor adtak ki egy új rendeletet, amely korlátozta a rendőrség hatáskörét. Wade-nek azonban az volt a benyomása, hogy a spanyol inkvizíció minden furfangjával sem lehetne kivenni az asszonyból mindazt, amit tud.

Amikor másodszor hívták be, Wade maga kísérte át a kihallgatásra.

– Kincsem – mondta neki –, ostobaság, ha csukva tartja azt az édes kis száját. Miért nem mondja el szépen a rendőr bácsinak, ami a szíven fekszik?

Az asszony rettenetesen dühös volt. Első félelme múltán lassan rájött, hogy nem csukhatják le olyan könnyen, és kezdett visszatérni a bátorsága. Wade szédülten maradt el mellőle – valósággal leforrázta a szóáradat! Golly, aki kint várta az asszonyt az épület előtt, félénken, megindultan, gyöngéden közeledett feléje.

– Szegény feleségem! – mondta. – Szegény jó feleségem!

– Fogd be a szád! – förmedt rá Mum. Aztán még egyszer Wade felé fordult: – Akar még valamit?

– Semmit, kicsikém – felelte Wade udvariasan. – Csak azt mondom, hogy ha egyszer ráteszem a kezemet a gumiemberekre...

– A gumiemberekre? – vihogott dühösen Mrs. Oaks. – Nem gondolja, hogy túl nagy a mellénye? Idejöttek magához, a rendőrségre, szépen besétáltak a szobájába és elvitték a gyűrűt...

Hirtelen elfulladva szakította félbe önmagát. Érezte, hogy túl sokat mondott. A szája összecsucodott, mint a patkányfogó – de már későn.

– Honnan tudja ezt, kedves Mrs. Oaks? – kérdezte Wade barátságosan. – Halljuk! Ki beszélte el a gyűrű történetét? Hm?

Az asszony nem felelt.

– Senki sem tudott a dologról, csak mi négyen: a gumiemberek, Mr. Crewe meg én...

Várt, és közben egyre az asszony arcát leste. De semmit sem tudott leolvasni róla.

– Mintha nem csiripelnék még a verebek is egész Londonban! – mondta kis csend után az asszony. – Csak nem gondolja, hogy az ilyesmivel nem dicsekednek el azok a gumiemberek?

Láthatólag további keresztkérdéseket várt, de nagy megkönnyebbülésére Wade búcsút intett.

– Szerencsés utat! – mondta jókedvűen. Aztán még hozzátette: – Tiszteltetem a gavallért az öltözőfülkében!

Amint barátságosan integetett a rendőrség épülete előtt, Mrs. Oaks meg tudta volna fojtani.

A körülmények különös összjátéka folytán alig huszonnégy órával később John Wade szembetalálkozott ezzel a gavallérral.

Este tíz óra tájban megint történt valami.

Két férfi ballagott lefelé a Haymarket táján, és beszélgetés közben, úgy látszik, nem vették észre azt az asszonyt, aki az utcasarkon álldogált. Nem messze sétálgatott egy rendőr is. Egyszerre meglátta, hogy az asszony hirtelen előreugrik, és megragadja az egyik férfi kabátját. A férfi kiáltott, az asszony sikoltott, a rendőr odaszaladt.

– Ismerem! Ismerem jól! – visította az asszony.

Most már két rendőrtiszt is előkerült, és kissé távolabb rohamosan sokasodott a tömeg, ami Londonban mindig mintha a föld alól bújna elő.

– Nem – mondta szilárdan a magasabbik férfi a rendőrnek. – Én nem ismerem ezt az asszonyt. Nem tudom, mit akar. Hagyják, kérem, menjen, ahová akar, lehet, hogy részeg.

– Nem vagyok részeg! Tudod jól, Starcy, hogy nem vagyok részeg! – rikácsolta az asszony magánkívül, és teljes erejével igyekezett kitépni magát a rendőr kezéből.

– Azt hiszem, ebből igazoltatás lesz, uram – mondta az a rendőrtiszt, aki az imént érkezett. A férfi, akinek a kabátját az asszony megragadta, láthatólag szívesen továbbállt volna, de most már nem lehetett.

– Én nem teszek panaszt... itt a névjegyem... nem, a nevem nem Starcy. Sohasem láttam ezt az asszonyt.

Aztán súgott valamit a rendőrnek, de az a fejét rázta.

– Sajnálom, uram, de nem tehetem.

Ekkor még valaki jelent meg a színen. Alacsony, tömzsi, vörös képű fiatalember tolakodott a tömeg közé kíváncsian. Az egyik rendőr ismerhette, mert köszönt neki.

– Jó estét, mylord.

– Mi történik itt? Valami verekedés volt?

– Nem, lord Siniford, csak egy kis utcai botrány. Legjobb lesz, ha tovább méltóztatik menni. Jobb nem beleavatkozni az ilyesmibe.

A beesett szemű asszony, akinek a karját még mindig hátracsavarva tartotta a rendőr, előrehajolt és újra felsikoltott.

– Tommy! Kis Tommy! Nem emlékszik már Annára? Mindig süteményt adtam magának, Tommy... Ugye nem felejtette el Annát?

Az alacsony, vörös képű fiatalember rámeredt.

– Úristen! – hápogta. – Anna...

Ekkor az asszony hirtelen mozdulattal kirántotta karját a rendőr kezéből, kezét a fiatalember vállára tette és idegesen, gyorsan magyarázni kezdett neki.

– Micsoda? – kérdezte lord Siniford élesen, hátrahúzódva. – Mi az? Mit akar?

A rendőr újra visszarántotta az asszonyt, aztán vonszolni kezdte magával a tömegen át. Lord Siniford még mindig ott állt, és bámult utána, nem törődve a csodálkozó tekintetekkel. Aztán nagyot káromkodva, hirtelen fogta magát és a rendőr után sietett. Az arca sápadtabb volt, mint az előbb, nehezen lélegzett – mindenesetre józanabbnak látszott, mint akkor, amikor bambán megállt, hogy meg tudakolja, miért verődött össze a tömeg.

V. FEJEZET

Wade felügyelőnek falusias kis háza volt Wappingban, az utca legvégén. Kis kertjében három nagy fa vetett árnyékot. A környékbeli lakosságnak az a része, amely nem rokonszenvezett a rendőrséggel, éppen mondogatta, hogy látszik, milyen gazságokat követnek el az urak a Scotland Yardon, ha már egy ilyen fiatalember is házat tud venni magának. Az a körülmény, hogy Wade még az apjától örökölte a házat és a hozzá tartozó kertet, csöppet sem változtatott az általános felfogáson.

Wade egy nyugalmazott rendőrt tartott a házánál mindenesnek, ami nagyon bölcs választás volt, mert voltak idők, amikor általános népszerűtlensége kellemetlen következményekkel járhatott volna egyébként. Két esetben is megtörtént már, hogy támadás érte a házat. Egyszer felgyújtották a ház mögötti melléképületet, egyszer pedig, abban az időben, amikor Wade akasztófára juttatott egy gonosztevőt, valaki beverte az ablakait, este pedig golyót talált a szobája falában.

Most, késői hazatérése után azonnal lefeküdt, és első mély álmából riasztotta fel a telefon csöngése. A kagylóból Elk felügyelő bánatos hangja csengett a fülébe:

– Emlékszik arra az öngyilkossági kísérletre... arra a múltkori esetre, amikor egy asszonyt halászott ki a vízből?

– Annára? – kérdezte Wade álmosan.

– Igen. Ma este letartóztatták, mert az utcán megtámadta Aikness kapitányt. Botrányokozás. Aikness kapitány a Trója Kincse nevű hajón van és...

– Mindez roppant érdekes – mondta Wade rosszkedvűen –, de még mindig nem értem, mi az ördögnek kellett engem ezért felébreszteni.

– Türelem – intette le Elk. – Az asszonyért kezességet vállalt Lord Siniford... Siniford, érti jól a nevet? Valami arisztokrata, lakást tart fenn a St. James Streeten. Érdeklí ez magát?

– De mennyire! – morgott ásítva Wade. Dühös volt.

– Türelem! – biztatta újra Elk. – Ide hallgasson! Azt az arany pecsétgyűrűt, amit a múltkor a szeme láttára elvittek az íróasztaláról, ott találtuk az asszony kezében, ő azt állítja, hogy fogalma sincs róla, hogyan kerülhetett hozzá. Hisztériás rohamot kapott, orvost kellett hívni. Erővel nyitották ki az öklét, s ott volt a gyűrű.

John Wade már egy cseppet sem volt álmos. Csak úgy száguldoztak agyában a gondolatok.

– Lord Siniford vállalt érte felelősséget? – kérdezte élénken. – Igen, hallottam már erről az emberről. Ismeri az asszonyt?

– Úgy látszik. Az asszony mindenesetre ismeri őt, legalábbis a keresztnévén szólította. Tommynak vagy micsodának. Nem hívtam volna fel magát, de úgy gondoltam, hogy a gyűrű miatt talán...

– Negyedóra múlva ott leszek a rendőrségen! – szakította félbe Wade, és letette a kagylót.

Gyorsan felöltözött, felpattant a motorbiciklijére, és a hajnali szürkületben máris robogott a Scotland Yard felé. Hogy Elk felügyelőt hajnali két órakor még ott találja, azt egészen természetesnek tartotta, Elk ritkán ment el hamarabb. Voltak, akik azt mondták róla, hogy talán nincs is otthona, és a rendőrségen alszik, de ez, persze, nem volt igaz.

A gyűrű fehér papírlapon Elk asztalán feküdt, amikor Wade megérkezett.

– Miért engedték ki azt az asszonyt? Akárki vállalt érte felelősséget, ez a gyűrű...

– A gyűrűt csak akkor ismertük fel, amikor az asszony már nem volt sehol. Egy altisztnek jutott eszébe, hogy a múltkori jelentésbe belenézzen, és áthozza nekem a gyűrűt. Rögtön megismertem. A szolgálatos tiszt természetesen azonnal elküldött lord Siniford lakására, hogy az asszonyt visszahozzák, de sem őt, sem a pártfogóját nem találták.

Wade ismerte névről lord Sinifordot. A társaságban egy idő óta élénk szerepet vitt, ha nem is lehetett volna mondani, hogy általános tiszteletnek és népszerűségnek örvend. Nem volt sem földje, sem egyéb vagyona. Valahol Amerikában kötött házasságot, amely azonban nem volt szerencsés, nem tudni, melyik fél hibájából. A frigy nemsokára fel is bomlott. Jó ideig nagyon nyomorúságosan élt, gyanús társaságba keveredett, a rendőrség is figyelni kezdte. Ekkor hirtelen pénzhez jutott, senki sem tudta, honnan. Adósságait kifizette, fényűzően élt, és azt rebesgették, hogy vagyona ugyan most sincs, de magas járadékot kap valakitől.

Minden bárban ismerték, ott volt minden lóversenyen, volt néhány lova is, de a futtatásról lemondott, nem lehetett tudni, hogy óvatosságból-e vagy más okból. A rendőrség ártalmatlan, kifogástalan jellemű embernek ismerte, bár ez az állítás némileg megingott, amikor híre ment bizonyos viselt dolgainak, amelyeket jobb nem emlegetni olyan könyvben, amelyet fiatalok is kézbe vehetnek.

Még akkor sem volt odahaza, amikor John Wade nézett el a lakására, hajnalban. Mogorva szolgálja kelletlenül adott némi felvilágosítást.

– Őlordsága akkor jön haza, amikor neki tetszik – mondta. – A rendőrségtől tetszett gyünni? Egyszer már voltak itt. Őlordsága kiszabadított egy asszonyt, tudom. De nem jöttek ide.

– Kocsival van?

– Igen, maga vezeti a kocsiját. Valami garázsban tartja, de nem emlékszem, melyikben.

– Pedig legyen szíves emlékezni – figyelmeztette Wade nyomatékosan.

A szolga meghökkent, és nyomban eszébe jutott a garázs címe. John elment a Dean Streetre, és megtudta, hogy a kocsit még éjfélkor elvitték. Éppen kiment az utcára, amikor látta, hogy egy kis, kétüléses autó közeledik, s a garázs előtt lassítani kezd. Egy férfi szállt ki belőle, és John ráismert benne a zömök, vörösés bajuszú fiatalemberre, aki azon az estén, amikor Lila a vendéglőben ebédelt, a leány után bámult.

Azonnal odalépett hozzá.

– Jó reggelt, lord Siniford – köszöntötte. – Rendőrtiszt vagyok, Wade a nevem.

A fiatalember hunyorogva nézett az arcába.

– Oh, tudom... a portás mondta a napokban, hogy maga az. Mit akar?

– Azt az asszonyt szeretném látni, akiért lordságod felelősséget vállalt ma éjszaka.

– Úgy? – mondta őlordsága és elmosolyodott. – Akkor hát, kedves felügyelő úr, legjobb lesz, ha megkeresi.

Most már egészen józan volt, az autózás vagy valami erős megrázkódtatás elűzte a fejéből a mámort.

– Úgy tudom, az asszony Tommynak nevezte önt, mylord. Tehát bizonyára ismeri őt...

– Ne kérdezzen tőlem ilyen butaságokat, kérem.

– Ismeri?

– Ördögöt ismerem!

– Akkor hát miért vállalt érte felelősséget? – dörrent rá Wade szigorúan. – És miért mondta az altisztnak, hogy nyugodtan elengedheti, mert Ön évek óta jól ismeri azt a nőt?

Ez egy kissé meghökkentette őlordságát.

– Jól van, no, persze hogy ismerem – hagyta rá végre. – Régi cselédje a házunknak. Anna Smith.

– Vagy Robinson – jegyezte meg Wade gúnyosan, szúrós tekintettel méregetve a lordot. – Vagy Black. Vagy White? Nos: melyik az igazi neve?

Várta, hogy a láthatólag vérmes fiatalember kitör, de lord Siniford legyűrte indulatait.

– Hová vitte? – kérdezte rövid, de annál kellemetlenebb szünet után Wade.

– Arra kért – hangzott a dacos felelet –, hogy tegyem le a lakása közelében, Camberwellben.

– És két teljes órába került, amíg Camberwellből idáig ért?

Hallotta, hogy a lord mind nehezebben lélegzik, és látta, hogy elsötétül az arca.

– Kikérek magamnak minden vallatást! – csattant föl a fiatalember. – Mondtam már, hogy odavittem a lakása elé Camberwellbe és...

Wade félbeszakította.

– Az asszony azt mondta a rendőrségen, hogy Hollowayban lakik, ami egy kissé messze esik Camberwelltől. Azt hiszem, lord Siniford, okosabban tenné, ha őszintén elmondana nekem mindent, amit erről az asszonyról tud. Ugyanis egy gyűrűt találtak nála, amelyet néhány nappal ezelőtt a rendőrségről raboltak el. Ebben az ügyben kell őt kikérdeznem.

– Gyűrűt?

Lord Sinifordot láthatólag meglepte ez a hír.

– Nem tudok semmiféle gyűrűről. Nem mondta nekem egy szóval sem, hogy...

Elhallgatott egy pillanatra, majd más hangon folytatta:

– Egy szóval sem tudok többet mondani, mint amit már elmondtam. Valahol Camberwellben lakik. Nekem legalábbis ezt mondta, és ott tettem le. Különben valószínűnek tartom, hogy holnap úgyis magától visszamegy a rendőrségre...

John mosolygott a sötétben.

– Ha ugyan nem vitte őt olyan helyre, ahol nem férhetünk hozzá és nem kérdezhetjük ki.

Lord Siniford megharagudott.

– Ez arcátlanság! – tiltakozott hangosan. – Én egyszerűen valami jó... izé... keresztényi cselekedetet hajtottam végre, a családkunk egy régi cselédjét kiszabadítottam a bajból. Ki tehetett volna mást a helyemben? És most ön azt mondja nekem, hogy közönséges... izé... tolvajokat segíték, akik gyűrűket raknak zsebre! Ez már sok. Feltétlenül panaszt fogok tenni reggel a főfelügyelőnél, mert ez...

– Talán mindjárt most is beszélhetne vele – ajánlotta Wade. – Megadjam a telefonszámát?

Nem lehetett zöld ágra vergődni ezzel az emberrel. Az egyetlen, amit tehetett, az volt, hogy megvárja az asszony ügyének tárgyalását másnap délelőtt, s ha elmegy, majd beszél vele.

Wade ott is volt, amikor a nevét kiáltották. De hiába, az asszony nem jelentkezett! Végre egy ügyvéd állt fel – valószínűleg lord Siniford megbízásából –, és kijelentette, hogy hiába próbált összeköttetésbe lépni az asszonnyal.

– Valahová vidékre vitték el azt az asszonyt – mondta Wade a fővárosi ellenőrzéssel megbízott tisztviselőnek. – Tud valami közelebbit lord

Sinifordról?

A tisztviselő a fejét rázta.

– Semmi különös. Amolyan léhűtő, amilyen sok van a gazdag fiatal emberek között.

– Van háza valahol vidéken?

A tisztviselő elgondolkozva mosolygott.

– Nem hiszem... de mondhatok valamit erre vonatkozólag? Régebben, amikor még nem volt pénze és szerényen élt, többször érkezett ellene panasz, hogy különböző eladó házakat vásárolt meg vidéken, illetőleg csak mondta, hogy megvásárolja, de, az árukkal természetesen adós maradt. Lehet, hogy így bérelt vagy vett valami folyómenti házat most is... legjobban a folyó közelében szeret lakni. Egy év alatt három ilyen ügye volt. Amióta nagy úr lett, abbahagyta ezt a szélhámoskodást, de ki tudja, talán még most is van valahol ilyen ügye. Mindenesetre tudakozódni fogok utána.

A tudakozódás eredménytelen volt.

A tárgyaláson egyébként nemcsak a vádlott nem jelent meg, hanem a panaszos sem volt sehol. Pedig Wade nagyon szerette volna látni azt az embert, akit a szerencsétlen, zavarodott agyú Anna megtámadott. Szerencsére más oldalról is becserkészhetette az illetőt, mert a Trója Kincse a folyón horgonyzott. Elhatározta tehát, hogy látogatást tesz a kapitánynál.

A kis rendőrségi motorcsónak délután három órakor simult a hajó oldalához. Sötét képű tengerésztiszt fogadta, akit Wade amerikainak nézett.

– Aikness kapitány a parton van – mondta. – Én vagyok a helyettese.

John Wade átadta a névjegyét. Hosszú folyosón át kicsiny, de szépen bútorozott szalonba vezették.

– Ez a tiszti étkező – mondta a dél-amerikai. – Szerencsére a tulajdonos emberszámba veszi a tisztjeit. Foglaljon helyet, Mr. Wade.

John Wade leült az egyik bőr karosszékre, a hosszú asztal elé. A másodkapitány folytatta:

– Úgy tudom, Aiknessnek kellemetlensége volt az éjszaka. Valami nő támadta meg, és az ügy a rendőrségre került. Remélem, nem csukták le a szerencsétlent. A kapitányt nagyon bántotta az eset.

– Nem csukhattuk le – mondta Wade –, mert megszökött. Valaki felelősséget vállalt érte, s ma egyszerűen nem jelent meg a tárgyaláson.

A másodkapitány felhúzta fekete szemöldökét.

– Úgy? Ennek örülök, így az egész ügynek egyszer s mindenkorra vége. Megmondom a kapitánynak, amint visszajön.

Wade látta, hogy nincs értelme a további beszélgetésnek. Visszament a dél-amerikai tiszttel a fedélzetre, udvariasan elbúcsúzott tőle, és leereszkedett a várakozó motorosba.

– Hajókázzuk kicsit körül ezt a teknőt – mondta Wade.

A motoros nekivágott a hullámoknak, majd ügyesen megfordult, s a hajótest másik oldalán újra lefelé siklott a vízen. Wade gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje a hajó személyzetének figyelmét. Amint lassan himbálóztak a part közelében, észrevett három keskeny, de magas ablakot a hajó oldalán. Az egyik nyitva volt. Wade-nek az jutott az eszébe, vajon a kapitány magánfülkéje is olyan fényűző berendezésű-e, mint a szalon? A nyitott ablakon kék függönyt kapkodott ki a levegőbe a szél.

A motoros kissé közelebb sodródott. Wade figyelmesen arrafelé tekintett, s egy emberi fejet látott meg a nyitott ablak mögött. Emberi fejet és emberi arcot. Egy pillanat volt az egész... sötétbarna, ráncos, kerek arc, kopasz koponya... A következő pillanatban, mintha megérezte volna, hogy valaki nézi, már vissza is kapta a fejét ez az ember – de későn!

John Wade megismerte. A titokzatos Mr. Brown volt, aki évenként egyszer ebédelni vitte Lilát, az elátkozott hercegisasszonyt.

VI. FEJEZET

Egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy valóban ez volt az az ember, és egy pillanatig sem kételkedett abban sem, hogy ez a férfi valójában nem Mr. Brown, hanem Aikness kapitány. John már nyitotta a száját, hogy utasítást adjon a gépésznek: visszamenni a hajóhoz, de még idejében meggondolta. Ha százszor menne is fel, akkor se mondanának neki mást, mint az előbbi hazugságot, hogy a kapitány nincs a hajón. Ahhoz pedig nem volt joga, hogy átkutassa a gőzöst, sőt nem is volt rá ok, hogy erre engedélyt kérjen.

Tudja-e a kapitány, hogy megismerték: ezen töprengett most. De hiszen aligha tudhatja, hogy Wade ismeri... Ámbár... Micsoda összeköttetésben lehet Aikness kapitány a Mekkával? Közös érdeke vajon Mum Oaksnak és a Trója Kincse kapitányának, hogy Lilának gondját viseljék? Igaz, Mrs. Oaks tagadta, hogy tudná, kicsoda Mr. Brown... de ez az asszony úgy hazudik, mintha könyvből olvasná.

– Menjünk lefelé fél mérföldet, aztán forduljunk vissza – utasította Wade a gépészt. – Visszajövet a parti oldalon megyünk, minél közelebb a Trója Kincséhez.

Mire a csónak visszatért, már gyújtogatták a lámpákat mindenfelé a hajókon. Gyorsan sötétedett. A Trója Kincsén is világos pontok fénylettek. A hátsó fedélzeten egy tiszt állt, ellenőrizte a rakodást. Két vagy három ember állt a raktárnyílás körül, nyilvánvalóan munkások. De sem a dél-amerikai, sem a kapitány nem mutatkozott.

Lassan haladt el a motoros a hajótest mellett, erős ár ellen kellett küzdenie. Mikor a gőzös orrán túljutottak, keresztbe fordulva a part felé indultak. Wade felkapta messzelátóját és szemügyre vette a három ablakot. Egyszer mintha feltűnt volna egy arc az egyikben, de az is lehet, hogy csak képzelődött. Végül letette a messzelátót és felállt.

– Menjünk a kikötőbe – mondta.

A motoros erősen himbálózott, amint a gépész újra irányt változtatott az egymásra tóduló hullámok között.

– Bang!

Valami nekiütődött a motoros közepén levő kis fülkének, betörte az üvegfalat és szilánkokra hasította az egyik léckeretet.

– Szentséges ég! – hápogott a gépész. – Hiszen ez...

– Előre! És ne törődjék semmivel! – parancsolta Wade.

– Mi volt ez, Mr. Wade? Nem sebesült meg?

A felügyelő térdre bukott.

– Semmi... egy bolond sirály... mit kérdez ilyen butaságokat? – morogta. – Hogy nem sebesültem-e meg? De igen! Már meg is haltam! Most pedig, amíg a partra nem érünk, egy szót se többet!

– Ilyen merészséget! – mérgelődött Wade. – Ha nem is volt fényes nappal, de nэгynél, fél ötnél nem lehetett több. Az emelődaru csikorgása miatt nem lehetett hallani a lövést, nem lehetett volna hallani akkor sem, ha nem hangfogóval löttek volna.

A motoros a kikötőbe ért.

– Segítsen ki a partra – parancsolta Wade. – Majd magára támaszkodom és sántítok... úgy fogok tenni, mintha megsebesültem volna.

Fotografálni való súlyos sebesült volt, aki a gépész karján kikecmergett a rendőrségi motorosból. Úgy számította Wade, hogy alig egy hüvelyknyire ment el a feje mellett a golyó; csak a szokatlanul erős dagály mentette meg az életét, mert a hullámverés magasra emelte a csónakot a lövés pillanatában.

Fél órával később három magas rangú rendőrtiszt érkezett autón, és gondosan megvizsgálták a motorcsónakot, aztán bementek a kikötői rendőrszobába Johnhoz.

– Valami folyami patkány leshetett magára, Wade. Tucatnyi helyről jöhetett a lövés: hiszen tudja, nem nagyon népszerű ezen a vidéken.

– A patkányok nem hordanak fegyvert – rázta a fejét Wade. – És gyávák is. Az egyik tiszt bólintott.

– Ha átkutatjuk is a hajót, nem valószínű, hogy találunk valamit. Lehet, hogy várják is a rendőrséget, és jó előre intézkednek... Mit gondol, Wade, mit tegyünk?

– Küldjenek rendőrségi csónakot a folyón lefelé – felelte Wade. –

Kérdezősködjének mindenfelé, hogy nem láttak-e valakit fegyverrel, és nem hallottak-e lövést. Menjenek fel minden hajóra, a Trója Kincsére is. Nézzenek meg minden bárkát, csónakot, tutajt, kutassák át a rakpartokat és a mólókat. Nem hinném, hogy rossz szolgálatot tenne, ha egyszermind elhíresztelnék, hogy súlyosan megsebesültem. Nem ártana egy kis kötszer, sőt egy mentőkocsi sem.

– Igaza van a fiúnak – mondta Elk felügyelő. – Magam fogom hazavinni, és ott maradok az ágya mellett. Soha nem volt még nálam jobb ápolója.

Kissé később kellemes látványban lehetett részük Wapping városrész ama lakosainak, akik nem túlságosan rokonszenveztek a rendőrséggel. Mentőautó kanyarodott be az utcán Wade felügyelő háza elé, ott megállt, és nagy vigyázattal emelték és vitték be a kapun a hordágyat, amelyen mozdulatlan test feküdt.

– Megkapta a magáét! – mondta valaki elégedetten.

A Trója Kincsén még mindig serényen folyt a munka. Késő este is nyikorgott a daru, hatalmas, színes lámpák világítottak a gőzös két oldalán, és a fedélzeten szinte szemfájdító volt az éles lámpafény. Annál sötétebb volt az árnyékban. Egy maszatos toprongyos munkás kapaszkodott fel lassan, óvatosan a kötélhágcson a hajóra, oly nesztelenül, hogy egyetlen ember figyelmét sem keltette föl. Még a sötét képű, villogó szemű dél-amerikai másodkapitány sem vette észre, aki pedig a parancsnoki hídról figyelte a rakodást. A maszatos munkás az árnyékban maradt és figyelt. A berakodásnál dolgozó munkások elég hangosan beszéltek.

– Annyi volt itt a zsaru, mint nyáron a tejben a légy! – mondta az egyik. – Azt akarták tudni, hogy ki puffantotta le a mesterüket. Te hallottál lövést, Harry?

– Hazugság az egész – mondta egy unott hang rekedten. – A rendőrség mindig kitalál valamit, hogy mindenüvé bedughassa az orrát. Ennyi az egész.

– Minden hajóra felmentek, végigjárták az egész kikötőt – szólt egy harmadik. – Azt mondják, Wade beadta a kulcsot!

A hallgatózó, toprongyos munkás elmosolyodott a sötétben, és a hajó belsejébe vezető nyílás felé nézett. Csúf képű, alacsony szállásmester állt ott. A másik ajtó, a főbejárat láthatólag zárva volt. Amellett lehetetlen lett volna észrevétlenül odáig eljutni a parancsnoki hídon álló másodkapitány szeme előtt.

A szállásmester később elunta magát. Egyszer vagy kétszer előrébb ment néhány lépéssel, és bekukkantott a nyílásba, ahol a sok nehéz vasalkatrész eltűnt. Most egy kis baj történt: egy hatalmas, nehéz géprész valamiképpen a nyílás mellé esett. Vad ordítás hallatszott, az emberek futkostak, a szállásmester is velük együtt.

A maszatos, munkás külsejű férfi hirtelen fölugrott és besurrant a lefelé vezető ajtón.

El kellett mennie a nyitott konyha mellett, de a szakács háttal állt neki. Most szűk keresztfolyosóra ért, amelyről szőnyeges lépcső vezetett le a kajütökhöz.

A hajótisztek kabinjai rendesen a hátsó fedélzet alatt szoktak lenni, de a Trója Kincsen más volt a beosztás, talán, mert bár teherhajó volt, utasokat is szállított néha. Valamennyi fülkeajtó zárva volt, kivéve egyet, amely mögül világosság szivárgott ki a folyosóra. Amikor a munkás közelebb ért, a félig nyitott ajtón keresztül jókora helyiségbe látott. Szekrény állt benne sok fiókkal, azután két karosszék, széles heverő, s a falon különféle vázlatok bekeretezve. Kis asztalkán középkorú asszony fényképe látszott, rámában. Sokkal fényűzőbben volt berendezve, mint a teherhajók kapitányainak fülkéi általában, mint ahogyan az egész hajó berendezése kényelmesebbnek, szebbnek látszott az átlagosnál.

A munkás végigment a folyosón és szűk, homályos helyiségbe jutott. Csakhamar rájött, hogy ez a szalon előszobája. A szalon ajtaja egyébként zárva volt. Valószínűnek tűnt, hogy éppen a szalonon keresztül lehetne abba a kajütbe jutni, amelynek ablakában Mr. Brown feje feltűnt egy pillanatra.

Megpróbálta kinyitni a keze ügyébe eső első ajtót: zárva volt.

Amint eleresztette a kilincset, a fenyegetettségnek valami különös érzése szállta meg.. Maga sem tudta miért, de behúzódott ajtaja mögé. Alig lapult meg búvóhelyén, kinyílt az ajtó, és egy férfi jött ki a szalonból.

Az előszobában félhomály volt, a szalon azonban fényesen ki volt világítva. Nagyon jól lehetett látni a kilépő férfit. Tengerésztszti uniformist viselt, a rendőrfelügyelő – mert ő volt a toprongyos munkás – azonnal ráismert benne Mr. Raggit Lane-re, akit egyszer Mum Oaksnál látott. Lane körülnézett az előszobában.

– Senki sincs itt – szólt hátra türelmetlenül. Mély, dörgő hang felelt neki:

– Láttam, hogy megmozdult a kilincs. Nézz körül. Talán a szállásmester akar valamit.

John Wade nevetett magában. Mr. Brown hangja volt, nem lehetett semmi kétség. Hallotta, hogy Lane morog valamit, aztán újra bezáródott az ajtó. De a mély, dörgő hang kihallatszott:

– Menj és nézd meg, az ördög vigyen el!

Wade kiugrott a rejtekhelyéről, és már kint volt a folyosón, mire az ajtó újra kinyílhatott. Fölért a fedélzetre, fénybe került, de rögtön árnyékba menekült. Valahonnan hajócsengő hangja szólt. Wade látta, hogy valaki a korláthoz siet és letekint a vízre. Közben az őr lekiáltott valakinek valamit. Wade kissé tovább osont és beprézelte magát két hordó közé. A feljáró

irányában egy fej bukkant fel a hajó oldalán. Az őr kérdezett valamit, a jövevény felelt, és végre közbeszólt az az ember is, aki lenézett a vízre. Aztán ez a matróz nekiindult, lement a hajó belsejébe és néhány perc múlva visszajött, de nem egyedül: vele volt Raggit Lane is.

Úgy látszott, valaki fel akar jönni a hajóra. Az őr lemászott a létrán, Lane utána ment. Végre visszajött, egyedül – az őr lent maradt. Átsietett a fedélzeten, és eltűnt a folyosó bejáratánál. Bizonyosan Aikness kapitánnyal tárgyalt, mert kis idő múlva ismét megjelent, és áthajolva a korláton leszólt a várakozó vendégnek:

– Tessék feljönni. A kapitány fogadja önt.

Elég világos volt, tisztán látszott sötét sátánarca. Hamarosan lord Siniford kapaszkodott fel szuszogva a létrán: a látogató. Láthatólag nem volt barátja a sportnak.

– Rendkívül sajnálom, igen tisztelt uram – mondta reszkető hangon –, hogy zavarom kell ilyen késő este. De nagyon fontos mondanivalóm van. Feltétlenül beszélnem kell a kapitánnyal. Az inasomat lent hagytam a csónakban, hogy várjon reám a bérelt evezősökkel együtt. Megmondtam nekik, hogy ha nem jönnek vissza, azonnal siessenek a partra és értesítsék a rendőrséget, hogy...

– Nem kell aggódnia, lord Siniford – nyugtatta meg Lane. – Magunk is a partra vitetnénk, de ha szívesebben várhatja a saját csónakját, tessék.

Még tovább is beszélgettek, de Wade nem tudott többet kivenni, mint hogy a lord nagyon izgatott, valami fontos megbeszélni valója van, és hogy úgy látszik, minden eshetőségre elkészült, amikor a hajóra tette a lábát: veszedelmet szimatolt.

Az előbbi matróz háttal állt a fedélzetnek a létra mellett, és halkan füttyörészett. Wade, ha tehette volna, szívesen átréselte volna magát egészen a két hordó között, mert nagyon kényelmetlen volt ez a búvóhely, mert az egyik hordóban forró víz volt. De hiába próbálkozott: a másik oldalon ládák zárták el az útját.

Nagy megkönnyebbülésére a matróz most a csónakban ülőkkel elegyedett szóba.

– Vegyék le onnan azt a kötelet! – kiáltotta parancsoló hangon. – Miért nem kötik a vaskapocshoz a csónakot?

A következő rövid és jóízű szóváltás alatt Wade előjött a két hordó közül, s a még mindig nyitva álló kis ajtón át visszalopódzott a belső folyosóra.

Mi hozhatta ide lord Sinifordot? Egész nap figyelték a garázst, de a kocsit nem vitte ki senki, és őt magát nem látták sehol. Valószínűnek látszott, hogy egész napját Annával töltötte. Talán olyasmit hallott a félőrült teremtestől, amit sürgősen meg kellett beszélnie Aikness kapitánnyal, s ezért jött a Trója

Kincse fedélzetére.

Wade nagyon szerette volna látni a többi kajütöt is. Sehol nem lézengett senki a közelben, csak az ő, aki a fedélzetmester lehetett. Megpróbált a gépház felé kerülni, de ez valószínűleg más irányban volt, valahol elől, ahol túlságosan fényesen ki volt világítva a hajó.

A szalon előtti kis fülke most is félhomályban volt, mint az előbb. Wade vakmerően bement, és az ajtóhoz hajolt: remélte, hogy kihallatszik valami. Halk beszédfoszlányok ütötték meg a fülét, kivette Aikness mély dörmögését meg lord Siniford éles, rekedtes hangját, de egy szót sem értett abból, amit beszéltek.

Nem tehetett mást: visszaindult. De hirtelen visszahőkölt – megállt és nyelt egyet. Raggit Lane tekintett rá a küszöbről, zsebre tett kézzel, fekete képén gonosz mosollyal.

– Keres valamit?

– Nem, kérem szépen – felelte Wade. – Csak egy pohár vizet szerettem volna inni.

– Az emelődaruval repült maga a fedélzetre? – vigyorgott Lane gúnyosan. – Vagy a saját szárnyain?

John nyomban tudta, hogy ez az ember ráismert. És azt is tudta, hogy most játszik vele. Jól látta, hogy a gazember pisztolyt rejteget a zsebében, hogy ujjai között tartja a pisztoly agyát. Ijedtségnek azonban nem adta jelét. Belső zsebéből szivartárcát vett elő, gondtalanul kinyitotta, kiválasztott egy szivart, úgy tett, mintha le akarná harapni a végét, aztán – mintha hirtelen mást gondolna – kidobta a nyitott szellőztetőnyíláson át a vízbe.

– Talán lenne egy kis beszélőnivalónk egymással, nemde? – sziszegte Lane.

Hirtelen elakadt a szava és az ablakra bámult. Lenn, a folyón zöld láng libegett, kísérteties ragyogása megvilágította a szűk helyiség mennyezetét.

– Semmi különös – mosolygott Wade. – Csak megüzentem az embereimnek, hol vagyok. Három rendőrségi motoros cirkál a közelben, és meghagytam nekik, hogy ha vészjelet adok, azonnal jöjjenek. Nagyon jó találmány: ha vizet ér, azonnal lobban. Hiszen ért egy kicsit a kémiához, nem, Mr. Lane?

Lane arca még jobban elsötétült.

– Mit akar tulajdonképpen?

– Semmit. Most, hogy kivette a zsebéből a kezét, semmit. Egyébként kissé később lesz majd szíves megmutatni nekem azt a pisztolyt, ha pedig nem engedelmeskedik, bajosan alhat ma a Trója Kincse fedélzetén.

Raggit Lane mosolyogni próbált.

– Micsoda furcsa emberek maguk, folyami rendőrök! Volt itt a fedélzeten egy ember...

– Hagyja a meséit. Nagyon jól tudom, hogy volt itt egy ember, vagy talán két ember is, akik egy harmadikat néztek. Azt lesték, hogyan lő. És olyan gyatrán célzott, hogy a golyó százötven méterrel szaladt el a fejem fölött.

Lane arca megrándult dühében.

– Talán megsértettem a hiúságát, igen tisztelt Mr. Lane? – kérdezte Wade gúnyos udvariassággal.

Kissé hátrafordult, mert a lépcsőn nehéz léptekkel sietett valaki lefelé.

– Rendben van, őrmester! – szólt oda Wade. – Hozzon még egy embert. Most pedig kérem a fegyverét, Mr. Lane!

Lane nagyot nyelt és előszedte zsebéből a pisztolyt. Ugyanekkor kinyílt az ajtó. A szalonból Aikness hatalmas alakja lépett ki. Most nem törődött vele, ha meg is látják.

– Mi történik itt? – kérdezte nyersen, rekedten.

– Aikness kapitányhoz van szerencsém?

A kapitány jó fejfel volt magasabb, mint Wade, aki feleletre se várva, folytatta:

– Éppen most bátorkodtam megkérdezni egyik tisztjétől, mi joga van visel fegyvert a hajón. Lesz szíves felmutatni a fegyverviselési engedélyt. ,

Az öreg ránézett.

– Nagyon jól tudhatja... hogyishívják úr, hogy a tengerésztisztek akkor hordhatnak fegyvert, amikor nekik tetszik.

– Wade a nevem, kapitány úr – mondta John, és hunyorított a szemével. – Ugye, sohasem hallotta még?

– Nem hallottam – mondta a kolosszus kurtán, és Wade mosolygott.

– Akkor Mum Oaks olyan néma, mint az a szerencsétlen kínai; akinek a nyakát elvágta valaki. Vagy egy másik sárga fickó, vagy... – Raggit Lane-re nézett – az a sovány, magas úriember, aki fekete esőköpenyt viselt... olyanfélét, mint az öné, Mr. Lane. Nos, van fegyverviselési engedélye vagy nincs?

– Nem kell hozzá engedély! – dörögte a hatalmas kapitány feldühödve.

– Igenis kell! – válaszolta Wade nyugodtan. – Ha London kikötőjében hordja magánál valaki. Ezt mindenestre magamhoz veszem.

Zsebre tette a revolvért.

– Tudhatja, hova jöjjön érte, Mr. Lane.

Megindult. De még egyszer megállt és visszanézett.

– Siniford talán szívesen jön velem.

– Lord Siniford elhatározta, hogy itt marad éjszakára a hajón – hangzott a meglepő felelet. – Ha nem hiszi, kérdezze meg őt magát. Ámbátor, hogy miért avatkozik bele ebbe is, azt igazán nem értem!

Oldalt lépett, hogy Wade beláthasson a szalonba. Lord Siniford ott ült az

egyik karosszéken és nagyot nézett, amikor a maszatos, toprongyos munkás belépett. Az első pillanatban nem ismerte meg. De aztán egyszerre felugrott.

– Mit akar? – kérdezte gyorsan. – Semmi értelme, hogy utánam jár, nem adhatok semmiféle felvilágosítást!

– Visszajön ma este a partra?

– Nem, a hajón maradok éjszakára – mondta a fiatalember elutasító hangon. – A barátom, Aikness kapitány volt olyan kedves, és rendelkezésemre bocsátott egy kabin.

Közben került Wade tekintetét, látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. John úgy gondolta, talán azért, mert itt találkoztak, a hajón. Megfordult és újra kiment az előszobába.

– Most meg van elégedve? – kérdezte Aikness.

– Tökéletesen.

Nézte egy darabig a gumiszőnyeget a padlón, aztán hirtelen így szólt:

– Igaz is, megtaláltuk a pecsétgyűrűjét. Eljöhet érte.

A nagy kövér ember hunyorgatott.

– Micsodát? Pecsétgyűrűt? Nem tudom, mire gondol. Én nem vesztettem el semmiféle pecsétgyűrűt.

Wade felhúzta a vállát.

– Pedig úgy gondoltam, hogy talán az a félőrült asszony húzta le az ujjáról, amikor dulakodni akart önnel, Aikness kapitány. Aranygyűrű, valami templom van rávésve meg Afrodité alakja. Nem érdekli?

– Egy cseppet sem! – vágta rá a kapitány rögtön.

– Mert engem érdekel – mondta Wade. – Ez az ábrázolás ugyanis a “régi Trója” kincseinek a jeképe. Nem tudom, micsoda kincsei lehetnek az “új Trójának” – körülnézett a hajón, aztán merőn a kapitány acélkék szemébe nézett –, azt sem tudom, hogyan lehetne lerajzolni a jelképét. Esetleg gumiember alakjában, puskával a kezében és kötéllel a nyaka körül?

Aikness kapitány arca olyan volt, mintha most is gumiálcot viselne. Néma és kifürkészhetetlen.

Egy pillanatig még állta John Wade tekintetét, aztán hirtelen gondolt egyet, sarkon fordult, bement a szalonba, és bevágta az ajtót maga mögött.

VII. FEJEZET

John visszament a kikötőbe. Három kollégáját találta ott, akikkel megbeszélte az ügyet.

– Nem tudom, mit lehetne csinálni – mondta a főfelügyelő, miután végighallgatta a beszámolót. – Valószínű, hogy kutatási parancsal sem

érnénk el semmit. Nincs alapunk arra, hogy ezt a hajót valamiképpen összeköttetésbe hozzuk a gumiemberek dolgával. Rióban regisztrálták és brazil zászló alatt jár. Ha átkutatjuk, semmit sem fogunk találni, de lesz belőle egy csomó kellemetlenségünk. Egyébként utánajárhatunk, merre csavargott mostanáig. Gyerünk vissza a hivatalba, urak. Mire odaérünk, talán már készen is lesz róla a jelentés.

Fáradtságos és hosszadalmas munkával sikerült megállapítani a Trója Kincsének eddigi útvonalait és tartózkodási helyeit. Megtudták, hogy valaha a Seal Line hajója volt, egy Dumarez nevű brazil vette meg tíz évvel ezelőtt, még aránylag új korában. Gondos utánjárással rájöttek arra is, hogy merre járt. Rendőri szempontból teljesen értékteleneknek látszottak ezek az értesülések. Mert bár többször is Londonban volt, amikor a gumiemberek valami nagyszabású gaztettet vittek véghez, máskor azonban ezer mérföldnyire volt a tetthelytől. Wade még egyszer áttanulmányozta a jelentést, és különös felfedezést tett. Rájött arra, hogy ez a hajó, lett légyen akár a világ másik végén a rablás idején, két hónapon belül mindig megjelent a marseilles-i kikötőben.

– De uraim – vetette közbe valaki –, képtelenség föltenni, hogy ez kalózhajó. Egy ekkora gőzös fenntartása és járatása rettenetes pénzbe kerül! Hogy egy ötezer tonnás hajót csak úgy, rablókalandok kedvéért járassanak ide-oda a földgolyón...

A főfelügyelő egy darab papírt csúsztatott a közbeszóló elé.

– Nem...csak úgy! – mondta. – A hajó nagyon is jól kifizetődhet. Nézze csak meg a végösszeget itt: ennyit raboltak a gumiemberek összesen a számításunk szerint. Tíz év alatt ez körülbelül másfél millió font tisztán, nem számítva a részvényeket és az egyéb értékesíthető dolgokat. Ez pedig bizonyosan csak egy része a zsákmánynak!

Wade mogorván nézte az összeadást.

– Mondanék én valamit – szólalt meg Elk felügyelő. – Ha kutatási parancsot kapunk és odamegyünk, nem fogunk találni semmit. Az első hírre, hogy ilyesmi készül, olyan tiszta lesz a hajó, mint a tenyerem. Ha jobb rejtkehelyük nincs, akár a folyóba is dobhatják, amit nem akarnak nekünk mutogatni.

Még az éjszaka megtanácskozták a dolgot a Scotland Yard legfőbb urával is. Az általános vélemény az volt, hogy a Trója Kincsét egyelőre békén kell hagyni. Viszont egész éjszaka erősen figyelték a hajót a vízen is, a partról is, és amikor reggel hét óra tájban lord Siniford kikötött a parton, és hazament a St. James Streeten lévő lakásába, Wade nyomban értesült minden lépéséről. A lord egyébként azonnal lefeküdt aludni, és egész nap nem volt látható.

Délután három órakor a Trója Kincse befejezte a rakodást és lassan lefelé

indult a folyón. Estére Gravesendbe ért, ahol egy rendőrorvos és két segédje tartóztatta fel. Azzal léptek a hajóra, hogy Londonból parancs jött: minden hajót végig kell vizsgálni, nincs-e rajta fertőző beteg. A rendőrorvos nagyon lelkiismeretes ember volt, nem nyugodott, amíg embereivel át nem kutatta a hajót a kéményétől a fenekéig. Amikor végre elindultak, Aikness kapitány egészen a csónakjukig kísérte őket, és barátságosan integetett utánuk.

– Attól félek, nemigen lesz mit elmondaniuk a Scotland Yardon – jegyezte meg búcsúzóul. A rendőrorvos fagyosan mosolygott.

A Trója Kincse a tengerre ért és megindult az Atlanti-óceánon. Négy nappal később John Wade táviratot kapott rádió útján:

“Ha visszatérek Londonba, lesz egy kis beszédünk egymással.” – Aláírás: *“Aikness kapitány.”*

– Ez már valami! – mondta Wade. – Hiába, ez az ember érti a dolgát!

De nem magyarázta meg, hogy gondolja ezt.

– Nos – mondta Elk, amikor Wade megmutatta neki a sürgönyt –, a gumiemberek egy darabig nem fogják zavarni az álmunkat.

Sajnos ez a jóslat nagyon is elhamarkodottnak bizonyult. Mert még ugyanezen az estén, tíz órakor egy rendőr füstöt látott előgomolyogni az Oxford Street egyik üres üzletházának kéményéből. Raktárak voltak itt, amelyeket egy tönkrement bútorgyáros bérelt. A rendőr vészjelet adott, és pillanatokon belül tűzoltókocsik lepték el az utcát. A lángok gyorsan terjedtek, mindenki odarohant.

Az a két rendőr, akinek az volt a kötelessége, hogy a Northern Land bank épületét tartsa szemmel, szintén a raktárépület felé pislogott, úgyszintén a bank épületében virrasztó éjjeliőr is, kihajolva szobája ablakán. Egyszerre kötélhurkot repítettek valahonnan a nyakába és lehúzták, oly hirtelen és váratlanul, hogy senki sem vette észre.

Az éjjeliőr szobájában, a széf közelében, mint rendesen, egész éjszaka égett a villany. Ha a két rendőrtiszt idejében visszafordította volna a fejét, érdekes látványban lehetett volna részük.

Amikor a tűz végre kialudt, és már nem volt mit nézni rajta, a külső őr meghökkenve vette észre, hogy a Northern Land bank egyik hátsó ajtaja nyitva áll, a zárat letörték. Berohant és megbotlott a félholt örben. Odabenn a vasajtó tárva volt, a pénzszekrény üresen tátongott.

Egyetlen ember látta a rablást: egy öreg csavargó, aki éjszakánként alkalmas kapumélyedésekben húzta meg magát, és most véletlenül éppen a bank kapujában telepedett meg. Ő sokkal érdekesebbnek találta, amit itt látott, mint a tüzet, de jobbnak vélte bölcsen hallgatni, mert jól tudta, hogy ilyen alkalmakkor a rendőrség nemigen kényezteti a csavargókat.

Egy motor pöfögése riasztotta fel édes álmából. Három embert látott

kiszállni és bemenni a banképületbe a hátsó ajtón keresztül. A szemtanú persze nem tudta, hová visz az a hátsó ajtó, nem is törődött, volna velük, de az égő ház teteje éppen akkor roskadt be, egy pillanatra szinte nappali világosság támadt, és a vén koldus csodálkozva látta, hogy a három ember álarccal a fején jön kifelé és cipel valamit. Még ekkor sem gondolt rosszra, tűzoltóknak nézte őket. Csak később, amikor a rablás híre elterjedt, vallotta be a dolgot egy rendőrnek bizalmasan, és nagyon meg volt hatva, hogy szóról szóra elhiszik, amit mond.

Hogy a kocsi merre robogott el a rablókkal, nem tudta senki. A rendőrség sokszor tapasztalta már, hogy a gumiemberek mindig a tömeget keresték. A szó szoros értelmében biztonságosabb volt a helyzetük, ha minél több ember vette őket körül, így nehezebb volt a nyomukra bukkanni.

John Wade, amint reggeli órjáratára indult, és a motorcsónakba lépett, előzőleg már bizalmas megbeszélésen vett részt, ahol azonban nem tudott meg többet, mint amit már valamennyi újság megírt. Később a nap folyamán, amikor az egyik rakparton kikötött, Sniffyt, a vízitolvajt találta ott, amint a lábát lógatta, és nagyon jókedvűnek látszott. Volt is rá oka. Sniffy igencsak fesztelenül nyilvánított véleményt a rendőrségről, amelynek újabb kudarcáról az újságokból értesült. Jókedve különben is indokolt volt: hosszas esküdözéssel, fogadkozással és siránkozással sikerült kivívnia, hogy mert semmi sem bizonyult rá, szabadon ereszték.

– Igazán nem értem, miért nem tudják már elcsípni ezeket a gumiembereket, Mr. Wade – csipkelődött. – Maga is folyvást az afféle szegény ördögökkel vesződik, felügyelő úr, mint amilyen én vagyok, amikor pedig mindenki tudja, hogy nem csinállok semmit. Hanem a gumiemberek, az már keményebb dió, azokat nem tudja utolérni!

John Wade a csónakja orrában ült – a gépész kimászott a partra valamiért –, és derűsen felelt:

– Nem keresek én vízipatkányt, szívem! Én csak mulatok magamban. Nézelődöm. Aztán egyszerre csak meglátok valami furcsát, Sniffy, amiért te is kaphatsz vagy tíz évet.

Sniffy szipogott.

– Ez már tiszta rosszakarat – csóválta a fejét. – Én ugyan nem vállalnám a maga lelkét millió fontért sem, Mr. Wade!

– Hiszen te egy tízfontosért is elvágtnád az anyád nyakát – mondta John Wade.

Sniffy most nem vigyorgott és nem szipogott, hanem horkantott egyet. Ebben a pillanatban jött vissza a gépész, s amint a motoros újra nekiindult a víznek, Sniffy odakiáltotta:

– Csak vigyázzon, Mr. Wade, hogy azok a gumiemberek ki ne csinálják!

John Wade vígan intett neki vissza.

Aztán befejezte a körútját, utoljára hagyva a legfontosabb látogatást. A Mekkához nem volt könnyű eljutni. Az előtte feketéllő rakpart egyre jobban korhadt, az ócska falépcső, amelyen ki lehetett kapaszkodni a vízből, recsegett és billegett az ember lába alatt. Wade szívesebben kötött ki valamivel odébb.

Ez a szomszédos kikötőhely, a Fraser rakpart, két hónappal ezelőtt még egészen elhagyatott volt. A folyami hajósok tudták, hogy a Fraser rakpart azért állt használatlanul olyan soká, mert feltöltődött a kikötő. Azután egyszer csak, ki tudja miért, megint mélyebb lett a víz.

Közkedvelt kikötőhely lett a Fraser rakpart, különösen bárkák számára, s lassanként újra benépesült. Amikor máshol a bárkák megfeneklettek a leapadt vízben, a sárban, itt vidáman libegtek a rakpart hosszában. Lehet, hogy kotrógép működött itt mostanában, de lehet az is, hogy valami módon a természet végezte el a kotrás munkáját.

Csak az volt a baj, hogy a néhai Fraser, akiről elnevezték, nagyon rövidre építette a rakodópartot. Egyszerre csak egy bárka rakodhatott mellette. De mert a közelben más alkalmas hely is akadt, ebből nem támadt vetélkedés vagy veszekedés.

Wade kikötött a lépcsőknél, felkapaszkodott a rakpartra, aztán átlépve az alacsony kerítést, egyenesen a Mekka felé indult. Az ismerős ablak nyitva állt, de az ivó üres volt. Sehol nem lehetett a nyomát látni sem Gollynak, sem Mumnak. Wade várt egy darabig, amíg végre egy új cseléd jött elő valahonnan. Mikor meglátta a rendőrtisztet, nagyot ugrott ijedtében, és majdnem kiejtette a tálcát a kezéből.

– Hol van Lila? – kérdezte Wade.

A lány gyanakodva nézett rá.

– Miss Lila odafenn van a szobájában – mondta aztán.

Hm! Miss Lila? Azelőtt bezzeg nem szolongatták így szegénykét.

– Lenne szíves felmenni és megkérdezni, nem beszélhetnék-e vele? Egyébként Mrs. Oaks hol van?

A lány a fejét rázta.

– Nem tudom. És én nem beszélhetek senkivel. Mrs. Oaks azt mondta, hogy fogjam be a számat és...

Hirtelen eszébe jutott valami.

– Maga az a... Mr. Wade?

John bólintott. A lány tétozott pár pillanatig.

– Várjon egy kicsit – mondta, és gyorsan kiment.

John meglehetősen sokáig várt. Egyszerre kinyílt az ajtó és Lila jött be. Wade-nek a csodálkozástól tátva maradt a szája. Semmi sem emlékeztetett már a régi, szegény kis Hamupipókére! Csinos, finom ruha volt rajta és

takaros, divatos cipő.

– Üdv, Lila! – mondta vígan. Aztán az arcára pillantott és egyszerre elhallgatott.

A leány sírt. Mielőtt Wade bármit is kérdezhetett volna, Lila odasietett hozzá és a kezére tette hűvös tenyerét.

– Ne maradjon itt, kérem! – mondta halkán, gyorsan. – Mrs. Oaks szerencsére nincs itthon... nekem most igazán jó dolgom van, és be fognak adni valami intézetbe, hogy franciául és németül tanuljak.

Gyorsan, szinte gépiesen mondta ezt. Wade-nek az volt a benyomása, hogy betanult leckét mond fel.

– Hová megy intézetbe? – kérdezte. Lila megrázta a fejét.

– Azt nem tudom... talán Franciaországba. Mum megígértette velem, hogy nem beszélek magával egy szót sem, de nem bírtam... én mondtam a cselédnek, hogy szóljon, ha maga jön. Látott a múltkor este?

Wade bólintott.

– Látja, ez volt az a nagy kaland, amit említettem. Csacsiság volt, hogy olyan nagyon fontosnak éreztem, de... de most már nem is örülök úgy neki. Nem tudom, miért, amióta többet gondolkoztam rajta, inkább rémiszt az egész.

Beszéd közben egyre figyelt és hallgatózott, nem jön-e valaki.

– Lila, mondja, mi ez? Mi történik itt? Ki ez a Mr. Brown?

A leány a fejét rázta.

– Nem tudom. Mindig nagyon kedves hozzám, de én rettenetesen félek tőle. Azelőtt soha... csak most. Ugye furcsa? Hiszen úgy örültem mindig a szép ruháknak... és azoknak az estéknek. De most, amikor utoljára voltunk együtt vacsorázni, én... én...

Lehajtotta a fejét.

– Nem tudom... nagyon megijedtem.

– De kicsoda hát az az ember? – faggatta Wade.

Lila nagyot sóhajtott.

– Mum azt mondja, valami rokon. Azt hiszem, úgy is van.

John lázasan gondolkozott.

– Nem találkozhatnánk egyszer pár percre? Olyan helyen, ahol nyugodtan beszélhetnénk? Ha egyszer egy este idejőnnék a rakpartra...

– Nem, nem, nem! – kiáltotta a leány. – Este ne jöjjön ide! A világért se!

Látszott, hogy tud vagy sejt valamit, valami ijesztőt, ami egészen úrrá lett a gondolatai fölött.

– Ígérje meg, hogy nem jön... oh, ígérje meg! – könyörgött.

– Akkor talán... maga jöhetne hozzám – javasolta Wade. – El szokott menni hazulról egyedül? – Látta, hogy Lila tétovázik.

– Küldhetne nekem egy cédulát. Akárhova elmennék, hogy beszélhessek magával – folytatta a felügyelő.

Lila a szemébe nézett.

– Miért?

Wade nyelt egyet. Nem tudta, mit mondjon. Maga sem volt tisztában vele, miért kívánja olyan nagyon ezt a találkozást.

– Én... én szeretnék a segítségére lenni, Lila – mondta végül. – Szeretnék tenni valamit magáért.

Lila megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges lenne... és én... én nem akarom látni magát.

Nehezen beszélt, eddig piros arcocskája elsápadt. Fáradtnak és nagyon szomorúnak látszott, amint most felemelte nagy szemét:

– Nem mintha nem bíznék magában. Maga nem hazudik.

Wade elmosolyodott.

– Igaza van, ha bízik bennem, Lila. Tudja, hol lakom?

– Igen, tudom – mondta a leány, és egyenesen a szemébe nézett. – Egy kis házban egy utca végén. A konyha külön van hozzáépítve, annak lapos tetején át is be lehet jutni, és a kert végén van egy régi kút...

Wade csak bámult. Mielőtt azonban bármit kérdezhetett volna, a leány kiszaladt a szobából.

A felügyelő lassan lépkedett a rakpart hosszában, és csöndesen füttyörszített. Csakugyan lapos volt a házhoz épített konyha teteje. A kinyúló párkánnyal ellátott ablakot pedig mindig nyitva tartotta. Ezen az úton akárki könnyen bejuthatott a házba, kulcs nélkül is. Még furcsábbnak találta, hogy Lila tud a régi kútról. Hiszen még az apja életében befedték deszkával, földet hordtak rá, és azóta senki nem is járt a tájékán... Nagyon jól tudta, miért mondta el ezt Lila. Hallotta valakitől, akinek bizonyosan jó oka volt rá, hogy alaposan körülnézzen az ő háza táján.

John Wade vagy fél mérföldet ment fölfelé a folyón, aztán újra kikötött a Mekka klub közelében, és úgy ment be, mint aki hetek óta a környéken sem járt. A kis előkertben, két ott heverő gerendán a nap minden szakában dologtalan matrózok és altisztek, állástalan tengerészek sütkéreztek és pipáztak. Jól leplezett érdeklődéssel nézték a rendőrtisztet, amint elment közöttük, és belépett a házba. Egy vénember őrizte a kaput és szolgálatkészen mondta:

– Igenis, itthon van a gazdasszony. Éppen most jött haza. Tessék egy kicsit várni, mindjárt szólok neki.

Kis idő múlva a vénember visszajött, és bevezette a rendőrfelügyelőt Mum féltett belső szobájába. Látszott, hogy az asszony most jött haza: még kalap

volt a fején, a kezén kesztyű.

– Üljön le, kedves Mr. Wade – nyájaskodott. – Bocsássa meg, hogy ilyen rendetlen szobában fogadom, de ma még nem takarítottak.

Vannak bizonyos jelek az emberi arcon, amelyek el nem titkolhatók. Mum szeme fáradt volt és karikás: látszott rajta, hogy nem sokat aludt az éjjel.

– Úgy látom, későn feküdt le tegnap, Mrs. Oaks. Mulatunk, mulatunk? – kérdezte Wade oly barátságosan, hogy egy pillanatra eltűnt a mosoly az asszony arcáról.

– Jó detektív maga, Mr. Wade – mondta aztán. – Csakugyan nem aludtam, de nem mintha mulatni lett volna kedvem. A fejem fáj.

– És vendégei voltak – mondta John vígan. – Vagy maga szívta el azt a sok szivart, aminek még most is érezni a szagát?

Nemcsak a szagát lehetett érezni a szivaroknak, hanem hamunymok is látszottak mindenfelé. Valami más illat is volt a levegőben, ami azonnal izgatni kezdte Wade orrát, mihelyt belépett.

– Igen – mondta gyorsan az asszony. – A lakók közül jött be két úr, és dohányoztak. De ilyet, hogy ezt is meg tudja mondani!

– Hogy van Lila?

– Intézetbe megy. Valahová Észak-Angliába. Az apja kívánja így. Kedves tőle, nem gondolja, Mr. Wade? Igazán kár, hogy folyton csak utazik és soha nincs itthon.

– Mikorra várja haza Aikness kapitányt?

Mrs. Oaks nem mutatott meglepetést e név hallatára. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy Wade ismeri.

– Oh, csak három hónap múlva – legyintett könnyedén –, bár az is lehet, hogy egy évig se jön vissza. Igaz is, Mr. Wade, már nem a miénk ám az a villa a Langras Roadon.

– Hol van Lila? – kérdezte a rendőrtiszt, kevésbé méltányolva az asszony igyekezetét, hogy mellékvágányra terelje a beszélgetést.

– Fent. Kicsit fáj a feje ma reggel, mondtam neki, jobb lesz, ha ágyban marad.

Közben a férfi arcát kutatta és a szeme egészen érthetően elárulta a gondolatát: látta-e vajon?

– Hm... tehát intézetbe megy. Azt hiszem, kissé elkéstek vele – csóválta a fejét Wade. – Nem tudja, Mr. Raggit Lane is elutazott a kapitánnyal?

Az asszony bólintott.

– Igen. És elment Golly is. Ő valamikor hajósteward volt, és mert úgysem lehet a háznál sok hasznát venni, hát elengedtem. Most megint pincér.

Kis szünet után hozzátette:

– Mr. Wade... remélem nem vette sértésnek, amit a múltkor a Scotland

Yardról mondtam? Felizgattam magam, merthogy annyit jártak a nyakamra kérdezősködni, és tudtam, hogy maga ki nem állhat engem és...

– Áruljon el nekem valamit, Mrs. Oaks – vágott közbe Wade hirtelen. – Tudja azt Aikness kapitány, hogy Raggit Lane is szokott idejárni?

Csak tapogatózott, de véletlenül telibe talált. Az asszony hátrahőkölt, és egy pillanatra elakadt a lélegzete. Nagy sokára végre kinyögte:

– Én... én nem tudom, Mr. Wade. Én sohasem szoktam mások dolgába beleavatkozni. Mr. Lane nem jön gyakran, olyankor pedig szívesen fogadom, mert kedves ember.

– Csak azért?

A felügyelő mereven a kandalló felé nézett, de észrevette a szeme szögletéből, hogy az asszony, egyre jobban megzavarodik. Most más hangon szólt:

– Rosszul teszi, hogy olyan sokáig fent van éjjel, Mrs. Oaks. Vigyázzon jobban az egészségére!

– Nem is vettem észre, olyan hamar elment az idő – mentegetőzött az asszony. – Ha az ember beszélget... és ő... tudja, aki sokat utazott, annak mindig van miről mesélnie.

– Csak nem szomorít el azzal, hogy nekem kell befejeznem a szavait? Az előbb ölordtságát akart mondani. Jól ismeri Siniford lordot?

Az asszony nem felelt.

– Úgy látom, lassan jó ismerőse lesz a családnak – folytatta Wade.

– Már mindent elmondtam, amit tudok – jelentette ki az asszony dacosan.

John látta, hogy megmakacsolta magát, s most már hiába kérdezne tőle akármit. Visszament hát a csónakjához. Volt elég gondolkoznivalója. Ő is csak ember volt: elsősorban az érdekelte, amit Lilától hallott. Nem beszélhetett csak úgy vaktában, amikor olyan pontosan leírta a házat. De hogyan kerül közéjük lord Siniford? Mi köze lehet a Mekkához, miért jött ide és ült fél éjszakán keresztül ebben a lebuiban? Kivel beszélgetett? Hogy valaki más is itt volt, azt biztosan tudta, Raggit Lane illatszerét érezte a szobában.

Igen ám, de Raggit Lane-ről azt hitte, hogy a Trója Kincsével együtt napok óta az óceánon hajózik, és ezt mondta róla Mum is.

Lehet, hogy a Northern Land bank kirablásának idején is a városban tartózkodott?

Amint befejezte a körútját, Wade hazament, és először is alaposan körülnézett az otthonában. Csakugyan: a konyha lapos tetejére gyerekjáték volt felmászni. Az ablakon semmiféle rács, a zár a legegyszerűbb, a szobát, amelyikből ez az ablak nyílt, Wade nem használta. Dolgozószobának volt berendezve, de mikor lett volna ideje arra, hogy otthon dolgozzék?

Könnyen rátalált a kútra is, amelyről szinte elfeledkezett, mert az apja egy

kis kerek virágágyat ültetett a tetejére.

Mikor újra a városba ment, egy riasztócsengőt vásárolt. Aztán bement a Scotland Yardra. Azt hitte, tárgyalásra hívják, de bizalmas beszélgetés lett belőle a főfelügyelővel.

– Különleges megbízást szeretnék adni önnek, Wade – mondta a főfelügyelő. – Elk folytatja a nyomozást a rendes úton, de szeretném, ha ön egészen önállóan dolgozna, úgy, ahogy jónak látja.

John Wade bólintott, jól esett neki a dolog. Felcsillant a szeme.

– Akkor először is nekiindulok a világnak és megkeresem Annát.

A főfelügyelő csodálkozva nézett rá.

– Annát? Oh, tudom már... azt az asszonyt gondolja. Olyan fontos a szerepe?

– Nem tudom. Éppen azt szeretném tisztázni.

– Megtaláltuk Siniford falusi házát – mondta a főfelügyelő. – Bourne End és Maidenhead között van, a folyóparton. Kis ház. Már két éve nem lakik benne, de a bért rendszeresen fizeti, nem úgy, mint azelőtt.

– Van valami szolga ott? Oh... bocsánat... majd beszélek a szolgálatos tiszttel.

– Megmondhatom én is – mosolygott a főnök. – Olvastam a jelentést. A házat nem lakják. A közelben lakik azonban egy házaspár, akik mostanáig dolgoztak ott, a férfi a kertet tartotta rendben, az asszony a szobákat. Amennyire tudjuk, Siniford vagy egy hete felmondott nekik. Egyik emberünk látta a házaspárt, de Annáról nem tudnak semmit.

Nagyon valószínűnek látszott, hogy csak az idejét vesztegeti, de John Wade mégis lement Maidenheadbe. Első dolga volt felkeresni a házaspárt. Amikor bekopogott a kis házba, álmos szemű férfi nyitott ajtót.

– Nem, már nem dolgozunk neki – rázta meg a kérdésre a fejét. – Mert nem akarja már bérelni a házat, azt mondja. Kifizetett minket, és azt mondta, nincs szüksége sem rám, sem a feleségemre.

Wade benézett a helybeli lakásügynökségre, és megtudta, hogy a villa csakugyan kiadó. Minden nehézség nélkül megkapta a kulcsokat. Megnézte a házat kívülről, de nem a falak érdekelték, hanem a keréknyomok a kapu előtt és a kertben.

Nagy túraautó járhatott itt nemrég, nehezen tudott megfordulni a kapu előtt. Wade pontosan látta minden kereke nyomát. Olajfoltokat is talált. Amikor pedig a kertben követte a keréknyomot, újabb felfedezést tett. A nagy kocsi kedvéért kibontottak egy darabot a kerítésből, s az egyik oszlopon még így is jókora, friss dörzsölés látszott, mintha nekiment volna valami. Megmérte a magasságát, és úgy találta, hogy az körülbelül megfelel a sárhányó magasságának.

A ház bejárata a kocsitól felé nyílt. A keréknyomok világosan mutatták, hogy egészen érthetetlen dolog volt a szűk kerti ösvényen hajtani végig a nagy túrakocsival. Hiszen a főbejáraton át kényelmesen kifizért volna.

Wade ismerte lord Siniford kis kétüléscsúcsját. Ezek a nyomok azonban egészen másféle autók nyomai voltak. Összeállította magában, mi történhetett. Éjnek idején, titokban jött és ment a nagy túraautó. Nem volt meggyújtva a lámpája, természetes tehát, hogy nekiment az oszlopnak a szűk úton.

Bement a házba is. A szobák rendben voltak, az ágyak gondosan megvetve és letakarva. Wade két nagy dobozt talált, két maidenheadi női divatüzlet címével. Bement mind a két boltba. Megtudta, hogy nem egészen egy héttel előbb egy női ruhát, egy pár cipőt és selyemharisnyákat küldtek a házba. Maga lord Siniford adta le a rendelést, sőt azonnal ki is fizette a számlát. Az itteni kereskedők, keserű tapasztalataikból okulva, nem szívesen nyújtottak neki hitelt.

Wade-nek szerencséje volt, mert egészen pontosan megállapíthatta az időt, amikor a túraautó a háznál járt. Az Oxford Street-i rablás éjszakáján történt. A járási rendőrség utasítást kapott, hogy tartóztasson fel minden gyanús kocsit, amely Londonból jön. A szolgálatos őrszemek jelentették, hogy egy nagy limuzin, amelynek lámpái alig égtek, London felé haladt át az úton. Nem tartóztatták fel, mert arra nem volt utasításuk, hogy a város felé tartó kocsikra is ügyeljenek. A kocsi bal sárhányója meg volt görbülve. A kocsi további útját nem lehetett kinyomozni; csak annyit tudtak, hogy London felé igyekezett.

Wade mindent megpróbált. Szinte házról házra járva kérdezősködött. A legutolsó helyen végre talált valamit. Ez a kis ház nagyon közel volt ahhoz a ponthoz, ahol az utat a vasúti sín keresztezte. Kívüle csak a pályaőr bódéja állt ott. A ház lakójának fájt a foga, és majdnem egész éjszaka a kertjében járkált. Láta a nagy túraautót, amint lassított és átment a sínen. Feltűnt neki az is, hogy a sofőr mellett egy görnyedt hátú ember ült nagykabátban és énekelt.

– Nem éppen énekelt, inkább nyivákkolt... férfi volt, de vékony hangú... hogy is mondják az ilyet? Van rá valami idegen kifejezés...

– Falsetto? – kérdezte Wade.

– Igen. Aztán valaki kidugta a fejét a kocsiból, és szólt neki, hogy hagyja abba.

A felügyelő elgondolkozva rága az ajkát.

– Kicsi ember volt vagy nagy?

A fogfájós ember nem tudta biztosan. Inkább kicsinek vélte azonban, mert a sofőr egészen magasnak tűnt mellette.

– Hm! – mondta Wade, és a város felé egész úton arra a kis emberkére gondolt, akinek igazság szerint mostanában a Trója Kincsén kellene énekelgetnie.

Megint csak azon kezdte törni a fejét, hogyan kerül ezek közé az emberek közé lord Siniford? Mi megbeszélőnivalója lehetett a Trója Kincse kapitányával? Miért töltött majdnem egy egész éjszakát a Mekkában? Ha még mindig a régi, pénztelen helyzetében lett volna, érhetőnek látszott volna mindez. De most, hogy szép jövedelemmel rendelkezett?

Wade elhatározta magában, hogy pontos értesítéseket szerez erről a jövedelemről. Lehet, hogy lord Siniford és Aikness kapitány nem először találkoztak. Úgy sejtette, egészen érdekes dolgok sülnének még ki ebből. Azután újra az éneklő kis emberhez tértek vissza a gondolatai, aki a sofőr mellett ült, amikor Annát visszavitték Londonba. És, mintha csak a saját gondolatai öltöttek volna testet, még ezen az estén szembetalálkozott vele.

Azonnal visszaérkezése után jelentést tett a Scotland Yardon, hamar elintézte, ami dolga még volt, aztán egyenesen hazafelé indult. Útja az egyik külvárosi vásártéren vezetett keresztül: bódék és sátorok álltak az út szélén kétoldalt, nafta- meg acetilénlámpák világítottak vakító fénnel, a gyalogjárókon nyüzsgött a sok szegény és szerény vásárló, akik heti keresményükből valami majdnem új ruhát szerettek volna vásárolni.

Az egyik soron végig virágkereskedők árultak. Az egyik sátor előtt violát vásárolt valaki: sok violát, telerakott velük egy keskeny, földdel megtöltött ládát. A kis ember nagy gonddal vette hóna alá a violákat, nem is sejtve, hogy mögötte egy rendőrtiszt kíváncsiskodik.

Az átlagnál alacsonyabb, idős férfi volt, durva matrózruhába öltözve. Fején túlságosan nagy, vadonatúj sapka. Frissen borotvált keskeny arc, gyenge áll, nagy aranykeretes szemüveg. Még mindig a virágokról beszélt a boltossal. John észrevette, hogy csupa sárga viola van a dobozban. Aztán a férfi fizetett, megigazította hóna alatt a dobozt, letakarta, és gyors léptekkel az első mellékutcába fordult.

Wade nem tudta, észre vette-e őt vagy sem, de bizonyos, hogy a kisöreg majdnem leejtette virágdobozát, amikor a felügyelő utolérte, s ugyancsak szaporán pislogott a szemüvege alatt.

– Jó napot! – mondta aztán. – Mit akar?

Haragosan akarta mondani, mert a rendőrfelügyelő bizalmasan vállon veregette. De a természet nem ajándékozta meg a hozzá való hanggal. Ennélfogva csak nyikorgott.

– Üdv, édes kicsikém! – mondta vígan John. – Látom, a tengeri levegő jót tett magának, elfújta azt a szörnyű, lógó harcsabajuszt az orra alól. És milyen szépen lesült!

– Nem tudom, miről beszél a felügyelő úr! – mondta élesen a kis ember, aztán művészien tettetett felháborodással hozzátette:

– Szép dolog, hogy a becsületes polgár már virágot sem vihet haza, hogy...

– Maga nem becsületes polgár, Golly, tubicám, hiszen maga tengerész! – mondta John gyengéden. – Tengerész bizony, a ruháját tekintve, egyszerű hajóslegény, de a lelke, persze, mint a lilium. Szeret a kis virágok tündéd szirmaiban gyönyörködni, amint a nap arany sugaraival simogatja őket. És igaza is van. Mennyivel emelkedettebb foglalkozás ez, mint csirkékkel bibelődni.

Golly nem felelt, de látszott rajta, hogy nincs jó kedvében. Másik karjára tette át a violásdobozt.

– Attól félek, itt valami félreértés van – ellenkezett. – Úgy látom, összetéveszt valakivel. Megtörténik ez a rendőrséggel sokszor, felügyelő úr.

– Nocsak, mintha maga is egy ilyenféle tévedést követett volna el – nevetett John. – Honnan tudja, hogy felügyelő vagyok? Hm? Nos, beszéljessünk egy kicsit arról a bizonyos tengeri utazásról. Gyalog jött vissza, a vízen keresztül? A Trója Kincsének jó ezer mérföldnyire kell már lennie. Micsoda nagyszerű legény maga, Golly! Csak úgy végigsétál az Atlanti-óceánon! Csodálom, hogy nem tévesztette el az utat. Volt legalább iránytűje? És hogy van Aikness kapitány meg a többi kedves cimbora a fedélzeten?

Hallotta, hogy a kisőreg nagyot sóhajt, és várta, hogy valami olyasmi következzen, ami legalább közel jár az igazsághoz.

– Semmi értelme, hogy tagadjak, Mr. Wade – kezdte Golly. – Maga is megismert engem, én is megismertem magát. Akkor hát mondjuk meg az igazat. Az igazság pedig az, hogy én megszöktem.

John Wade megcsóválta a fejét.

– Megszökött a hajóról? Ejnye, ejnye...

– Dehogy! A feleségemtől! Soha nem is voltam a tengeren – mondta a kis ember. – Köztünk maradjon, Mr. Wade, de nehéz természetű asszony az, nagyon nehéz természetű. Tűrtem, ameddig lehetett, de most már elég volt. Azt mondtam neki, hogy elmegyek a hajóval. Nem akarta elhinni, de amikor látta, hogy csakugyan nem vagyok sehol, úgy gondolta, legjobb lesz, ha nem csap lármát, mert csak neki kellene szégyenkeznie. Ezért aztán ő maga is úton-útfélen azt beszéli, hogy elszegődtem a hajóra.

Ez a mese annyira valószínű volt, hogy mindenki mást meggyőzött volna. De John Wade ismerte az emberét, és tovább kérdezősködött.

– Honnan tudja, hogy ezt híreszteli?

– Hallottam! – mondta gyorsan Golly. – Most magam élek és nagyon jó munkám van... egy... teaáruházban.

John a tengerésznadrágra tekintett, és mosolyra húzta a száját.

– Golly, drága galambom, mindig tudtam, hogy maga úgy hazudik, mintha könyvből olvasná, de hogy ennyire érti a dolgát, azt mégse hittem volna. Belátom, csalódtam magában. Hiszen maga veszedelmesen intelligens lélek!

Az ilyenek minden ujjúkra három alibit is tudnak szerezni. Hol lakik tulajdonképpen, édes kicsikém?

Golly egy másodpercg habozott.

– Se... sehol tulajdonképpen. Most keresek lakást, és egy szállóban vagyok addig.

– És a virágokat azért vette, hogy a rideg szállodai szobáját otthonosabbá tegye velük? – csodálkozott John. – Nem, édesem, ez a történet már kevésbé sikerült. Mellesleg a teaáruházra sem merném a nyakamat tenni. Nagyon jól tudom, milyen munkát kapott.

Rámutatott Gollyra.

– Maga komornyik lett. Inas.

A kis ember hátratántorodott.

– Micsoda? Mit mond? – dadogta ijedten.

– Inas. Ha az ura autótúrára megy, kint ül a sofőr mellett, és vidám kis dalokat zümmög maga elé... sajnos, énekelni ugyan nem tud, de legalább megpróbálja. Amellett bolond nőket kísérget Londonba.

Hallotta, hogy Gollynak elakad egy pillanatra a lélegzete. De hamar összeszedte magát.

– Akasszanak fel, ha tudom, miről beszél, Mr. Wade! – tiltakozott erőlyesen. – Én egész nap dolgozom, nincs időm ilyen kirándulásokra. Ha elmegy a feleségemhez, az majd megmondja magának, hogy...

– A feleségéhez? – kérdezte könyörtelen gúnnyal John. – De hiszen ő nem is tudja, hogy a szerelmes férje merre jár! Éppen maga mondta nekem az előbb! Még a bajuszát is lenyíratta, maskarába is öltözött, csakhogy a felesége a nyomára ne találjon!

Várta, hogy Golly mérgelődjön vagy mondjon valamit, de a kisöreg okos volt, vigyázott magára és még sem mukkant.

– Ha valami rosszat tettem – szólalt meg végre emelt fővel –, tartóztasson le, és vigyen be a rendőrségre, felügyelő úr. Csak rajta! Én nem félek, mert tiszta a lelkiismeretem. Mit csináltam? Semmit a világon! Bűn az, ha az ember megszökik a vén feleségétől? Bűn az, ha az ember levágatja a bajuszát? Bűn az, ha az ember sárga violát vásárol?

– Csak beszéljen, kicsikém. Ki vele, Golly, a papának mindent tudnia kell. A bizalom és az igazmondás szép álmokat hoz. Maga Cookhamban volt, és egy asszonyt hozott vissza onnan. Hová vitték?

Golly makacsul rázta a fejét.

– Én nem tudom, miket beszél – mondta mogorván. – Van alibim és...

John Wade magatartása egyszerre megváltozott.

– Akkor hát lesz szíves velem jönni! – mondta nyersen.

Megfogta Golly karját, és vezetni kezdte az utcán tovább. Nem állt

szándékában, hogy letartóztassa, hiszen semmi oka nem volt rá. Csak meg akarta ijeszteni. Golly azonban nagyon jól tudta, hogyan áll a dolog, mert amikor a felügyelő újra vallatni próbálta, dacosan felelte:

– Engem nem csal lépre, Mr. Wade. Nagyon jól tudom, mit tehet és mit nem. Hagyjon nekem békét.

– Akkor hát nem akar okos lenni? – kérdezte Wade. – Pedig olyan jó barátja lennék.

– Nekem nem kellenek barátok – mondta Golly haragosan. – És ha kellenének, akkor sem a magafajtához fordulnék.

– Ne sértegesen, kisöreg, mert ez nekem fáj – mondta John. – Nem akarja hát elmondani titokzatos szerelmének történetét? Nem akarja elárulni, hová rejtette azt az asszonyt, akit...

– Én nem rejtettem semmiféle asszonyt sehová! – mérgelődött Golly.

Felháborodása egészen jogos volt, és Wade azt várta, hogy indulatában valamit mégis kikotyog majd. De csalódott, Golly nem kotyogott semmit. Viszont annyi visszafojtott indulat, annyi gőg, annyi szenvedély reszketett a hangjában, amennyit Wade sohasem tételezett volna fel erről a csendes kis emberkéről.

John Wade nagyon sokat adott a megérzéseire. De most csak zavaros benyomásai voltak, annyira elképesztette Golly egyéniségének soha nem sejtett, új oldala. Ezt a kis embert mostanáig egy veszekedő, házsártos asszony papucs alatt tartott férjének gondolta, és úgyszólván ügyet sem vetett rá. Azt hitte, hogy az asszony az ügyesebb, okosabb, veszedelmesebb. Most azonban egyszerre kinyílt a szeme. Szinte beleszédült a gondolatba, hogy Golly milyen ügyesen játszotta a szerepét – ha szerep volt!

A kisöreg, úgy látszik, megsejtette, mi jár a rendőrtiszt fejében, mert hirtelen visszaesett régi, félénk modorába.

– Mr. Wade, higgye el nekem, rossz helyen veri a bokrot, ahogy a példabeszéd mondja. Én nem csináltam senkinek semmi rosszat életemben, és igazán nagyon szégyellném magamat, ha rendőrrel kellene végigmennem az utcán. Tessék engem hazaengedni.

John bólintott.

– Menjen hát, Golly. Jó éjszakát.

Elment a legközelebbi utcasarokig, és a lámpa alatt megállva figyelte, amint a hajlott vállú kis ember eltűnik az éjszakában. Komikusan festett, mert túl hosszú volt a nadrágja és spárgával kötötte körül a térdénél. Szöges bakancsának kopogó hangja egyre távolodott. John Wade megfordult és továbbment. Vagy öt perc múlva találkozott egy detektívvel, akinek utasításokat adott, pontosan leírva Golly külsejét.

– Szegődjön a nyomába és derítse ki, hol lakik. Lehet, hogy ma valami

olcsó tömegszálláson alszik, hogy kijátsszon minket, és csak holnap megy haza.

Mikor hazament kis házába, meglehetősen sok töprengenivalója volt. Minek Golly Oaksnak az a sok, sárga viola? Ez nem fért a fejébe. Furcsa. Azt akarja, hogy senki se tudjon a hollétéről, elhíreszteli, hogy a tengeren jár, és előjön a rejtekhelyéről egy láda virág miatt. Emlékezett rá, hogy Golly azelőtt is foglalkozott ilyesmivel, valami virágoskertfélét próbált csinálni a Mekka körül, de ezt a sok sárga violát bizonyosan nem oda szánta.

Az öreg nyugalmazott rendőr, Henry, aki Wade szolgája volt, jól ismerte Gollyt.

– Különös – vélekedett, amikor Wade elmondta neki a dolgot. – Golly soha életében nem volt kertész. Különben egész Wappingban beszélük, hogy megszökött a feleségétől, és a legtöbben azt hiszik, hogy csakugyan tengerre szállt. Lehet, hogy az asszony is úgy tudja.

Ez mindenesetre elég ok volt arra, hogy Wade újabb látogatást tegyen a Mekkában. Az a gondolat, hogy a tiszteletreméltó házaspár között talán elmérgesíti a viszonyt, a legkevesbé sem aggasztotta. Ellenben kíváncsi volt arra, hogyan fogadja majd Mrs. Oaks a hírt.

Hamarosan megvacsorázott és elindult a Mekka felé. Gyakran járkált egyedül éjnek idején, bár Wapping lakosai sohasem hitték volna, hogy ezt meg meri tenni, és éppen ezért nem is bántotta soha senki. A folyami patkányok úgy képzelték, hogy megbízható őrizettel jár-kezel, s szájról szájra járt, hogy mindig egy tucat detektív van álruhában a háta mögött, állig felfegyverkezve. Ez a legenda volt John Wade legmegbízhatóbb testőrsége.

A Mekka külső kapuja zárva volt, mikor odaért, és a csengetésre maga Mum Oaks nyitotta ki. Észrevette – ami eddig nem vonta, magára a figyelmét –, hogy a kapu fölött függő lámpa vasát úgy görbítették be, hogy minden érkezőnek egyenesen az arcába világítson, a belső kapualj viszont teljes homályban volt.

Mum Oaks rámeredt, s a felügyelőnek úgy rémlett, mintha némi ijedtséget látott volna az asszony csontos arcán. De Mum nem kérdezett semmit és nem is ellenkezett, habozás nélkül bebocsátotta a vendéget és bezárta a kaput.

A féltve őrzött nappaliban Lila ült, nagy karosszék mélyén, könyvvel az ölében. Mikor meglátta a fiatalembert, felugrott. John úgy vette észre, mintha kissé sápadtabb lenne, mint rendesen. És az arcán határozottan aggodalom és nyugtalanság látszott.

– Menj ki, Lila, beszéltnivalóm van Mr. Wade-del.

A leány egy pillanatra rátekintett, és John érezte, hogy figyelmeztetni akarja, óvni valamitől. Már nyitotta a száját, hogy szóljon valamit, de aztán felsóhajtott, és némán az ajtó felé indult.

– Hát – mondta most Mrs. Oaks harciasan –, minek köszönhetjük ezt az újabb látogatást, Mr. Wade?

– Csak Gollyról szeretnék egy kicsit beszélgetni. Nem kapott tőle rádióüzenetet?

Az asszony nem felelt, de John látta, hogy összeszorítja keskeny száját. Ha jó színésznő lett volna vagy ha csakugyan nem tudta volna, hogy Golly Londonban van, bizonyosan meglepődve néz fel erre a kérdésre, de annyira csak arra vigyázott, hogy el ne áruljon valamit, hogy John most már bizonyosan tudta: pontosan értesült ez az asszony mindenről.

– Hol köt ki a hajó először? – kérdezte a felügyelő.

– Nézze, Mr. Wade – mondta az asszony csendesen –, én tudom, hogy maga ma este találkozott Gollyval. Ő telefonálta meg nekem. Semmi értelme ennek a szaglászásnak. Természetes, hogy nem akarom kikiabálni azt, ami közöttünk történt, nem akarom, hogy az egész világ azon nevessen, hogy ez a kis patkány megszökött tőlem. De volt benne annyi tisztesség, hogy felhívjon és megmondja, hogy találkoztak. Nem tudok többet mondani róla, mint amit már úgysis tud. Köztem és Golly között mindennek vége.

– Ez szomorú – jegyezte meg John fejcsóválva.

– Hiába, nem lehet változtatni rajta. Igazán nem tudom, miért érdeklik olyan nagyon az én magánügyeim a felügyelő urat, de ha éppen tudni akarja, megmondhatom, hogy Golly meg én sohasem éltünk valami jól együtt, és ami a fő, Golly nagyon is sokat barátkozik némely csavargókkal, akik nekem nem megfelelő társaság. Megmondtam neki, hogy én nem engedek be akárkit a házba. Én mindig úri társaságban éltem, ő meg engem is bajba kevert azzal, hogy úton útfélen mindenfélét megvett ezektől a vizitolvajoktól, elhitte nekik, hogy becsületes úton jutottak a holmijukhoz, és aztán hiába volt már minden beszéd.

Ez szokatlanul tárgyilagos és elfogadható kijelentés volt. Túlságosan is az. Éppen ezért nem tett mélyebb hatást John Wade lelkére.

– Akkor hát Golly nem is hagyta itt a címét? – tudakolta John ártatlan képpel.

– Nem! – fortyant fel az asszony. – Mondtam már, semmi közöm többé Gollyhoz. Különben könnyen megszerezheti a címét. Bizonyosan egész raj detektívet küldött már a nyomába.

John Wade nyughatatlan szeme körülvándorolt a szobában. Semmi különöst nem látott, és nem is hallott, mert Mumtól nem tudott meg mást, mint hogy közös megbeszélés alapján váltak el egymástól – igazában vagy csak színleg: az nem volt most fontos.

– És őlordsága hogy van? – kérdezte vaktában Wade.

– Nem tudom, kire gondol... oh, arra az úrra, aki a múltkor itt járt? Nem

tudom, nem láttam azóta.

– És Anna? Hol van Anna?

Mrs. Oaks a fejét rázta.

– Nem ismerek senkit, akit Annának hívnának. Igaz... egyszer volt egy ilyen nevű cselédem, nagyon csinos fiatal leány, de semmit sem tudok róla.

John széles mosollyal mondta:

– Kitűnő alkalmat mulasztott el, Mrs. Oaks. Mondhatta volna például, hogy ezzel az Annával szökött meg a férje.

Felállt és nyújtózkodott.

– Nagyon fáradt vagyok, kedves Mrs Oaks. Maidenheadben is voltam ma délelőtt, utánanéztem, hol lehet az a csinos lány, akit Golly az XP 1102-es rendszámú autón magával vitt.

Fogalma sem volt az autó rendszámáról, csak találomra mondta, mert sejtette, hogy az asszony sem tudhatja. De a döfés talált... Egy pillanatig zavar és meghökkenés látszott az asszony arcán.

– Én nem tudok semmiféle autóról – mondta aztán sötéten.

Wade érezte, hogy az asszony lázasan gondolkodik, és ha meg lett volna áldva a telepátia képességével, bizonyosan megtudhatta volna azt is, hol tették garázsba az autót.

– Nagy kocsi volt – folytatta Wade. – Golly a sofőr mellett ült, és persze, többen megismerték. Ha valami baja történik annak az Annának – a rendőrtiszt állhatatosan az asszony arcára függesztette szép, acélkék szemét –, ha valami baja talál történni, ha például... holtan húzná ki valaki mostanában a vízből, akkor a férje meglehetősen kényelmetlen helyzetbe kerülne. Ámbár maga, Mrs. Oaks, most már nemigen törődik vele, felakasztják-e vagy sem, ugyebár?

Úgyes sakkhúzás volt, pillanat szülte haditerv, erőteljes roham. És Wade egyedül egy kitalált számra alapozta. Az asszony nagyszerű önuralma most megingott kissé.

– Senki sem akarja megölni, mert... – kezdte rekedten, aztán hirtelen elhallgatott.

Wade egészen közel ment hozzá és mereven ránézett.

– Szánalmas játékot űz önmagával, Mrs. Oaks. Sokkal jobban belegabalyodik ebbe a dologba, mint sejténé. Nagyon jól tudja, hogy Golly azért az asszonyért ment el Maidenheadbe, és nagyon jól tudja, hogy magával hozta azt az asszonyt: vagy egyenesen Mekkába, vagy máshová a városban. Nagyon jól tudja, hogy Annát akarata ellenére hurcolták ide-oda, és tudja azt is, hogy miért. Ismétlem: ha a holttestét kihalásszák a Temzéből, akkor ma, holnap vagy valamikor a férjével együtt rács mögé fognak kerülni, mégpedig... gyilkosság miatt.

Az utolsó szót halkán és felemelt ujjal mondta.

– És még valamit. Azt is kötve hiszem, hogy ne keveredjen bele a nevük a gumie emberek ügyébe, akiknek a lelkét szintén terheli néhány kis gyilkosság.

Az asszony nagyot nyelt.

– Ha tudja, hol van az a kocsi...

– Én nem tudom! – rázta a fejét Wade komolyan. – Még a rendszámát sem tudom. Csak találomra mondtam... úgyis hamarosan megtudta volna ezt a csalafintaságot. Nem kitalálás volt ellenben az, hogy a férjét látták a kocsin, és az sem üres fenyegetés, hogy abban a pillanatban le fogom tartóztatni, amint a legcsekélyebb okom lesz rá.

Az asszony pár pillanatig kétségbeesetten és zavarodottan nézett maga elé, aztán egyszerre az eszébe jutott valami, amitől láthatólag megnyugodott. A felhő eltűnt az arcáról.

– Csak azért jött, hogy ezt elmondja nekem?

– Igen – mondta jókedvűen Wade. – Ne fáradjon, nem kell kikísérnie, tudom az utat.

Mum a szoba ajtajából nézte a férfit, amint végigmegy a folyóson és kinyitja a kaput. Az félúton volt a háztól, a kis, külső vasajtó felé, amikor úgy hallotta, mintha valami a kövezetre esett volna mögötte. Hallotta a halk csendülést... valami fémtárgy lehetett. Hirtelen megfordult, elővette a zseblámpáját, és kis, közönséges kulcsot látott a lába előtt, amilyent a gyári bútorokhoz szoktak adni. Kis darab papiros volt rákötve fonállal.

Éppen csak annyi ideje volt, hogy lehajoljon érte és a zsebébe rejtse, amikor nyílt a ház kapuja, és fény árasztotta el a kis udvart. Mum Oaks állt a küszöbön.

– Mr. Wade! Jöjjön vissza egy kicsit, kérem!

Nagyon szelíden mondta az asszony, amikor Wade visszafordult:

– Ugye nem tesz mindjárt jelentést Gollyról a rendőrségen? – kérdezte. – Amit mondtam, az úgy igaz, és nem szeretném, ha az én nevem is besározódna. Megpróbálok találkozni vele ma este. Rábeszélem, hogy menjen el holnap a felügyelő úrhoz, és tisztázza a dolgot. Ha csakugyan tud valamit arról a kocsiról, meg fogja mondani. Ha akarja, idehívom és előttem beszélhet vele. Jó lesz?

– Majd meggondolom – tért ki Wade az ajánlat elől.

Nagy kísértést érzett, hogy megálljon az első utcai lámpa alatt és megnézzze a kulcsra kötött papirost. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Lila dobta le neki. Tudta, hogy a leány fönt alszik a padlásszobában, a ház elő részén. De legyűrte magában a kísértést; nem tudhatta, de sejtette, hogy lesik.

Henrynek, a szolgájának egyetlen nagy hibája volt: nagyon szeretett aludni.

Ha John nem vitt magával kulcsot, gyakran nagyon nehéz volt bejutni a házba, órákig zörgethetett, amíg az öreg felébredt. Rendszeren ott szunyókált el a vacsorája mellett, a karosszékében.

John ezen a napon sem vitt kulcsot magával, és jó ideig hiába csezengetett. Végre elhatározta, hogy a konyha ablakához kerül, és ott fog zörögni.

A kert vasajtaja többnyire zárva szokott lenni, de John, amint át akart mászni rajta, úgy találta, hogy az ajtó kinyílik. Nem volt rendkívüli ez sem, mert az öreg esti tizenegy óra tájban zárt le mindent; John mégis csodálkozott rajta.

Kinyitotta az ajtót és továbbment a sötétben. Alig tett két lépést, amikor belebotlott valamibe, és majdnem orra esett. Nem lehetett nagyon nehéz tárgy, mert tovább is rúgta kissé a lábával. Elővette a lámpáját, felkattintotta és lehajolt.

– Azt a kutyafejét!

Két jókora dobozt látott, tele sárga violával. Egymás mellett álltak, szorosan a kertfalnál, s a szűk helyen a ház és a kertfal között könnyen beléjük botolhatott az ember. Kissé messzebb, szintén a kertfal mellett, jókora vasdorong feküdt. De más meglepő felfedezést is tett John ezen az estén. Közel a konyhaajtóhoz friss deszkából készült, kerek alkotmány feküdt, mintha valami asztal lapja vagy egy nagy fedő lett volna.

Az első pillanatban arra gondolt, hogy talán Henry csinálhatott valamit a tudta nélkül. Lehet, hogy már hosszabb idő óta itt hever a vasrúd meg a deszkakorong. De a virágok egészen frissek voltak! Ez a sok sárga viola csak ma kerülhetett ide! Meg mert volna esküdni rá, hogy az egyiket Golly hóna alatt látta.

– Ez egyre furcsább – gondolta magában Wade.

Odament a konyha világos ablakához, és zörgetett. A függöny mellett láthatta az öreget, amint az ócska karosszékben elnyúlva horkol. Teljes öt percbe telt, amíg végre kinyitotta a szemét és feltápászkodott. Támolyogva megindult a főbejárat felé. Visszajött onnan és kinyitotta a hátsó kaput. John bement.

– Igazán sajnálom, Mr. Wade, ne haragudjon, de a múlt éjjel nagyon rosszul aludtam és...

Mindig ezt mondta. Wade nem is hallgatta végig.

– Micsoda lomot raktak oda a ház mellé?

– Lomot a ház mellé? – kérdezte Henry. – Nem tudom, micsoda lomról tetszik beszélni.

John kivezette a kertbe, és megmutatott neki mindent. Henry elképedve tátotta a száját.

– Ez olyan, mintha valamit be akarnának vele földni – mondta, és

megkopogtatta a deszkát. – Jó erős munka. Talán máshová rendelték és tévedésből hozták ide. Furcsa, hogy nem hallottam, amikor jöttek...

– Ez az egyedüli dolog, ami nem furcsa – mondta Wade, és újra bement a házba. Amint a szobájába ért, elővette a kulcsot a zsebéből, és levette róla a papirost. Néhány szó volt rajta, ceruzával, sebtében odafirkantva. A papírt valami skatulyáról téphette le Lila.

“Kérem, vigyázzon! Nézze meg a szellőztetőt a hálósobában, erről hallottam beszélni, és rettenetesen aggódok magáért!”

Nem volt aláírás az üzenet alatt, de minek is lett volna? Nagyon jól tudta John, ki küldi a figyelmeztetést. Szellőztető... micsoda szellőztető?

Felment a hálósobájába, amit úgy ismert, mint a tenyerét, és a fejét vakargatva körülnézett. Hirtelen eszébe, jutott valami. Elhúzta az ágyat a faltól. A falban, közvetlenül a padlónál, kerek ventilátor volt. Az apja, aki saját tervei szerint építette a házat, nagyon szerette a friss levegőt, a szomszédok miatt azonban nem tarthatta éjjel-nappal nyitva az ablakait: ő is rendőrtiszt volt valamikor.

John leguggolt és közelebről is megvizsgálta az acélventilátort, amit még sohasem jutott az eszébe megnézni. Tudta, hogy kint, a fal külső oldalán is van egy ugyanilyen kerek nyílás, rácozattal. Az egész alig volt akkora, hogy egy macska beleférhessen.

Hogy utánajárjon a dolognak, még egyszer kiment, és magával vitte a zseblámpáját is. Most látta, hogy a kis vasrácozatot kivették, és szabálytalan alakú, négyszögletes lyuk van a falon. Nemrég dolgozhatott rajta valaki; a csillag alakú kis vasbetét ott feküdt a közelben a kertfalnál, s a kövezett ösvényen vakolat és mészpor látszott. Wade jó darabig vizsgálgatta a környéket, aztán újra bement, megnézte az ablak zárját és a redőnyöket, majd behívta tanácskozásra Henryt.

– Gyakran megtörténik, hogy felzavarja valami az álmából, igaz-e? – kérdezte. – Talán már hozzá is szokott.

– Bizony, ez így van – hagyta helyben Henry. Vörösképű, zömök ember volt, szürkülő bajusszal és éles szemmel, amikor nem volt álmos.

– Hát, hogy előre tudja, inkább megmondom: alighanem ma éjszaka sem lesz nyugodt az álmunk. Ügy is mondhatnám, hogy vagy olyan rumlis éjszakánk lesz, mint még soha, vagy egyenesen a mennyországban fogunk felébredni.

Odament a telefonkészülékhez és felvette a kagylót, hogy felhívja a helyi őrszobát, de a telefon süket volt, mint az ágyú.

– Furcsa – csóválta a fejét Henry. – Nem jelentkezik a központ? Pedig én még ma délután is telefonáltam.

– Bizonyosan elvágta a drótot – mondta Wade nyugodtan.

– Elvágták? – kiáltotta az öreg és felugrott. – Kit akart felhívni, felügyelő úr? Az örszobát? Elszaladok én és...

– Nem sokáig szaladna, Henry, és utoljára szaladna ezen a világon – tartóztatta a gazdája csendesen.

Kinyitotta az íróasztala alján a fiókot, nehéz browning pisztolyt vett ki belőle, gondosan ellenőrizte a závárt és a töltényeket. A ház egyik zugában tartott néhány emléket a háborúból, amelyek egyikét-másikát most nagyon jól használhatta. Előhozatta Henryvel.

– Most pedig, Henry, feküdjünk le szépen, mintha egészen olyan este lenne, mint máskor. Maga zárja be az ajtókat, ahogyan szokta, oltsa el a konyhában a lámpát, én pedig a hálósobámba fogok bevonulni.

Ezt azután mondta, hogy Henry a meglehetősen riasztó magyarázatból megértett minden tennivalót. Fél egy lehetett, amikor elcsendesedett és elsötétült a ház. Egy álló órán át teljes csönd volt. Nem történt semmi. John Wade az ágyán ült mozdulatlanul, nem mert dohányozni sem, Henry pedig, aki halálfélelmében a fél szemét sem merte most már lehunyni, a kis szobában várta, hogy mi lesz. A kis szoba ablaka egy vonalban volt a konyha tetejével.

Az előszoba faliórája háromnegyed kettőt ütött, amikor halk nesz ütötte meg a felügyelő fülét. Mintha halkan, nagyon halkan végigcsúszna valami odakint a falon. Olyan halkan, hogy semmi esetre sem ébredhetett volna fel rá, ha aludt volna. Azután...

Ez a hang határozottan a szellőztetőnyílásból jött, és hangosabb volt, mint várta volna. Szinte riasztó. Gyorsan tett néhány elkerülhetetlen mozdulatot, bekapcsolt magán egyet s mást, és nesztelenül felállt. A sziszegő hang valószínűleg folytatódott, de most már nem hallotta.

Tíz perc telt el. Tizenöt. John Wade leguggolt és látta, hogy a szellőztetőnyílást már nem tölti ki az a sötét tárgy. Az átllyuggatott rácson keresztül beszűrődtek az éjszaka bizonytalan fényei. Most kinyitotta az ajtót, csendesen kilépett és átment a dolgozósobájába, Henryhez. Henry nem hallotta, amint bejött, és nagyot ugrott ijedtében, amikor a karjára tette a kezét. De csendben maradt és összeszedte magát.

Némán álltak egymás mellett, amikor egyszerre valami sötét, alakatlan tömeg jelent meg a konyha alacsony tetején. Aztán még egy. Végül már hárman álltak ott. Alacsonyak voltak, és különös mozgásukról Wade azonnal látta, hogy kínaiak.

Egyikük nesztelenül odalépett az ablakhoz, és az üvegére nagy kört rajzolt. A következő pillanatban a kör az üvegből kivált, egy kéz nyúlt be és félretolta a závárt. Az ablak csendesen kinyílt. Egymás után lépett be a három ember a szobába. Aztán becsukták az ablakot maguk mögött.

Ebben a pillanatban Wade hirtelen felkattintotta a lámpát.

Az első egy másodpercig csak bámult gumiból készült gázálarca mögül, aztán feltartotta a kezét. A harmadik szökni próbált, de Henry nyakon csípte és a földhöz vágta, mint valami rongyot. A második egészen közömbösen várta a sorsát.

– Ha egyetlen hangot hallok, lövök! – ordította Wade. Ordítani kellett, mert mind az ötven gázálarcban voltak.

Két pár bilincs fűzte szépen egymáshoz a három kínait. Henry meglehetősen durván lökdöste le őket a földszintre. Wade otthagytta mellettük őrnek Henryt, ő maga pedig visszatérve a szobájába, kinyitotta az ablakot. Aki odakint volt, bizonyosan várta ezt, bár nesz nem hangzott, fény nem látszott sehol.

Most lement a lépcsőn, kinyitotta a ház kapuját és nesztelenül kilépett a kis előkertbe. Egy férfi állt a rács mellett, aki most gyorsan elindult felé...

– Minden rendb... – kezdte, aztán meglátta, hogy Wade nagyobb, mint a kínaiak, és azonnal tudta, hogy dehogyis van minden rendben!

Megfordult, hogy fusson. Wade átugrott az alacsony kerítésen, megfogta a gallérját és maga felé rántotta. Aztán halovány csillogásra lett figyelmes, és éppen idejében ütötte ki ellenfele kezéből a pisztolyt. Akkor sült el a fegyver, amikor már repült. Hallotta, amint a golyó elrepül a bokrok között és beleütődik a falba.

Jobb kezét felemelte és ütött. Az ismeretlen kitépte magát a kezéből, és atlétára valló ügyességgel rohanni kezdett az úton. Wade első gondolata az volt, hogy utánaered, de aztán a veszély érzése megállította. Éppen jókor. Sötét, magas árnyék tűnt elő valahonnan... Egy kés repült sziszegve, hajsza híján eltalálta Johnt, és pengve esett az utca kövezetére.

A felügyelő csak egy pillanatig tétozott. Mint minden rendőr, gyűlölte a lövöldözést, de nagyon jól tudta, hogy most nem babra meg a játék. Lőtt. A dörrenés után rémült futkosás hallatszott, a támadók patkányok módjára futottak szét minden irányban.

Az utcáról mindenfelé sikátorok, átjárók nyíltak, a ház mögött pedig rozoga bódék következtek, egészen a folyópartig. Wade hallotta egy rendőrsíp éles hangját, aztán egy másikat, s a következő pillanatban már szaladtak is felé a derék kollégák.

A házakon kinyílt mindent ajtó, minden ablak. Szinte az egész szomszédság várta, hogy történjék valami, mert az utca egy pillanat alatt tele lett félig felöltözött emberekkel.

– Nem, senkinek sincs semmi baja – mondta John, és szuszogva vette le magáról a nehéz gázálarcot, amit a háború óta nem viselt. – Fújja meg még egyszer a sípját, jöjjön ide még néhány ember, de be ne tegye a lábát az ajtón, ha kedves az élete.

A mérges gáz, amit a szellőztetőnyíláson át fújtak be a szobába, most gomolygott le a lépcsőn. John újra magára vette az álarcot mielőtt visszament a házba, és benézett Henryhez. Ekkor vezették ki a három összebilincselte gumialarcos kínait. A rendőrök megérkezteivel azután az utcára kerültek, s onnan zárt kocsiba. A rendőrök kordont vontak a ház köré és elkergették a túlságosan kíváncsi nézőket, mert bár a gáz gyorsan keveredett a levegővel, még felhígulva is veszedelmes lehetett.

Hajnalodott, mire a kordon fölöslegessé vált és gázálarc nélkül is szabadon lehetett ki-be járni a házban.

Azonnal megtalálták a szerszámot, amellyel a szobába vezették a gyilkos anyagot. Kis acélhenger feküdt a földön, gumitartóval, labdával és fűvókával együtt, továbbá könnyű bambuszlétra.

A legkülönösebb felfedezésre azonban csak reggel került sor. A kert végében a régi kút újra ki volt ásva, fölötte a virágágy szétbontva, a régi, elkorhadt fedél a szomszéd telekre átgurítva, s a kút mély gödre mellett ott hevert a két doboz sárga viola és az erős deszkából készült, kerek fedőlap.

Wade bámulattal adózott a kitűnően megtervezett gyilkosság előkészítőjének. Még azt is megfigyelték, hogy Henry ebben az évben sárga violával ültette be a kút fölötti virágágyat, s láthatólag az volt a tervük, hogy a feldúlt kertet még az éjjel rendbehozzák.

– A dolog úgy áll, Henry – mondta Wade, amint vígan kortyolta a jó meleg kávé, amit most tett elé öreg szolgája –, a dolog úgy áll, hogy nekünk kettőnknek, igazság szerint most ott kellene feküdnünk a kút fenekén, és senki sem tudná, hova tűntünk el a házból. Tudja-e, hogy táviratot is küldtek a nevemben a Scotland Yardra Doverből, mintha el akartam volna utazni?

Henry felindultan csóválta a fejét.

– Nekem csak azok a virágok nem mennek ki a fejemből. Meg kell fogni azt, aki a virágokat vette, és akkor megfogtuk a...

– Igaza van – szólt Wade. Felhörpintette az utolsó korty kávé, felállt és elindult, hogy megkeresse Gollyt.

VIII. FEJEZET

A nap csak most kelt fel, és nagyon kevés emberrel lehetett találkozni a Mekka környékén. Amint John befordult a ház felé vezető mellékutca sarkán, egy szűk, sötét sikátorból valaki halkán a nevén szólította.

– Ne menjen tovább, Mr. Wade! Várják a házban!

Már elment a sikátor előtt, amikor megütötte fülét a hang. Gyorsan sarkon fordult. Lila volt ott.

– Mi a csuda ju...

Valami a lábának ütődött, megbotlott, s félig bebukott, félig a leány húzta be a sikátorba. Aztán mind a két kezével megfogta Wade kabátját a mellén, és így vonszolta magával tovább.

– Tudták, hogy egyedül fog jönni... tudták, hogy egyedül fog jönni... – suttogta magánkívül, és meleg lehelete a férfi arcát érte.

John Wade szédült. Csak homályosan látta, hogy a leány nincs is felöltözve, valami ócska köpenyeget kapott fel hirtelen a hálóköntöse fölé. Megpróbált kissé hátrább húzódni tőle, de a leány annyira meg volt ijedve, annyira félt, hogy még szorosabban vonta magához, így érték egészen a vízhez vezető korhadt lépcsőig. A folyó fölött halvány köd terjengett, amelyen itt-ott átütött a lámpások szétfolyó fénye.

John különös gyöngédséget érzett. Hagyta, hogy a leány vonszolja magával a lépcsőn, és behúzza egy kis csónakba. Mikor belépett, majdnem kibukott belőle a másik oldalon. Lila azonnal utánaugrott, felkapta az evezőt és meglepően erőteljes csapásokkal igyekezett a folyó közepe felé.

A sikátort már csak homályosán lehetett látni. Wade észrevette, hogy a Mekka közelében levő utcai lámpát, amely máskor mindig égni szokott, most eloltották.

– Miért is jött? Miért is jött? – zokogta a leány, amint lihegve evezett.

A férfi hátranézett, s egyszerre két, hosszan elnyúló fehér villanást látott. Dörej nem hallatszott utána, csak halk kattanás. Valami beleütődött a csónak szélébe és zümmögve tűnt el, mint valami dühös darázs. Aztán, amint távolabb érték, Wade egy járművet látott közeledni. Dacára a ködnek és az egyre sűrűsödő fátyolnak, ami a szemére borult, megismerte: rendőrmotoros volt. Kiáltott. Odahívta. Újra villanás... újra halk kattanás a part felől. A víz felcsapott mögöttük.

Lila is észrevette a motorost, amely most gyorsan közeledett feléjük és néhány pillanat alatt oda is simult a sajka mellé.

John Wade tudta már, hogy találatot kapott. Átemelték a motorcsónakba. A cipője véres volt, lucskosnak érezte a zokniját. De nem törődött vele. Csak a leányra gondolt. Lila sápadt arcán alig látszott élet, s amikor a motorcsónak alján lefektették, félájultan hunyta le a szemét.

A rendőrségi motorcsónak megfordult, és teljes erővel sietett lefelé a legközelebbi kikötőhöz, ahol az őrszobában brandyt és forró kávézt hoztak, azzal élesztgették a leányt. Szegény teremtés tetőtől talpig reszketett, bár meleg takarót terítettek rá, az arca pedig krétafehér volt. John, miután a lábsebét úgy-ahogy bekötözték, benézett hozzá. Lila akaraterije lassan visszatért, és amikor John faggatni kezdte, bágyadtan rázta meg szép, szőke fejcskáját.

– Nem tudom... semmit sem tudok... semmit sem mondhatok... olyan volt az egész, mint valami lidérces álom... Nem szabad megmondanom magának. Hiszen én hozzájuk tartozom... nekem velük kell éreznem... de nem tehetek róla, annyira aggódtam magáért, nem engedhettem azt a...

– Tudta valaki, hogy a Mekkába jövök ma reggel, éspedig egyedül? – kérdezte Wade. – Ezt akarta mondani nekem ott a sikátorban?

Lila nem felelt.

– Úgyis tudom – legyintett Wade. – Valamit terveztek ellenem. Mrs. Oaks is tud a dologról?

A leány megrázta a fejét.

– Mondom, hogy nem árulhatom el magának! – kiáltotta, és csendesen sírni kezdett. Később, amikor egészen magához tért, akkor sem mondott többet és mást, mint hogy valami rosszat álmodott. Hiszen kislány kora óta Mrs. Oaks nevelte, és ha nem bánt is vele valami szelíden, a mély érzésű gyermek mégsem tudta elviselni a gondolatot, hogy az ártalmára legyen.

Elk kivallatta Mrs. Oaksot, aki megelőzte a rendőrséget: maga jelentkezett és bejelentette, hogy a leány eltűnt. Kérte, keressék meg és hozzák vissza, mert aggódik érte.

– Ha a leány nem beszél – mondta Elk –, semmiféle bizonyítékunk nincs a mekkabeli akasztófárávalókkal szemben. Féltucat lakó esküvel bizonyítja, hogy semmit sem hallottak sem éjjel, sem ma reggel, és az egyik váltig bizonygatja, hogy Mrs. Oaks ki sem jött a szobájából, amíg a rendőrségre nem indult. Hogy honnan tudhatja ezt, arról persze fogalmam sincs. De akárhogy is vesszük a dolgot, nem lenne értelme botrányt csinálni belőle.

– Szegény kislány hallhatott valami gázságot, mert előre tudta azt is, hogy hozzám jönnek – mondta John, és alig törődött egyébbel. Lilát az egyik megbízható detektív feleségénél szállásolták el, és itt látogatta meg őt Mrs. Oaks a hosszú és fárasztó beszélgetés után, amelyet Elk felügyelővel folytatott, Elknek nem volt olyan választékos a modora, mint amilyenhez Wade szoktatta az asszonyt.

Mrs. Oakson látszott, mennyire bosszantja, hogy Wade ott ül a leány ágya mellett. Kissé csalódott lehetett, mert az a hír járta a városban, hogy John Wade a gumie emberek jóvoltából alaposan megkapta a magáét. Éppen ezért kissé természetellenesen hatott, hogy nem a nevelt lánya állapotát tudakolta első kérdésével, hanem az övét.

– Oh, csak karcolás az egész, drága, részvevő szívű hölgyem – mondta John vígan. – Komolynak látszott az első pillanatban, de nem az. Majd csak elsántikálok így is. Szeretném, ha megmondaná minden jótét léleknek, aki érdeklődik irántam, hogy egy-két nap múlva kutya bajom sem lesz.

Mrs. Oaks csak most kerített sort rokoni kötelességeire. Először is

szemrehányást tett Lilának.

– Hogyan jutott az eszedbe, Lila, hogy éjnek évadján egyszerre csak elmenj hazulról? Mi? Megbolondultál? A szomszédok, ki tudja, miket beszélnek! Botrány lett a dologból! Soha életemben nem aggódtam úgy, mint ma reggel, míg meg nem tudtam, hová lettél! Rettentően izgatott vagyok!

Ez igaz volt. Valódi boszorkánynak tetszett, amint vörös baziliszkus szemeivel fojtott dühvel nézte a leányt.

– Semmi az egész – mondta Wade szokott derűjével –, Lila álmában sétált egyet. Előfordul az ilyesmi, különösen érzékeny idegzetű embereknél. Mondja csak, előfordult Gollyval is, hogy álmában sétáljon valahol?

Mrs. Oaks úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. – Most azonnal hazaviszlek – fordult Lilához. – Mindjárt hozok taxit és...

– Én pedig orvosi bizonyítványt hozok mindjárt, amelynek értelmében Miss Lilának legalább három napon át mozdulnia sem szabad. Még kocsin vagy hordágyon sem szállítható – gúnyolódott John –, sőt még az oly kedves és ügyes kínai barátaikra sem lehet rábízni.

Az asszony reszketett a méregtől, de vigyázott magára, sőt újabb tanújelét adva bámulatra méltó önuralmának, behatóan érdeklődött Wade magánügyei iránt.

– Micsoda szörnyűséget hallottam! – fordult hozzá. – Egész Wapping arról beszél, hogy betörték a házába... Igaz? Micsoda merészség! A legügyesebb rendőrtiszt házát akarják kirabolni!

John Wade nézte az asszonyt; hallgatott és figyelt. Megérezte, hogy azért húzza az időt, mert szeretne legalább egy pillanatra egyedül maradni Lilával. De John nem szerezte meg neki ezt az örömet. Mrs. Oaks végre is felállt, és Wade kikísérte.

– Három napig lesz tehát itt? – kérdezte elgondolkodva Mrs. Oaks. – Mit csináljak? Bele. kell nyugodnom... Hanem, hogy mi lelte ezt a leányt ma éjjel, azt igazán nem tudom. Csakugyan alvajáró volna? Teljességgel érthetetlen előttem a dolog.

Érthetetlen volt John Wade előtt is, mert Lila neki sem árulta el, hogyan történt, hogy ezen a hideg, ködös hajnalon ott találta őt a sötét sikátorban, hálóköntösén egy ócska férfifelöltővel, dideregve és reszketve a félelemtől. Elhatározta azonban, hogy meg fogja találni a titok nyitját, bár a leány igazán nem volt olyan állapotban, hogy keresztkérdésekkel kínozhatta volna.

Mikor visszament hozzá, a detektív felesége éppen forró levessel itatta teáscsészéből. John türelmesen kivárta a sorát, aztán intett az asszonynak, hogy távozzék.

Amint egyedül maradtak, a leány szemében mosoly villant, s ő is ránevetett.

– Jobban vagyunk egy kicsikét? – kérdezte bátorítóan.
– Igen, de kérdésekre nem bírok felelni. Pedig maga kérdezősködni akar, ugye?

– Ezzel keresem a kenyeremet: mindig kérdezősködöm, mindenfelé, mindenkitől – mondta John, és széket húzott az ágy közelébe.

– Azt akarja tudni, miért voltam az utcán, miért dobtam le magának a kulcsot a cédulával, tudom – bólintott a leány. – És még sok mindent... de én nem fogom megmagyarázni soha!

Nem volt valami ígéretes kezdet, de John nem vesztette el a türelmét.

– Jobb, ha nem is kérdez – folytatta Lila védekezve. – Mondtam már, nem akarok rosszat senkinek. Mrs. Oaks... nem mondom, hogy nagyon szeretem őt, azt sem mondom, hogy mindig boldog voltam nála. Golly bácsiért sem rajongok túlságosan. De az igazán utálatos dolog volt tőlem, hogy kihallgattam a beszélgetésüket. Igazán mondom, nem hallottam sokat, éppen csak egy-két szót a hálósobájában levő szellőztetőről... és...

Tétovázott, és John nagyon jól tudta, hogy arra gondol, amit akkor éjszaka hallott, amikor aztán kirohant a sötét utcára öltözetlenül, hogy megmentse a férfi életét.

Wade nehéz helyzetben volt. Ha más leányról lett volna szó, talán győz benne az udvariasság és nem folytatja a vallatást. De mert tudta, hogy Lila jövője is veszedelemben forog, ha ott marad azoknál az embereknél, nem hagyhatta annyiban a dolgot.

Felállt a székről, leült az ágy szélére és kezébe vette a leány keskeny kezét. Lila nem ellenkezett.

– Mondok valamit – kezdte halkán, lágyan. – Figyeljen rám. Én... én azt szeretném, ha maga boldog lehetne, én nagyon sokat gondolok magára...

A leány sápadt arca egyszerre bíborpiros lett. Hirtelen felnézett a férfira, aztán lesütötte a szemét és elmosolyodott:

– Gondol reám?

– Igen – mondta John, és a szíve vadul dobogott. – Valamiképpen most maga az első nekem, ígérje meg hát, hogy felelni fog, amire tud... Hallott valamit, ami arra készítette, hogy kiszaladjon a sötét utcára... valamit, amiből azt gondolhatta, hogy meg akarnak engem ölni? Golly mondta ezt?

A leány meglepődve nézett fel rá.

– Golly bácsi... Mr. Oaks? De hiszen ő a tengeren van! Nem?

John kikerülte az egyenes választ.

– Az ember sohasem tudhatja, hogy Golly mit csinál – mondta könnyedén.
– Szóval, nem hallotta a hangját? Énekelni sem hallotta? És nem hallott valamit Annáról?

Erősen figyelte a leány arcát, de ez a név láthatóan nem volt rá különösebb

hatással.

– Ezt az Anna nevű asszonyt keresem néhány nap óta, és az volt a meggyőződésem, hogy a Mekkában kell lennie – folytatta Wade. – Menjünk tovább. Mi van lord Siniforddal? Őt ismeri?

Siniford az utóbbi időben nagyon lekötötte Wade gondolatait. Meglepetésére a leány bólintott.

– Igen, ismerem – felelte. – Hát nem nagyszerű, hogy Mrs. Oaks jó barátságban van egy igazi lorddal, ő már sokszor látott engem kiskoromban...

– Ki mondta ezt? – kérdezte csodálkozva Wade.

– Oaks néni mondta egyszer, de aztán kijavította magát, és azt mondta, hogy rosszul értettem, nem igaz. De én nagyon jól tudom, hogy igaz, bár nem emlékszem, hogy valaha ismertem volna azelőtt a lordot. És a lord nagyon kedves volt hozzám, amikor ott volt a Mekkában. Igazán kedves... de...

– De?

A leány megrázta a fejét.

– Semmi de. Nagyon kedves volt, udvarias és előzékeny.

– Mikor találkozott vele utoljára?

– Néhány napja... már nem emlékszem pontosan. Tegnap este is ott volt...

Hirtelen észrevette, hogy elszólta magát. Elhallgatott, és keskenyre szorította össze kis, piros száját, hogy még valamit ki ne fecsegen.

– Ott volt tegnap este?

– Nem mondhatom meg! – rázta fejét a leány, és hirtelen rátette a kezét John kezére. – Úgy megijedtem, olyan rettenetesen megijedtem... még most is félek! – suttogta. – Valami szörnyű dolog történik... vagy fog történni. Nem tudom pontosan, mi... és nem tudom, hogyan lehetne segíteni. Maga ellen törnek, és ez olyan... ez olyan rettenetes...

Pár pillanatig hallgatott, aztán lesütötte a szemét, elmosolyodott, és gyermekes kacérsággal kérdezte:

– Örül neki egy kicsit, hogy olyan nagyon aggódok magáért?

John beleharapott a szájába és bólintott. A leány folytatta:

– Maga is szokott néha... aggódni értem?

– Sokszor, nagyon sokszor! – mondta John, és a hangja rekedt volt.

Egy pillanatra mindenről megfeledkezett. Zúgott az agya, dobogott a szíve, nézte a leány fehér arcát és fogta a kezét. Aztán Lila nagyon kipirult, visszahúzta az ujjait, John is felriadt lázas álmaiból, és eszébe jutott a kötelessége: ki kell vallatnia a leányt!

– Ki lehet az az Anna? – kérdezte Lila eltűnődve. – Egyszer éjszaka valami idegen asszonyt hoztak a házba. Hallottam, hogy sír. Ritkán van asszony nálunk a lakók között. Legutoljára egy kormányos felesége jött el, de csak azért, hogy összerúgja a port a férjével, mert... képzelje csak, Mrs. Oaks

mondta, hogy más feleséget szerzett magának! Nem szörnyű?

– Szörnyű bizony – bólintott John gépiesen.

Belépett a detektív felesége. Derék, becsületes lélek volt, örült, hogy van kit kényeztetnie.

– Most aztán kitevesszük a szűrét, felügyelő úr – mondta mosolyogva. – A kislányunkat nem szabad tovább fárasztania. Szépen lefekszik és aludni fog, amint a doktor parancsolta.

John Wade taxin ment a rendőrségre. Úgy tett, mintha nagyon keserves lenne lábra állnia, tulajdonképpen azonban alig érezte már a bokáját: a golyó csak izmot ért. Mégsem árt, ha azt hiszik róla, hogy nagyon beteg – gondolta.

A város minden nélkülözhető detektív]ét összehívták, s úgy végigkutatták a kínai negyed és a kínaiak által látogatott teaházakat, hogy egy gombostű sem kerülhetne volna el a figyelmüket.

Fent jártak minden hajón, ahol csak egyetlen kínai is dolgozott, bent jártak minden lakóházban, ahol kínai megfordult az elmúlt huszonnégyszer órán belül.

A rendőrség természetesen nemigen boldogult volna egyedül, voltak azonban megbízható embereik a kínaiak között is, akik jól ismerték a maguk környezetét, és pontos értesüléseket szerezhettek. Ezek az emberek abban a reményben, hogy az ő kisebb kihágásaikkal szemben szemet huny a rendőrség, gyakran felbecsülhetetlen szolgálatokat tettek a hatóságoknak. De így sem sikerült nyomára jutni a Wade elleni összeesküvésnek.

Elk, aki maga vezette a nyomozást, éppen akkor ért a rendőrség épülete elé, amikor Wade taxija megállt a kapunál. Kijelentette, hogy zúg a feje mindattól, amit hallott, de hiábavaló az egész munka. Az eredmény semmi.

– A sárgák máshonnan jöttek – magyarázta Johnnak –, vagy a felhőkből potyogtak alá. Éppúgy nem tud róluk senki semmit, mint ahogyan nem ismerte senki azt a szerencsétlen németet sem, akit a múltkor megöltek. A kínai negyedben nem is hallották még a merénylet hírét.

– Ha pedig hallották, nem lesznek bolondok, hogy beszéljenek róla – vélekedett Wade.

De Elk a fejét rázta.

– Az öreg Szan Ji jó pajtásom, megbízható gazember. Régen felkötötték volna, ha annak idején ki nem húzom a csávából. Ez a derék, egyszerű lélek úgy szeret, mintha az édestestvére lennék, és nem kockáztatja a vonzalmamat holmi idegen jómadarak kedvéért.

Wade elgondolkozva harapdálta az ajkát.

– Akkor hát honnan a csodából jöttek? Ha a Trója Kincse a kikötőben horgonyozna még, nem kérdeznék semmit. De az már messze jár!

– Messze jár – bólintott Elk. – De vajon messze jár-e a legénysége is? Aikness kapitány elment-e vele? És Raggit Lane?

– Raggit Lane itt van – mondta John kurtán. – Ő volt az éjszakai kis mulatság mókamestere.

Wade valamilyen hivatalba telefonált, aztán újra beszélgetésbe merült Elk felügyelővel. Nemsokára jókora, lepecsételt borítékot hoztak be neki. Wade kibontotta, s vázlatos tervrajz került belőle elő.

– Mi ez? – kérdezte Elk kíváncsian. Wade halkán fütttyentett.

– Nem ismert rá? – kérdezte végre. – Annak a viskónak az alaprajza, ami valaha a Mekka helyén állott. Itt a sörfözde, amelynek egyik része még ma is áll, itt pedig... – rámutatott a rajzra – kezdődnek a pincék.

– A pincék? – kérdezte Elk, és közelebb húzta magához a tervrajzot.

– Az egész ház alatt pincék vannak – mondta Wade. – Egy egész hadseregbe való kínai elférne bennük. Láttam az egyik pincefülkét... azt, ahol Golly örökké a fát vágta. Szűk és sötét odú.

Felnézett a tervről.

– Megtalálták már azt az embert?

Elk szomorúan ingatta a fejét.

– Nincs Londonban egyetlen egy ágy se, ami alá be ne néztünk volna. De nem találtuk sehol. Három különítmény detektív járja a várost Golly miatt, s embereket küldtem Surreybe is.

John Wade hirtelen felállt. Ebben a pillanatban ötlött az eszébe, hogy Mrs. Oaks nem is kérdezősködött a férje felől, akinek a sorsa az este még annyira aggasztotta, s a legcsekélyebb érdeklődést sem árulta el, hogy mi lesz a folyománya az ügynek.

IX. FEJEZET

Ha a detektív egyszerre féltucat problémával találja szemközt magát, s valamennyi egy közös kérdésbe fut össze, természetes, hogy a legkönnyebb utat választja a megoldásra. Ebben az esetben a legtermészetesebb teendő a Mekka alapos átkutatása volt, a régi tervrajz birtokában. Fizikai történéseknek szükségképpen fizikai magyarázatuk van. Kínai rablókat és gyilkosokat nem lehet skatulyából előszedni, élelmezni kell őket és éjszakára ágyra van szükségük...

Az a lehetőség, hogy a Mekka körül valami titokzatos rejtekhely van, sokszor megfordult már Wade fejében. Viszont bizonyos volt, hogy házkutatással nem érhetnének célra. Az ilyesmit lehetetlen rajtaütésszerűen véghezvinni, s ha neszét vennék a dolognak, mindent el tudnának tüntetni, ami valamilyen gyanúra okot szolgáltatathatna a házban.

Sokkal okosabbnak látszott az éjszaka beálltaig csöndben maradni, és

figyelemelterelő hadműveletekkel altatgatni a gyanút. Éppen ezért John Wade egészen másfelé fordította a figyelmét, és új szálát próbált felgombolyítani a rejtelmek kusza fonadékából.

Elhatározta, hogy tisztázni fogja lord Siniford bevételeinek homályos kérdését. Meg akarta tudni, honnan lett ennek az állandóan gondokkal küszködő, kétes egzisztenciájú úriembernek egyszerre olyan sok pénze, hogy gondtalanul élhesse az arisztokraták életét. Arra gyanakodott, hogy talán a gumieemberektől kap – ki tudja miért – bizonyos összeget évenként, hiszen az már bebizonyosodott, hogy összeköttetésben van velük. De hogy mióta tart ez az összeköttetés és milyen természetű, arról fogalma sem volt.

A detektív mindent megtehet, mindent elérhet, mindent megtudhat, ha ügyes, de a banktitkok hét pecséttel vannak lezárva előtte is. A bankoknál rendkívül szigorú szabályzat van érvényben, és John nagyon jól tudta, hogy semmi értelme sem lenne holmi kérdezősködésnek.

Azt már kinyomozta, hogy melyik bankban tartja lord Siniford a pénzét, de képtelenség lett volna abban bíznia, hogy hivatalos felhatalmazás nélkül, amit csak kivételes esetekben adnak meg, bármilyen információt kaphasson ebben az ügyben.

Wade azonban úgy gondolta, hogy van a dolognak más módja is, mint hogy szólásra próbáljon bírni az ember holmi kőszívű és vasfejű bankigazgatót. Máris megtette a szükséges tapogatózó lépéseket ebben a másik irányban.

Megtudta, hogy lord Siniford minden hónap elsején és tizenötödikén kap egy-egy nehéz, lepecsételt borítékot, valamint hogy abban az időben, amikor a postást várja, mindig otthon tartózkodik. A lord felügyeletére kirendelt detektív jelentette Wade-nek, hogy őlordsága ma fizette ki egy bank váltóját, valószínűleg a reggel érkezett borítékból. A detektív ugyanis látta, amint a pénztárfülke előtt kivette zsebéből a nagy, pecsétetes levélborítékot.

Siniford ezen a napon nagy butaságot követett el – lehet, hogy azelőtt is megcselekedte, de akkor még nem állt megfigyelés alatt. Miután a váltót kifizette, és bizonyos összeget csekkszámára betett a bankba, összegyúrta a borítékot, és hanyagul bedobta a papírkosárba. A detektív észrevette, alkalmas időben zsebre dugta, és alig egy óra múlva már Wade nézegette nagy érdeklődéssel.

A feladó neve nem volt rajta látható, de a nehéz, piros pecséten négy kezdőbetű látszott egészen tisztán: L. K. Z. & B.

Vannak ugyan esetek, amikor négy tulajdonos szerepel egy cég nevében, de ez ritka. Még leginkább az ügyvédi irodáknál fordul elő. Wade azonnal szaknévsort vett elő, és keresgélni kezdett az L. betűvel kezdődő ügyvédi irodák között. Néhány pillanat múlva megtalálta, amit keresett. Latter, Knight,

Zeeland és Bruder urak ügyvédi irodája a Lincoln Inn Fields környékén volt. Wade felírta a címet, és délután útnak indult. De mielőtt odament, egy ügyvéd ismerősénél érdeklődött az irodáról.

– Nagyon előkelő társaság – hangzott az információ. – Latter és Knight már meghaltak, Zeeland visszavonult, most Bruder, az öreg vezeti az egészet. Szótlan és hideg, mint az osztriga. Csak mondd el neki nyugodtan, öregem, mit akarsz, s amit lehet, azt meg fogja tenni.

Wade-nek szerencséje volt: ott találta Mr. Brudert szerény irodájában. Rövid várakozás után bejelentették. Az ügyvéd magas, sovány, megnyerő arcú férfi volt, kopasz fején néhány világosszőke hajszál lézengett. Vastag szemüvege mögül gondosan végigmérte a látogatót, aztán a névjegyére pillantott.

– Foglalj ön helyet, Mr. Wade – mondta aztán halvány mosollyal. – Hála Istennek, nyugodtan fogadhatom, mert meg vagyok róla győződve, hogy az én ügyfeleim ellen nem lehet panaszuk.

– Lord Siniford is az ügyfele, Mr. Bruder? – kérdezte John gyorsan, és nagy meglepetésére az öreg ügyvéd erélyesen megrázta finom, hosszúkás fejét.

– Nem – mondta. – Nem, ő... izé... szóval, nem ügyfelem.

Elgondolkodva nézett Johnra egy pillanatig, s ki lehetett olvasni a szeméből, hogy egy csöppet sem csodálkozna, ha a rendőrtiszt azt mondaná, hogy Siniford ellen igenis van panasz.

– Nos, Mr. Wade, mivel szolgálhatok?

Johnnak hirtelen merész ötlete támadt. Már mialatt beszélt, nagyon jól érezte, milyen veszedelmes talajon jár, tudta, hogy hivatalos hatalommal való visszaélés gyanújába kerülhet. Kimondta mégis:

– Nyílt kártyákkal játszom ön előtt, Mr. Bruder. Meg vagyok bízva azzal, hogy tisztázzam az úgynevezett gumiemberek bandájának viselt dolgait... talán már hallott róluk.

Az ügyvéd bólintott.

– Igen, róluk még én is hallottam.

– Természetes – folytatta John –, hogy követnem kell minden szálát, ami a kezembe kerül. Azt már tudom, hogy lord Siniford összeköttetésben áll olyan emberekkel, akik föltehetőleg közeli vonatkozásban vannak az említett gonosztevőkkel. Tudom azt is, hogy néhány évvel ezelőtt még ágrólszakadt fickó volt, de egy idő óta jól megy a sora, és az Ön útján kap havonta kétszer bizonyos összeget. Legalábbis okom van rá hinni, hogy így van. Annyi bizonyos, hogy valakitől pénzt kap, és nekem nagyon fontos, hogy megtaláljam a forrást.

Az ügyvéd szótlanul nézte a rendőrtisztet.

– Ez a bevétel – mondta aztán – megtámadhatatlanul törvényes. Valóban, rajtunk keresztül kap havonként kétszer nagyobb összeget. Hogy ezen kívül van-e valamilyen jövedelme, arról nincs tudomásom. Ahogy már az előbb is említettem, nekem nem ügyfelem, megbízásból folyósítom neki a pénzt.

John arcán meglátszhatott a csalódás, mert az öreg ügyvéd elmosolyodott.

– Attól félek, elrontottam valami szépen felépített elméletet...

– Oh, nem... – mondta Wade kissé bizonytalanul. – Csak feltevés volt az egész. Akkor hát, örökség...

– Nem egészen – javította ki az öregúr óvatosan. – Van egy bizonyos alapítvány, amelyből járadékot húz. Egy év múlva azonban az övé lesz az egész vagyon.

Újra elmosolyodott, amint John elképedését látta.

– Attól félek, nagyon titokzatosnak fogja találni, amit mondok – magyarázta. – Utóvégre semmi ok nincs rá, hogy ne mondjam el önnek azt, amit gondos utánajárással úgyis kitalálhat. Egyik ügyfelem, aki lord Siniford rokona volt, öt évvel ezelőtt meghalt, és hatalmas vagyont hagyott hátra. Hatalmas vagyont! A pénzt tulajdonképpen... izé... más örökölte volna. Többet, azt hiszem nem árulhatok el, kivéve, hogy az egész vagyon egy rég halott egyén nevére van letéve a kezeimhez, és nem lehet előbb átadni Sinifordnak, csak az említett személy huszonegyedik születésnapján.

Bruder ezzel hátradőlt a székén, ujjait összeillesztette, és okos, nyílt tekintetét látogatója arcára függesztette.

– Többet nem mondhatok, Mr. Wade, de talán tettem némi szolgálatot azzal is, amit módomban volt közölni önnel.

– Nem mondhatná meg legalább az örökhagyó nevét?

Az öregúr gondolkozott néhány pillanatig, és John Wade egyre mélyebb rokonszenvet és bizalmat kezdett érezni iránta.

– Nos, ahogyan már az előbb is mondtam, alapítványról van szó... Bővebb részleteket tudhat meg a Somerset House-nál, ahol ez a Pattison-alapítvány letétben fekszik. Körülbelül tudja már úgyis, hogy lord Siniford a Pattison-alapból kapja a járadékot, amely a néhai lady Pattisonnak, lord Siniford nagynénjének a hagyatéka.

Felállt a helyéről, pár pillanatig összeráncolt homlokkal nézett maga elé, aztán hirtelen megszólalt:

– Igazán nem tudom, miért ne menjek egy lépéssel tovább... Nemrég meglehetősen kellemetlen találkozásom volt lord Siniforddal. Olyan kérdéseket tett fel minden ok és alap nélkül, amelyekre nem volt semmi szükség, és éles szavakat váltottunk. Azóta megírtam neki, hogy legjobb lesz, ha a maga részéről szintén ügyvédnek adja át a dolgot. Őszintén mondom, szívesebben tárgyalnék egy másik ügyvéddel, mint vele. Ebből láthatja, hogy

nem érzek túlságos rokonszenvet őlordsága iránt.

– Tolakodásnak venné, ha megkérdezném, mi váltotta ki azt a vitát?

Az ügyvéd újra eltöprengett.

– Nos, lord Siniford azt követelte tőlem, hogy adjak elő bizonyos okmányokat, amelyek a hagyatékhhoz tartoznak, és amelyeket nincs módomban kiszolgáltatni az említett időpontig. Természetesen kénytelen voltam megtagadni a kérését, s amikor erőszakoskodni próbált, felszólítottam, hogy a jövőben ügyvéd útján tárgyaljon velem. Ekkor kissé megfélemedezett magáról... Valószínűnek tartom azonban, hogy alkoholos befolyás alatt állt. Most már többet igazán nem mondhatok és nem is mondok, Mr. Wade!

Kinyújtotta hosszú, csontos kezét és gyöngéden megrázta John ujjait, aztán az ajtóig kísért a felügyelőt.

John nagyokat nyelve, csalódottan ballagott vissza a Scotland Yard felé. De valami nem fért a fejébe. Ha Siniford ilyen hatalmas vagyon örököse, akkor mit törődne a gumie emberek dolgával, minek tenné kockára, ha egyebet nem, a jó hírért? Miért töltött akkor egy éjszakát a Trója Kincse fedélzetén?

Már messze járt, amikor hirtelen gondolt egyet, autóba ült és elment a St. James Streetre, őlordsága lakására. A portás közölte, hogy a mylord itthon van, éppen az előbb érkezett.

Az előcsarnokban homályos kis fülke volt, benne alacsony asztal, azon hosszúkás, keskeny dobozok halomra rakva. Egy név ragadta meg Wade figyelmét az egyikén. Közelebb hajolt. Divatos női szabó cégjele volt a doboz tetején, s amint Wade megemelte a fedelet, látta, hogy női ruha van benne. A doboz másik oldalára ceruzával a következő szöveg volt írva franciául:

“Szerdán este varrónő fog jönni, hogy a kisasszonyra felpróbálja a ruhát és átigazítsa, ha kell.”

Ki lehet az a kisasszony, akinek a számára szerdán este a ruhát, ha kell, átalakítják?

– Kit szabad bejelentennem? – kérdezte a portás, amint a házitelefonhoz lépett.

– Wade vagyok, John Wade – mondta a rendőrtiszt pillanatnyi gondolkodás után.

Az első percben arra gondolt, hogy Siniford talán nem meri majd fogadni. De a válasz azonnal megérkezett: őlordsága várja az urat, szíveskedjék felfáradni.

Wade-et tágas, barátságos terembe vezették. Őlordsága háttal állt a kandallónak. Most nagyon élénknek, frissnek látszott, mintha összeszedte volna magát, hogy védekezhessék. John észrevette ezt, és elővette egyik legrégibb és legjobban bevált fegyverét: húzta az időt.

– Nos? – kérdezte idegesen Siniford. – Mi tetszik, Mr. Wade? Pontosan

három percem van az ön számára, semmivel sem több.

– Márpedig nekem, legnagyobb sajnálatomra, éppen négy percre van szükségem – mondta Wade hidegen. – Barátja önnek Aikness kapitány?

Egészen vaktában tette fel ezt a kérdést, s látta, hogy a fiatalember szeme megremegett.

– Aikness? A kapitány? Oh, igen, ismerem. Az apámnak volt barátja valamikor, és nemrég véletlenül találkoztunk. Most Dél-Amerikában van.

Wade bólintott.

– Az édesapja barátja? Akkor hát hajlandó lenne érte felelősséget vállalni, lord Siniford? – kérdezte, le nem véve szemét a fiatalember vörös arcáról.

Őlordsága kényelmetlenül feszengett.

– Én nem vállalom felelősséget senkiért és semmiért – mondta végre. – Egyszer tettem, akkor is rossz vége lett. Nem érdemes. Meg azután... én nem ismerem olyan jól... Pusztán udvariasságból látogattam meg a hajóján. Kedves ember, annyi bizonyos. Elragadóan kedves!

– És... Miss Lila Smith? Őt is elragadónak találja? – kérdezte John hirtelen.

Lord Siniford meghökkent egy pillanatra Lila nevének hallatára.

– Találkoztam vele... igen. De mondja meg végre, felügyelő úr, mit forgat a fejében? Idejön a lakásomra, és... a szó szoros értelmében vallat engem!

– Érdeklí lordságodat Lila Smith? – ismételte a felügyelő.

– Ismerem azt a leányt – mondta a lord kedvetlenül –, és a vak is látja, hogy nagyon szép. De hogy mi köze ehhez önnek? Jobban semmi esetre sem érdekel, mint... mint akármelyik másik lány.

– Mégis ruhákat vásárol neki?

Lord Siniford előbb fehér lett, aztán pipacs-vörös.

– Hogy mer leskelődni utánam? Ki hatalmazta fel rá, hogy mindenbe beleüsse az orrát? Jó lesz, ha vigyáz, hallja, mert rosszul járhat! Én nem vagyok olyan ember, aki mindent eltűr, arra figyelmeztetem! Azt veszek, amit akarok, és annak, akinek tetszik! És ha már ilyen kíváncsi, megmondhatom, hogy a ruhát nem Miss Smithnek vettem... egészen más valakinek...

– Annának? – csapott le rá Wade.

Siniford hirtelen nyelt egyet.

– Nem tudom, kire gondol – mondta aztán sötéten.

– Arra az asszonyra gondolok, aki Maidenheadben az ön házában lakott, s akit egy éjszaka zárt kocsiban hoztak fel Londonba. Ha jól emlékszem, akkor is vásárolt egyet-mást, Lord Siniford.

Közelebb lépett a férfihoz és ridegen folytatta:

– Figyelmeztettem már Gollyt is, engedje meg, hogy önnek is megmondjam: ha ezt az Anna nevű asszonyt a napokban netán holtan halásznánk ki a Temzéből abban a ruhában, amit ön vett neki, akkor nagyon

kellemetlen találkozása lehet a vizsgálóbíróval.

A vörösképű fiatalember megrettenve nézett Wade-re. Nem is próbálta titkolni az ijedelmét, arra sem gondolt, hogy tagadja ismeretségét Gollyval, bár lehet, hogy sokkal előkelőbb néven ismerte a “tiszteletreméltó” Mr. Oaksot. A figyelmeztetés célba talált. A lord csak pislogott és hunyorgott, de egyelőre, egy szó nem sok, annyi sem jött ki a száján.

– Azt hiszem, sejtem, mire gondol – folytatta Wade. – Azt mondja magában, hogy semmi baja sem történhet annak az asszonynak, közben azonban maga is fél, hogy igenis, baja fog történni. Nos, ez az ön dolga. Én csak figyelmeztettem, hogy vigyázzon.

Lord Siniford nem volt jó színész. Kövér arca megvonaglott.

– Én... én igazán nem tudom, miről van itt szó – mondta aztán, meglepően szelíd hangon. – Azt hiszem, ön álmodik, Mr. Wade. Nekem fogalmam sincs erről az Annáról... így hívják?

Wade rátekintett.

– Anna is kap valamit a Pattison-alapból? – kérdezte ötletszerűen.

A nyíl újra talált. Siniford apró, kerek szeme nagyra tágult rémületében.

– A Pattison-alapból? – dadogta, megfélekezve minden óvatosságról. – Honnan tudja a...

Gyorsan elhallgatott.

– Csak szerettem volna tudni, ez az egész – mondta Wade nyugodtan. Magához vette a kalapját, botját, kesztyűjét.

– Mit tud a Pattison-alapról? – kérdezte lord Siniford rekedten.

– Mindent – felelte Wade a legnyugodtabb lélekkel és kísértelt az ajtón.

Mialatt a Yard felé kocsizott, eltöprengett rajta, hogy tulajdonképpen nem volt szép dolog Lilát belekeverni az ügybe. Meg kellett azonban tudnia, hogy Siniford csakugyan neki vette-e a ruhákat. Hogy Lila megtetszett neki, az természetes volt, de John nem nagyon örült neki. Féltette a leányt. Az is nyomta a lelkét, hogy Siniford olyan gyakori vendége lett a Mekkának. És jobban szerette volna, ha valami más viszi oda, mint a leány szépsége.

Elk ott ült a szűk kis irodájában, és nagy buzgalommal írt valamit, amikor Wade belépett.

– Mindent elintézttem már – mondta. – Három motorcsónak fog a folyón a közelben várakozni, és az első jelre odagyűlnek a rakpart elé. Harmincöt válogatott emberünk körülveszi a házat és segít a kutatásnál, amelyet azzal az ürüggyel végzünk, hogy egy körözött bűnöző bújt el a közelben.

Megdörzsölte reszelős állat.

– Csak azt nem tudom még, ki legyen az a veszedelmes bűnöző. Valami gyilkos? Nem... az az újságokba is belekerül. Inkább egyszerűen csak valaki, akit a rendőrség köröz... ezt akárhogy lehet érteni. Kutatási parancs nem kell,

senki ne fogjon gyanút. Gyengéden fogunk bánni mindenkivel, és illedelmesen bocsánatot kérünk a zavarásért.

John bólintott.

– Jó tervnek látszik. Van Gollyról valami újság?

– Semmi. Elnyelte a föld a kínai barátaival együtt. De majd csak előkaparjuk őket valahonnan. A főnök magát bízta meg az éjszakai tánc vezetésével. Van valami külön utasítása?

John gondolkozott.

– Nem... azt hiszem, semmi. Kicsit aggódnék, ha a leány ott volna, de így nem lesz baj...

– A leány? Az a Smith?

John összeráncolta a homlokát.

– Nem “az a Smith” – mondta. – Legfeljebb Miss Lila Smithről lehet szó!

Elk sóhajtott.

– Csak megvédehetnénk nyalka tisztjeinket attól, hogy elcsavarja valaki a fejüket.

Wade nem akart tovább időzni ennél a tárgynál.

– Gollyt mindenáron meg kell találnunk! – jelentette ki. – Nála van a rejtély kulcsa, ez meggyőződésem.

London minden őrszobája, minden detektívje, minden rendőrije megkapta Golly személyleírását. A kisebb-nagyobb szállókat, vendéglőket átkutatták – semmi eredmény. A rendőrségnek nehéz dolga volt, Gollynak nem lévén törzshelye. Azelőtt rendszeren otthon ült, és sohasem látták semmiféle kocsmában vagy mulatóban.

– A Mekkában van! – erősködött Elk. – Ha szokásom lenne a fogadás, erre akár mennyit letennék. De nem szoktam fogadni. Ott van például a holnapi nagy futam a lóversenyen...

Wade könyörület nélkül a szavába vágott.

– Emlékszik rá, Elk, hogy annál a nagy bankrablásnál, ami a St. James Streeten történt, a gumie emberek egy igen gyors csónakon menekültek el?

Elk bólintott.

– Igen. És maga nem tudta őket utolérni.

– Nem tudtam, mert egyszercsak elnyelte őket a föld. Tudniillik a Trója Kincse akkor is itt horgonyzott, s a csónak az egyik oldalon mögéje siklott, a másik oldalon pedig nem jött elő. Bizonyosan emberestől, mindenestől felhúzták a fedélzetre. Csak most jutott eszembe, hogy ezt is kinyomozhattam volna, amíg itt volt a hajó. Nem volt valami nagy csónak, könnyen elrejtették a fedélzeten néhány láda mögé. Lehet, hogy most is a hajón van, ha ugyan ki nem dobták a tenger közepén. Sürgönyöztem dél-amerikai kollégáinknak, hogy tartsák szemmel a Trója Kincsét, ha megérkezik.

Elk megtömté a pipáját, rágyújtott. Sokáig szívta elgondolkodva, és élvezettel fújta ki a füstöt.

– Lila Smith a titok – mondta –, nem a Trója Kincse. Azt a vak is láthatja, hogy a Trója Kincse a legnagyobb orgazdabarlang a világon. Fogadni mernék, hogy még műhelyek is vannak rajta... itt van, mutatok magának valamit, amit bizonyosan nem látott még.

Kinyitott egy íróasztalfiókot, kotorászott a mindenféle, rendetlenül bedobált holmi között, és szidta magában a legényét, aki itt rendet próbált csinálni. Aztán előhalászott egy ív papírost, amelynek közepén egy újságból kivágott néhány sor volt fölragasztva.

Wade átvette és elolvasta:

“George Seeper ékszerészt, akit tizennyolc hónapi kényszermunkára ítélték, egy ismerőse nemrég Buenos Airesben látta. Megbánva múltját, jó útra tért, és most magas állása van egy hajózótársaságnál. Többször járt már Angliában is. Valóban vigasztaló érzés, hogy a törvény szigora jóra tudja fordítani az emberek lelkét. Felemelő tudat, ha a bűnös nem bukik el véglegesen, hanem igyekszik hasznos polgára lenni a társadalomnak...”

– Van itt még valami – mondta Elk, s a nyomozószakosztály bélyegével ellátott papírlapot tett Wade elé. John elolvasta ezt is: újsághirdetés volt kivágva.

“Ékszerész kerestetik Dél-Amerikába. Kitűnő alkalom állástalanoknak, sorsüldözötteknek. Cím a kiadóhivatalban.”

– Látja – mondta Elk –, az ilyesmit én elteszem. És gondolkozom rajta. A Trója Kincse Londonban volt, amikor megjelent ez a hirdetés. Viszont Buenos Airesben időzött, amikor Mr. Seeper találkozott régi barátjával. Mit gondol, hány ajánlatot kaphattak a hirdetésre? Milliót! És hányan lehettek ezek közül a jelentkezők közül a dartmoori börtön hajdani lakói?

Wade elgondolkozott.

– Meglehetősen veszedelmes következtetés – mondta aztán. – Ha Aikness a gumiemberek bandájának a feje, ő bajosan bízná magát ilyen emberekre.

Elk mosolygott.

– Az olyan ember, aki fényes nappal rálő a rendőrökre, egy pillanatig sem tétozázik, ha arról van szó, hogy lakat alá tegye egyik-másik munkatársát. Kérdezősködtünk, különösen Seepert illetőleg. Peeblesben vannak rokonai. Soha nem hallottak róla azóta, hogy megírta az állás elnyerését. Azóta egyszer vagy kétszer Angliában is volt, a hír szerint. Nos, ha itt volt is, senki fia nem látta és nem hallott róla, de öreg édesanyja minden hónapban pontosan kap tőle pénzt. Tudja, micsoda állás az, amit ez a szerencsétlen fickó kapott? Életfogytiglani börtön a hajón! És örülhet, ha valaha is hasznát veheti hercegi fizetésének. Meg lehet győződve róla, Wade, hogy minden ékszer egészen

más alakban kerül ki a hajóról, mint ahogyan odavitték!

X. FEJEZET

Meglehetősen fantasztikus gondolatnak tetszett, hogy a gumiemberek, ezek a nagystílusú gonosztevők, ékszerésműhelyt tartsanak fenn. De Wade-nek, amikor elgondolkozott a dolgokon, sok minden az eszébe jutott, ami valószínűsítette a feltevést. Tizennégy nagy ékszerrablást tanulmányozott át, amelyek alkalmával mindenütt nagy mennyiségű drágakövet és aranyat vittek el, s mind a tizennégy esetet a gumiemberek számlájára írta a nyomozás; az elrabolt ékszerek pedig mindig nyomtalanul tűntek el.

Este zuhogni kezdett az eső, de később kissé kivilágosodott az ég. Lehet, hogy az idő okozta, de Wade ugyancsak érezte a sebét. Ezért aztán, amit csak lehetett, telefonon intézett el, amikor pedig leszállt az este, kocsin ment ki a partra, és kiadta utolsó utasításait a három rendőrségi motorcsónak embereinek.

Minden egyes ember állig fel volt fegyverezve. A legnagyobb csónak belsejében pedig meglehetősen szokatlan rakomány rejtőzött: katonai gépfegyver. Wade könyörögte ki, mert féltette az emberei életét. A Scotland Yard nagyon óvatos ilyen esetekben, s csak ritkán enged fegyvert, kiváltképpen géppuskát használni. De a gumiemberek részéről tapasztalt kíméletlen bánásmód megtanította őket arra, hogy nem lehet mindenkivel kesztyűs kézzel bánni.

Vagy félórás haditanácsot tartottak, míg végre a legapróbb részletekig megbeszélték mindenkinek a szerepét, és kilenc órakor John Wade beszállt a leggyorsabb csónakba.

Ugyanekkor a szárazföldön is megindult a segédcsoport, zárt autókban, de minden feltűnés nélkül. A motorcsónakok és a part között evezősbárka tartotta fenn az összeköttetést.

Mielőtt elindultak, egy öreg rendőr lépett oda hozzájuk, és figyelmeztette őket arra, hogy a dagály ma kivételesen magas lesz.

– Jó lesz vigyázni! – mondta, – mert lehet, hogy több helyen szerencsétlenség is történik majd az éjjel. A part menti rendőrség már utasította a raktárak és az alacsonyan álló lakóházak tulajdonosait, hogy jobb lesz, ha kiürítik a veszélyeztetett épületeket.

Az éjszaka szokatlanul világos és csendes volt. A három motoros libasorban haladt a folyó közepén, aztán, átvágva a folyón, Surrey rakpartjai felé kanyarodott. Mikor kiértek a horgonyzó hajók és bárkák közül, növelték a sebességet, Wapping közelében azonban újra lassítottak. John csónakja haladt

az élen.

Wade rápillantott karórájának világító számlapjára: még öt perc hiányzott a megbeszélrt időpontig. Lámpájával jelt adott a csónakoknak, hogy húzódjának az északi part felé. A csónakokból most jól láthatta a Mekka emeleti ablakait. Kettő közülük világos volt, a harmadik azonban, amelyről tudta, hogy Mum Oaks nappalijából nyílik, sötétben meredt a vízre.

Félúton voltak a folyó közepén, amikor a motoros sasszemű gépésze odasúgta Wade-nek:

– Valami csónak jön a rakpart felől!

A gépész akkor is látott, ha más nem tudott semmit sem kivenni a sötétben. Wade is sokáig hiába meresztette a szemét. Aztán mégis észrevette a keskeny, fekete foltot, amely sebesen közeledett egyenesen feléjük. Szokatlanul karcsú, szokatlanul hosszú, szokatlanul gyors és meglepően csendes járású csónak volt, és nem lehetett megítélni, hogy miféle motor hajtja. Wade szerette volna közelebről is megnézni, s csak akkor hökkent meg, amikor látta, hogy ez a kívánsága talán túl is teljesül. Mielőtt végiggondolhatta volna, hogy mi történik, a szinte repülve közeledő alkotmány már ott is volt, V alakú orra kiemelkedett a habok közül. Nagyot kiáltott, hogy elhárítsa a bajt – de már késő volt!

Nem lehetett véletlen. A nyíl módjára repülő bárka nekirohant a rendőrségi motorcsónak orrának, és ha a gépész és John nem lettek volna előkészülve rá, hogy jön, és nem kapaszkodnak meg a csónak szélében, egészen bizonyosan a vízbe fordulnak. A motorjuk hirtelen megállt, a csónak pedig oldalt billent.

Mindez egy pillanat alatt történt. A sötét, karcsú, ördögi alkotmány tovasiklott – de Wade futólag megpillantotta annak az embernek az arcát, akinek a feje kiemelkedett a bárka korlátja mögöl...

– Aikness!

Aikness kapitány, akinek ez idő szerint a végtelen tengeren kellett volna járnia! Nem volt ideje, hogy töprengjen a dolgon, a motorcsónak gyorsan süllyedt.

– Léket kaptunk – mondta rekedten a gépész.

Szerencsére a másik két csónakból észrevették, hogy mi történt, és mielőtt a víz a csónak széléig ért volna, már odaértek nagy pöfögéssel és felvették a hajótörötteket. John körültekintett a folyón, a fekete csónakot nem látta sehol. A motorosok legénysége pedig annyira el volt foglalva a mentéssel, hogy ügyet sem vetettek rá, merre tűnt el az éjszakában. De most egyszerre jelzőlámpák kezdtek integetni, és a folyón mindenfelé fényjelek válaszoltak nekik.

– Siessünk a part felé, felügyelő úr – szolt egy figyelmeztető hang. A Mekka rakpartján hatalmas, zöld lámpa himbálózott. Az evezősök már ott

voltak, s a két motoros sietve bújt át a bárkák sötét sikátorai között és simult oda a lépcsőkhöz. Wade elfelejtette, hogy nedves a lába és hogy fázik a lucskos ruhában.

A dagály nagy zúgással és szokatlanul erős hullámveréssel egyre emelkedett. A Mekka épülete melletti rakpart már alig egy lábnyira állt csak ki a vízből, amikor John kiszállt. Egy ugrással kint termett a parton, mert meglátta, hogy a fekete gerendák tetejéről felugrik egy sötét árny, és patkány módra menekülni próbál. Utolérte és elcsípte, dacára annak, hogy sántított. A nyomorult vadul vergődött, de hiába. John egy pillanatig diadalmasan azt gondolta, hogy Golly került a kezei közé, de aztán valaki odairányította egy lámpa fényét, és láthatta, hogy tévedett.

– Sniffy! Lám, lám! Hát te mióta jársz ilyen előkelő helyre? – kérdezte Wade.

– Nem csináltam semmit! – vinnyogta Sniffy behúzott nyakkal. – Tudhatja maga is, Mr. Wade, hogy semmit sem csináltam! Csak azért szaladtam, amikor láttam, hogy jönnek, mert tudtam, hogy engem úgymint mindig elfognak...

– Fogjátok meg – szólt hátra John, és futni kezdett a ház felé.

Noha a menekülő Sniffyt látva mást gondolhatott volna az ember, a Mekka körül teljes békesség és csend honolt. Két rendőrsízt állt a kapunál, Elk és a segédje, de a sötétség leple alatt egész sor detektív sorakozott fel a közeli sikátorban. Elk nyugodtan beszélgetett Mrs. Oaksszal, és John úgy találta, hogy az asszony csontos arca szokatlanul fehér. Feltűnt neki Mum merőben újszerű viselkedése is. Nem lármázott, nem tiltakozott szokása szerint, amikor arról volt szó, hogy a rendőrök körülnéznek a házban. Futó pillantást vetett csak John felé, mikor ő is közel jött, de aztán újra visszafordult Elkhez.

– Csak egyet kérek, Mr. Elk – mondta. – Szeretném, ha a lakóim nem tudnának meg semmit ebből az egészből. Az emberek mindjárt találgatni kezdenek. Mondja meg, mit akar látni, s én odaadom minden szoba kulcsát szívesen.

– A pincét szeretnénk megnézni, Mrs. Oaks – mondta John.

Az asszonynak megrebbent a szemhéja. Johnra villantotta a tekintetét, aztán újra Elkre nézett.

– Szeretném tudni, ki vezeti a házkutatást – mondta, és most először érzett hangján a düh remegése. – Tudnom kell, ki a felelős ezért az eljárásért, mert természetesen nem fogom annyiban hagyni a dolgot. Nekem ebből kellemetlenségem lesz, és tudnom kell, hogy kinek köszönhetem.

– Én vagyok a felelős – mondta John. – Nekem köszönheti. Kérem, legyen szíves ideadni a pincekulcsokat.

Az asszony úgy állt ott, mintha fából faragták volna, összekulcsolt kézzel,

mintha nem is hozzá beszéltek volna.

– Nekünk nincs pincénk – mondta végre –, csak a fászince, az pedig nincs bezárva soha. Mi nem félünk úgy a tolvajoktól, mint mások, és nem haragszunk érte, ha valami szegény ördög elemel pár szál begyújtani valót.

Wade szélesen mosolygott.

– Éppen ezt mondta ma nekünk Golly is.

Az asszony pillája megint megrebbent.

– Úgy? – mondta aztán csendesen. – Akkor hát Golly, egyszer az életében, igazat mondott.

John jól ismerte az asszonyt: látta, hogy ezúttal nem sikerült lépre csalnia, s hogy Mrs. Oaks egy csöppet sem aggódik Golly miatt. Bizonyosan beszélt vele az este. Lehet, hogy a kis ember éppen a pillanatban is itt van a házban, vagy a közelben legalább.

– Ki volt itt ma este? – kérdezte nyersen. – Nem, nem a lakói névsorát akarom. Azt szeretném tudni, volt-e látogatója? Hánykor jött ide és ment el Aikness?

Mum kissé riadtan nézett rá.

– Aikness... Aikness kapitányt gondolja?

– Igen, igen!

– A Trója Kincse kapitányát? De hiszen hetek óta nem láttam!

– Márpedig ma este itt járt – mondta John. – Nézze, Mrs. Oaks, tudhatná, hogy a dolog sokkal komolyabbra fordult, semhogy ilyen makacs tagadással célhoz lehetne érni, és kibújni a felelősség alól. Azt úgysem hiszem el, hogy semmit sem tud. Aikness itt volt ma este... ez még nem jelenti azt, hogy valami rosszat is tett vagy hogy maga tett rosszat azzal, hogy beszélt vele.

Kemény mosoly bujkált az asszony vékony ajkai körül.

– Én nem tudom, ki tett rosszat és ki tett jót. Annyi bizonyos, hogy nem láttam Aikness kapitányt.

Nem volt mit kezdeni vele. John beküldte az asszonyt a kulcsokért, bár úgy sejtette, hogy állandóan nála van az egész csomó, abban a kis tarsolyban, ami a csuklójáról lóg vékony szíjon. Mrs. Oaks nemsokára visszajött, és John tenyerébe tett néhány kulcsot.

– A pincének nincs kulcsa, mondtam már. Nyitva áll. Nekem is mennem kell mindenüvé?

John nem kívánta. Ő meg Elk továbbmentek a rakparton, a ház mellett, és fáklyaik segítségével megtalálták a meredek lépcsőt, amely Golly fászincéjébe vezetett. Odalent tágas, kövezett helyiség volt, ahol Golly, elvonulva az emberek szeme elől, de a fülük elől annál kevésbé, naphosszat fát aprított azelőtt. Az ajtó nagyon régi lehetett. Nehéz, megvasalt alkotmány volt, rozsdás, ócska zárral. John azt hitte, nehezen fog nyílni, és nekidőlt a vállával.

Nagy meglepetésére azonban a kilincs simán és olajozottan mozdult, s a hatalmas ajtó szinte kilendült. Az ujjá hegyével is kinyithatta volna.

Megvizsgálta a különös ajtót, s látta, hogy gyönyörűen meg van olajozva minden sarokvasa, a zár is csak úgy csillogott belül. Újra kiment, megvizsgálta az ajtó külső felét, és az ócska, rozsdás, láthatólag évek óta nem használt zár mellett egy szinte észrevétlenül meghúzódó, apró kulcslyukat talált, amelynek a másik oldalon hasonló kis háromszögű nyílás felelt meg. Nagyon ügyesen el volt rejtve. Még különösebb volt, amire John szintén hamar rájött, hogy kívülről nem lehetett bezárni az ajtót. Csak belülről, a fűskamrából.

– Érdekes – dörmögte Elk. – Valaki nagyon sok fáradságot vett magának, hogy ezt így megcsinálja!

A pincében lámpa is volt – villanykörte himbálózott a mennyezeten. Megtalálták és felkattintották a kapcsolót. Semmi különös nem lehetett látni. Az egyik oldalon nehéz ölfa, ócska deszkák, lécek, hajóborda-maradványok, a másik oldalon szépen felrakva az aprított fa, fölül egészen kicsire hasogatott, begyűjtani való forgáccsal. A bal oldali sarokban kerek edény állt. Nagy, nehéz hamuskannának gondolhatta az ember, amiben a kályha salakját szokás kihordani. Wade felnyitotta a födelét, de nem talált semmi érdekeset: ezüstpor volt benne, amilyent rézedények tisztítására szoktak használni. Félig volt vele a jókora bődön.

John behívott egy rendőrt, és jó darabon szétrakatta a fát, hogy a falat is megvizsgálhassa. Semmi mást nem látott, mint zöldessé penészedett téglát mindenfelé. Mikor azonban megkopogtatta, kongó hangot adott a fal. Ajtó nem látszott sehol. Míg a rendőr visszarakosgatta a helyére a fát, a két felügyelő a padlót vizsgálta meg. Nehéz kockakövekkel volt kirakva, sehol csapóajtó vagy más efféle.

– Minek ez a sok ezüsthomok? – kérdezte Elk a vasedényre mutatva. – Talán nehezeknek?

Megfogta a bődönt, hogy arrébb állítsa, de nem bírta felemelni.

– Igen, átkozottul nehéz – lihegte. – Hanem azért csak felemeljük! Jöjjen csak, Wade! Segítsen egy kicsit.

Mind a ketten nekiveselkedtek a vاسبödönnek, de meg sem tudták mozdítani. Wade gondolt egyet, felgyűrte a kabátja meg az inge ujját és belenyúlt az ezüsthomokba. A bődön fenekét kereste. Eleinte nem érzett semmit, de aztán valami kidomborodáshoz értek az ujjai: olyanféle volt, mint a gyertyatartó füle. A bődön fenekére volt forrasztva, éppen a közepén, és Wade hiába próbálta mozgatni, nem lehetett. Amint körültapogatta, egy másik vas fogantyú került az ujjai alá, ami már az első nyomásra engedett. Halk pengés hallatszott, mint amikor két acéltárgy csiszolja egymást.

– Hát ez mi? – kérdezte Elk kíváncsian.

Wade gondolkodott egy darabig, aztán odaszólt neki halkan:

– Próbálkozzunk csak meg még egyszer ezzel a bődönnel! Most már talán megmozdul.

Olyan könnyen megmozdult, hogy kiszóródott belőle a homok. Valami láthatatlan erő folytán félkörben megfordult, szabadon hagyva egy kerek vaslapot a padlón, amelyen valami reteszféle látszott. Wade azonban nem is igen figyelt rá, mert sokkal különösebb látvány kötötte le a figyelmét. A két sarokfal ugyanis szintén megmozdult, és amint a bődön elfordult, akkora rés támadt közöttük, hogy egy ember kényelmesen átfért rajta.

– Mi a szösz! – ámuldozott Elk.

A gyönyörű rendben felrakott fahasábok, úgy látszik, gondosan oda voltak erősítve a falhoz, mert az egész egyszerre siklott oldalt, aprófástól, mindenestől. John, maga elé tartva a lámpát, belépett a résen. Elk követte.

– Hohó! – mondta rögtön. – Hiszen itt villanyvilágítás is van!

Halk kattanás hallatszott, és a föld alatti helyiség kivilágosodott.

Tágas csarnok tárult eléjük, ami valószínűleg kitöltötte a Mekka alatt az egész helyet. A falakat és a mennyezetet régi téglá borította, zöld penészfoltok látszottak rajta. Itt-ott egy-egy nedvességfolt csillogott, bár aránylag száraznak látszott a pince. Néhol meglehetősen rossz állapotban volt már a falazat. Közel a bejárati ajtóhoz acélemelő nyúlt ki a téglázott padlóból.

Elk kiszólt az embereinek, különböző utasításokat adott nekik. Aztán megfogta az emelőrudat. Az megmozdult, s a két sarokfal hangtalanul összezárult.

– Ez a nyitja a dolognak – nyugtázta Elk elégedetten. – Most bizonyosan visszafordult az ezüsthomokos bődön is.

Wade gondosan megvizsgált minden talpalatnyi helyet. Két asztal állott a fal hosszában és tucatnyi szék. Egyéb bútort nem lehetett látni, de az egyik szék alatt összegyűrt papirosra bukkant. Kibontotta: kínai újság volt. Az asztal szélén pedig tintatartót találtak és vékony ecsetet, amellyennel a kínaiak írni szoktak.

A hosszú csarnokból ajtó vezetett valahová, és az ajtó félig nyitva volt. Wade benézett. Kis szobát látott, asztal és ágy állt benne. Az ajtó mögötti fogason női kabát lógott, olcsó fajta, de meglehetősen új kabát, amelynek akasztójánál Wade megtalálta a maidenheadi szabóság cégjelzését.

– Akkor hát itt lakott Anna – gondolta.

Vajon mikor mehetett el? Nemrég, mert az ágy nem volt megvetve, mintha sebtében keltek volna ki belőle, az asztalon vízzel félig telt pohár állt és kicsiny, sötét üveg, amelyben fehér pirulák voltak. A víz egészen friss volt, az ágyon kitépett újságlap hevert, aznapi dátummal.

Wade felemelte a párnát. Női zsebkendőt talált alatta. Ennél sokkal érdekesebb volt, hogy amikor Elk felemelte az ágyneműt, a matrac és a ruganyos ágybetét között éles kést vettek észre. Kínai gyártmánynak látszott, a hamis gyöngyház nyélen groteszk alakok voltak kifaragva, de amikor Elk jobban megvizsgálta, látta, hogy Birminghamból való.

– Kínai matrózoknak szoktak ilyesmit eladni olcsó pénzen. Mit jelenthet ez? – dünnyögte félhangosan.

– Anna egyetlen önvédelmi eszköze – mondta Wade azonnal. – Bizonyosan megérezte, mekkora veszély fenyegeti. Valamiképpen megszerezte ezt a kést és ide rejtette. Hogy most itt találjuk, azt jelenti, hogy hirtelen kellett elmennie.

Felkapta a pirulás üvegcsét, megrázta, megszagolta.

– Raggit Lane járt itt nemrég. Valószínűleg ő volt a “doktor”... talán valami kábítószerrel adott be neki. Ez az ember jól tenné, ha olykor más parfümöt használna.

A további kutatás már nem hozott eredményt. A pincehelyiségek jól voltak szellőztetve – sőt nagyon is jól. John kimondottan huzatot érzett.

– Valami nagy ventilátornak kell itt lennie valahol. A kedves Mr. Aikness vagy Mr. Raggit Lane, már amelyik a főfővezére az egész kompániának, úgy látszik, törődik a hívei egészségével, és elegendő friss levegőről gondoskodik a számukra. Pedig hát ez a cella mégsem igazán egészséges, mert nedves. Nézze csak a falat. Itt nemrég még víz lehetett. Még a mennyezet is penészes... gyerünk!

Visszamentek a kijáráthoz. Elk megmarkolta az emelőrudat és el akarta fordítani. De a rúd nem mozdult. Még akkor sem, amikor Wade is nekifeszítette a vállát, és ketten húzták-tolták teljes erejükből.

– Hej, az áldóját! – sóhajtotta Elk. – Csak nem játszott valaki odafent azzal a...

– Kit hagyott a pincében örnek? – kérdezte Wade élesen.

Elk gondolkozott.

– Martin volt ott és Scance... de ők...

Ebben a pillanatban hirtelen elaludt a lámpa. Vaksötétben maradtak. Wade elővette a zseblámpáját, fölhattintotta.

– Próbáljuk meg kifeszíteni a falat a nyílásnál – javasolta.

Próbálták. De mintha csak egy sziklahegyet akartak volna arrébb mozdítani. Elk kopogni és dörömbölni kezdett, hogy a kint hagyott két detektív figyelmét felkeltsse, de semmiféle választ nem kapott. Igaz, szokatlanul vastag volt az ajtó, épp az előbb csodálta meg.

John hallgatott egy sort.

– Véletlen volt? – kérdezte végre.

Hallotta, hogy Elk halkan, ingerülten fölnevet, és hideg szaladt végig a hátán, mert mindenki tudta Elkről, hogy csak akkor nevet, ha komoly a baj.

– Már hogyan lehetett volna véletlen? – Elk gúnyosan elnyújtotta a szót. – Fogja csak azt a lámpát, testvér, és emelje fel kicsit, de úgy tartsa, hogy valahonnan a sötétből váratlanul nekünk ne ugorhasson valami sárga cimbora. Megnézem a villanyvezetéket.

John lassan utaztatta a lámpa fénysugarát körös-körül a föld alatti csarnok mennyezetén és falain.

– Megvan már – mondta Elk, és kettőt csavart egy kapcsolón, persze hiába. – Odakintről is el lehet a lámpát oltani – bosszankodott. – Most már csak azt szeretném tudni, mi történik ezután a Scotland Yard két derék tisztjével? Mármost velünk!

Körülnézett.

– Nem lát valami különöset ebben az odúban?

Wade lassan bólintott. Most kezdte megérteni a zöldesre penészedett falak jelentőségét.

– Azt hiszem, tudom már, miért hurcolkodtak ki innen ma estére – mondta. – Nem miattunk. Erről a látogatásról nem tudhattak.

Figyelt. Különös zaj ütötte meg a fülét, mintha szörcsögött, halkan zúgott, csöpgött volna valahol valami. Aztán előbb egy, majd kettő, három, négy futkározó apró, barna állat jelent meg a lámpa fényében. Ijedten megtorpantak egy pillanatra, amint észrevették a fényt. A két rendőrtiszt rájuk sandított: már tízen-húszan is voltak. Valami elsuhant Elk lába között...

– Nem vagyok asszony – mondta borzongva –, de azért, ha nem bánja, álljunk inkább az asztalra. Szeretem az állatokat, de a patkányt utálok!

Felálltak az asztalra. Ez alatt szinte megelevenedett a padló. A patkányok visongva, cincogva futkostak ide-oda, és úgy ugráltak a falak mellett a levegőbe, mintha arra keresnének menekvést. Látszott, hogy fejvesztett rémület vett erőt rajtuk, valami közelgő veszedelem elől rohannak. Szemük vadul csillogott a lámpafényben. Elk nemsokára azt érezte, hogy vagy fél tucat mászik fel a lábán, s ha hármat sikerült lerúgnia az asztalról, tizenhárom kapaszkodott fel helyettük.

– Észrevette, hogy a szellőztető már nem működik? – kérdezte rekedten.

Igen, John észrevette már az előbb. Nehéz, fojtó, kellemetlen kezdett lenni a levegő. Alig bírtak lélegezni. De most hirtelen újra friss légáramlatot éreztek, s ugyanakkor valami gyanús, gurgulázó hang jött a pince mélye felől... A patkányok vinnyogása egyre hangosabb lett.

– Víz – mondta Elk. – Emlékszik, mit mondott az öreg, mielőtt elindultunk? Hogy ma éjszaka nagyon magas lesz a dagály. Azt hiszem, nekünk kicsit túl magas. Nézze csak, a patkányok már úsznak.

A víz körülbelül háromlábnyi lehetett, s a székek kezdtek elmozdulni a helyükről. Mindegyik csak úgy feketéllett a menekülést kereső patkányoktól. Úgy kapaszkodtak a székek lábába, támlájába, akár egy csapat hajótörött. Hihetetlenül rövid idő alatt az asztal lapját is elérte a víz, és egyre emelkedett. Mikor bokáig álltak benne, Elk lenyúlt és kihalászott egy széket, leszórta róla a kétségbeesett patkányhadat.

– El kell érni azt a rudat odafenn! – mutatott ujjával a magasba.

A mennyezetnél, éppen a fejük felett rozsdás vasrúd húzódott a pince hosszában, talán hogy a téglákat tartsa. Elk feltette a széket az asztalra, és míg Wade erősen tartotta, hogy a víz le ne sodorja, felállt rá és elérte a vasrudat. Nagy keservesen Johnnak is sikerült követnie Elk példáját. Alig kapaszkodtak bele a rúdba, a szék és az asztal elúszott a lábuk alól, ők pedig ott lógtak a vasrúdon, környékig a vízben.

A lámpa lent maradt. Halványan látszott a vízen keresztül feltörő fény, de olyan sápadt, kísérteties és szétfolyó volt, hogy semmit sem javított a helyzetükön. John érezte, hogy apró testek sürgölődnek a kabátja és a nyaka körül. A vállára kapaszkodtak. Meg-megrázta magát, hogy megszabaduljon az undorító állatoktól. De újak jöttek megint.

– Akármilyen magasan áll is odakint a víz – mondta –, ilyen magas nem lehet.

Gyors számítást végzett magában. Még ha elöntötte volna a rakpartot a folyó, akkor is legfeljebb övig érhetett volna, ha az asztalon állnak.

– Hát bizony, a városi rendőrség két derék emberét veszíti el ma éjjel – mondta Elk gyászos hangon. – Ki jön majd a maga helyére, John? Persze, Stanfordot fogják előléptetni... sohasem szerettem azt az embert. Szinte sajnálom, hogy meg kell halnunk.

– Hallgasson! – szólt rá haragosan Wade.

A víz most már akkor is a nyakukig ért, ha egészen felhúzták magukat a mennyezetig. Aztán John érezte, hogy felfelé emelt álláshoz víz ér... Már nem törődött négy lábú sorstársaikkal. Az sem bántotta, hogy ott cincognak a füle mellett. Arcát odanyomta a mennyezet penészes köveihez, és nehezen szedte a levegőt.

– Lila Smith... hála Istennek, legalább ő biztonságban van. Bárcsak boldog lenne ezentúl...

Egyszer csak különös dolgot érzett: egész teste megremegett, mintha robbanás történt volna. Hallani azonban semmit sem hallott, mert a füle is víz alatt volt már. Mintha az egész épület rengett volna. Aztán rendkívül gyorsan apadni kezdett a víz, lefutott a válláról... már csak derékig ért.

– Mi történt? – hápogott Elk. Lucskos bajuszáról csöpögött a víz.

A dolognak csak egy magyarázata lehetett: valahol beomlott a fal, és a víz

mélyebben talált helyet magának. John lába hozzáért az úszkáló asztalhoz, ami egyre lejjebb süllyedt, amint apadt a víz.

– Ugorjunk le a vízbe – ajánlotta Elknek. – Később bajos lesz lekerülnünk innen a magasból. Szeretném tudni, hol van nyílás a falon.

Körülúsztta a fal mellett a helyiséget, mígnem egyszerre azt érezte, hogy örvény szívja a lábát. Itt lebukott. Mindjárt megtalálta a nyílást: vagy négylábnyi szélességben és három-négy lábnyi magasságban omlott be a fal a víz nyomása alatt.

Az apadás megszűnt, a víz alighanem elérte, sőt talán túl is haladta a külső szintet, mert nemsokára megint emelkedni kezdett, de már csak hónaljig ért, és Elk is, Wade is szilárdan meg tudtak állni a lábukon.

John lebukott a lámpájáért és bevilágított vele a lyukba, ahol most már csendesen állt a víz.

– Itt valami mélyebb folyosó lehet – vélekedett. – Valakinek meg kellene néznie, hová vezet.

– Az a valaki maga lesz – mondta Elk –, mert én már öreg vagyok hozzá.

Wade maga elé képzelte az egész környéket. A Mekka szomszédságában errefelé egy ócska bolt állt, amelynek pincéjében a régebbi tulajdonos hűtőhelyiséget rendezett be. Járt már ott egyszer egy folyami tolvaj társaságában, amikor valami eltűnt holmit kerestek.

Vízálló lámpájával a kezében újra lebukott, s átvergődött a lyukon. Érezte, hogy nem sokáig bírja levegő nélkül, de a lába még mindig nem ért talajt. Aztán felfelé igyekezett a víz színére, s egyszerre kidugta a fejét a vízből. Körültekintett. Megvilágította a mennyezetet. Hatalmas tölgyfagerendák ívelték át keresztben; régi, nagyon régi pince lehetett. A fekete víz tetején ládák, fedelek úszkáltak.

Most már tudta, hogy hol van, csak a kijáratot kellett még megkeresnie. Előbb azonban újra átbújt a nyíláson, és elmondta Elknek, mit látott.

– A víz a szomszéd bolt mélyebben fekvő pincéjébe tört utat. Kell, hogy kijárat legyen abban az irányban.

Most már mind a ketten átúsztak a másik pincébe. Lassan haladtak, mert a szűk helyiség zsúfolva volt mindenféle holmival, amellet a lámpa is csak olyankor világított, ha felemelték a fejük fölé. Vagy tízpercenyi evickélés után azonban John szeme felragyogott. Nem messze tőlük keskeny vaslépcső vezetett felfelé egy vasajtóhoz.

Wade meglepetésére a vasajtó nem volt kulcsra zárva. Kinyitotta és újabb lépcsőt látott, azon túl pedig jókora szobát, amely már a földszinten lehetett. Ezen topogtak keresztül, amikor hirtelen szigorú hang állította meg őket. Az éjjeliőr volt, ócska puskát tartott fenyegetően a kezében.

– Micsoda? Hogy rendőrök? Hadd lássam magukat közelebről! – mondta

látható kételkedéssel.

Beletelt egy kis időbe, amíg meggyőzték. Akkor aztán az éjjeliőr mondott nekik valamit, ami megnyugtatta Elket, akinek nem fért a fejébe, hogy miért volt nyitva a vasajtó.

– Tudtam, hogy jön a pincében az ár, és éppen most küldtem a tűzoltókért. Előre ki is nyitottam az ajtót, hogy ne kelljen a kulccsal bajlódniuk, ha megérkeznek. Itt akasszanak fel, ha nem telik el jó néhány óra, mire ez a sok víz mind visszatakarodik. Úgy kell majd kipumpálni innen! A Mekkáat egészen elöntötte a dagály. Egy csapat ember épp lent volt a pincében, majdnem megfulladtak. Hogy mit csináltak ilyenkor odalent, azt nem értem. Némely ember mindig ott jár, ahol nem kellene.

John megmagyarázhatta volna neki a dolgot, de nem szólt egy szót sem. Az éjjeliőr kibocsátotta őket az udvarból. Bokáig érő vízben láboltak át a Mekkába, éppen idejében, mert a derék rendőrök már azon voltak, hogy kibontják a pince falát, és így próbálják kiszabadítani a két felügyelőt.

Nemsokára már motoros vitte őket felfelé a folyón, és miután forró fürdőt vettek és ettek-ittak valamit, Elk is jobb kedvre derült és beszédesebb lett.

– Ott lent, a pincében, majdnem szétvetett a méreg, annyit mondhatok. Tönkretettem egy jó ruhát, ki fizeti ezt meg nekem? Eleinte azt hittem, hogy a gumie emberek zártak be a patkányfogóba, de úgy látszik, véletlenül történt...

– Véletlenül? – kérdezte Wade csöndesen. – Valakinek mindenesetre ott kellett lennie a közelben, hogy elolthassa a villanyt és elzárhassa a szellőztetőnyílást. Lehet, hogy fent a házban van a kapcsoló. Máris indulok vissza, és körülnézek egy kicsit. És emlékezzék csak, az ajtó már akkor sem akart kinyílni, amikor még egy csepp víz sem volt a pincében. Meg aztán a víz sem jött volna be csak úgy magától, ha a pince minden oldalról el van zárva...

XI. FEJEZET

Mire John a Mekkához ért, a folyó már visszahúzódott a rakpartról. Az otthagyt csuromvizes detektíveket pihent emberek váltották fel. Három tűzoltószivattyú dolgozott az utcában, kiszivattyúzták a bolt pincéjéből és a Mekka fáskamrájából a vizet. A kis pincehelyiség tele volt összedobált fával.

John újra kinyitotta a titkos ajtót, és enyhe borzongással nézett körül börtönükben. Rögtön látta, hogy nem most először történt áradás a pincében. Mrs. Oaks mondta is az egyik detektívnek, hogy négy éve, egy tavaszi áradás alkalmával a víz szintén behatolt a pincébe, akkor is egészen mennyezetig ért.

A padlón tömegével heverték a vízbe fült patkányok. Annak bizonyítékaul, hogy a lámpa csakugyan emberi beavatkozás következtében aludt ki, most

újra zavartalanul világított a mennyezetről lógó körte. Úgy látszik, előre gondoskodtak arról, hogy a víz ne rongálhassa meg sem a vezetékét, sem magát a lámpát. John figyelmeztette erre Elket is.

Most, hogy gondosabban megnézték a falat, a kisebb fülkében levő ágynál megtalálták a ventilátort is. Annál az ágynál, amelyben, mint gondolta, Anna aludt, amikor hirtelen fölébresztették és biztonságos helyre szállították. Lehet, hogy ő is abban a fekete csónakban ült, amely kis híján felborította a rendőrségi motorost?

Mrs. Oaks a hálósobájában volt, mint mondták, rettenetesen felizgatta a nagy kár, amit az árvíz okozott. Ebben lehetett is valami, mert a víz a házba is behatolt és rövid pár perc alatt olyan pusztítást végzett, ami csakugyan megingathatta Mum amúgy is könnyen felbillenő lelki egyensúlyát. Mrs. Oaks féltve őrzött szalonjának padlója csupa sár és iszap volt. A kandalló elől elhúzták vagy elvitte a víz a szőnyeget, és egy vas csapóajtó vált láthatóvá, amely azonnal fölkelte John érdeklődését. A felügyelő átlábolt a lucskos padlón, csizmájával félrekotorta a sarat az ajtóról, körülötte apró buborékok gyűltek fel. Mrs. Oaks kulcsai még mindig a zsebében voltak, most elővette az egész csomót, és sorra valamennyit belepróbálta a kulcslyukba. Végre talált egy vékony kis kulcsot, ami beillett a zárba, a retesz nagyot kattant és a csapóajtó felnyílt.

– Hm! Ez mintha Mum Oaks magánkincstára lenne – vélte John, s kotorászni kezdett az üregben.

Először azt hitte, hogy semmi nincs odabent, de aztán talált egy négyzetes kis vaskazettát, mindjárt elő is húzta. Nem volt bezárva. Kíváncsian nyitotta ki. Valami elképzelhetetlenül érdekes dologra számított, de nagyot csalódott; semmi más nem volt benne, mint egy vékony jegyzetfüzet. Lapozgatni kezdte.

Összesen négy oldal volt teleírva: gondosan, ábécé-sorrendben egy sereg női név:

<i>Ada</i>	<i>Ada</i>	<i>Freda</i>	<i>Sara</i>
<i>Rita</i>	<i>Gloria</i>	<i>Gloria</i>	<i>Theresa</i>
<i>Berta</i>	<i>Berta</i>	<i>Moir</i>	<i>Kitty</i>
<i>Sara</i>	<i>Hilda</i>	<i>Hilda</i>	<i>Theresa</i>
<i>Clara</i>	<i>Clara</i>	<i>Nita</i>	<i>Ursula</i>
<i>Moir</i>	<i>Ina</i>	<i>Olivia</i>	<i>Zena</i>
<i>Dora</i>	<i>Dora</i>	<i>Jenny Ina</i>	<i>Vera</i>
<i>Pamela</i>	<i>Jenny</i>	<i>Pamela</i>	<i>Yolande</i>
<i>Emma</i>	<i>Kitty</i>	<i>Nita</i>	<i>Wenda</i>
<i>Ursula</i>	<i>Lena</i>	<i>Rita</i>	<i>Vera</i>
<i>Freda</i>	<i>Emma</i>	<i>Olivia</i>	<i>Yolande</i>

Lena

Zena

Wenda

Egy másik oldalra sietős betűkkel ez volt firkálva:

Pamela

Berta

Rita

Ursula

Jenny

Olivia

John kis ideig lapozgatta még a füzetet, aztán visszatette a dobozba és felment a lépcsőn, hogy megkeresse a háziasszonyt.

Mum Oaks magánkívül volt. Az éjszaka eseményei rettenetes hatást tettek rá, megtörték addig törhetetlennek látszó önuralmát és lelkierejét. Mikor Wade megállt előtte, sírt és dühöngött. John nem volt hozzászokva, hogy ennyire fegyelmetlen legyen. Az asszony egyre fenyegetőzött és átkozódott, azzal vádolta a rendőröket, hogy ők hozták a vizet a házba. John az orra alá dugta a kis vasdobozt.

– Valamit megmentettem az árvízből – dicsekedett. – Talán hálás lesz érte nekem.

Az asszony arca egyszerre megváltozott.

– Nincs benne semmi, csak néhány írás – mondta gyorsan és kinyújtotta utána a kezét. De John visszahúzta a kis dobozt.

– És még valami – szólt nyugodtan. – Egy sor női név, amelyek mind valamilyen más női nevet jelentenek. Szép kis titkos ábécé. Látom, hogy ez a néhány név van külön leírva: *“Pamela, Rita, Jenny, Berta, Ursula, Olivia”*... Ez annyit jelent: *“danger”*, azaz veszély, ugyebár?

Mrs. Oaks nem felelt.

– Kinek sürgönyözött az utóbbi három hónapon belül?

Az asszony némán állt ott. Aztán csendesen megszólalt:

– Nem tudom, mit beszél. Ez egy sor női név, az igaz. Kiírtam a naptárból, mert egy ismerősöm kislányának kerestünk nevet.

– Kinek sürgönyözött? – ismételte John könyörtelenül és hozzátette: – Ki vele, Mrs. Oaks! Hiszen ha elmegyek a főpostára, percek alatt kikeresik nekem.

– Hát csak tessék, kerestesse ki – mondta Mrs. Oaks rögtön, John pedig nagyon jól tudta, hogy hiábavaló lenne a fáradság, mert az asszony bizonyosan nem a saját nevét írta, mint feladót, a táviratra. – Akar még valamit tőlem? – kérdezte régi, házsártos modorában. – Mert nagyon szeretném, ha végre mindenki elhordaná magát és békén hagynának. Éppen elég bajom volt az áradással. Igazán nem tudom, mi rosszabb: a víz vagy egy csapat rendőr az ember nyakán.

John mosolygott.

– Mindenképpen a csapat rendőr. Mert az igazságszolgáltatás sohasem húzódik vissza szűkebb mederbe. Most már csak egyetlenegy kérdésre kell felelnie: mikor vitték el Annát a pincéből?

Mrs. Oaks felhúzta ugyan a szemöldökét, de maga is csekély meggyőződéssel játszotta már a csodálkozó ártatlanságot.

– Anna? Kiről beszél?

John Wade erősen a szeme közé nézett, és látta, hogy az asszony ajka megvonaglik.

– Oh... azt az asszonyt gondolja, akit a múltkor is említett? Én sohasem láttam.

Wade bólintott.

– Pedig hát a pincében volt, a kisebbik szobában. Most hoztam el a kabátját, amit el fognak vinni Maidenheadbe, hogy a kereskedő megnézze. Egyszer már figyelmeztettem, Mrs. Oaks, hogy komoly baj lesz belőle, ha...

– Ha itt lett volna, tudtam volna róla.

Gyorsan, nyugtalanul beszélt, látszott, hogy nem egészen ura önmagának.

– Mi... mi kiadtuk a pincét... nem én, hanem Golly... valami embereknek, hogy a holmijukat ott tarthassák – hadarta. – Nem tudom, hogyan lehet oda bemenni, csak Golly tudja. Én nem voltam lent soha. Hetenként egy fontot fizettek nekünk a pincéért, Golly vette át a pénzt, és mindig ideadta nekem.

Közben mereven nézte a fekete vasdobozt John kezében.

– Az az enyém – mondta. – Legyen szíves, adja vissza.

– Tudni fogja, hol keresse – felelte Wade és távozott.

Mielőtt azonban hazament, a vasdobozt tartalmával együtt gondosan elhelyezte a rendőrség páncélszekrényében. Most az egyszer nem egyedül ment végig Wapping sötét utcáin: két detektív kísérte. Fegyveres őrszemet talált a háza előtt. Nem látszott ugyan valószínűnek, hogy a gumiemberek ilyen hamar még egyszer megpróbálkozzanak vele, hogy eltegyék láb alól, mégis az volt az érzése, hogy a dolgok most már egyre gyorsabb ütemben haladnak a végkifejlet felé.

A házban még mindig érződött a mérges gáz kellemetlen szaga. Henry elmondta, hogy lent a szenespincében is találtak gázbombát. Egyébként az áradás Wapping környékén is okozott károkat, a víz a felügyelő házatól alig néhány lábnyira állt meg, és az utca másik oldalán fekvő kertek még most is el voltak öntve.

Alig három órai alvás után telefoncsengésre ébredt, a rendőrségre hívták. Az áradás miatt sok baj volt a folyón. Egy bárka elszabadult a horgonyról, nekiment egy gőzösnek, aztán a víz tovább sodorta Surrey felé, ahol egy elhagyatott rakparti részen néhány vízipatkánynak sikerült elfognia, újból

lehorgonyoznia és kirámolnia.

A rendőrségi motoros hajótól hajóig vitte álmos, kimerült parancsnokát. Néhol egyetlen embert sem találtak, a legtöbb hajón azonban legalább egy matróz a fedélzeten volt, hogy jelentse: minden rendben, semmi baj.

Végre odaért a két nagy, fekete bárkához, amelyek a Mekkával szemben horgonyoztak. Érdeklődése ébredezni kezdett. Láta, hogy egy ember a fedélzeten lődörög, s arra gondolt, talán tud valami felvilágosítást adni a titokzatos, gyors járású fekete csónakot illetőleg.

Most pirkadt. Wade megszólította a nyugodtan pipázó embert, aki a korlátra támaszkodva bámészkodott. A matróz a sapkájához nyúlt.

– Minden rendben, felügyelő úr. Nincs semmi baj.

– Felmegyek egy percre – mondta Wade.

A motoros odasimult a bárka mellé, és a matróz, hatalmas kezét lenyújtva, a fedélzetre segítette Johnt. A bal kezét nyújtotta oda, jobbát állhatatosan a zsebében tartotta, John azonban nem akadt fenn ezen. Tudta, hogy a matrózok közül sokan félkezűek vagy csonka ujjúak, s azt hitte, ilyen az ő embere is.

A matróz egyébként többet tudott, mint John gondolta volna. Nemcsak látta a fekete csónakot nyílsebesen jönni a folyón, de az összeütközésnek is tanúja volt.

– Nem, nem a Mekka partjáról jött – mondta többször is nyomatékosan. – Middlesex felől jött a part mentén, s csak azután fordult a folyó közepe felé. Eleinte azt hittem, a rendőrségi csónakokhoz tartozik, még csodálkoztam is, milyen gyorsan halad az ár ellenében. Aztán láttam, hogy mi történt. Meg is kérdeztem volna, mifélek ültek benne, de azóta nem járt errefelé egy lélek sem.

A matróz nem helybélinek látszott, John legalábbis nem ismerte. Meg is kérdezte, hová való és honnan jött.

– Hogy honnan? Hát egyenesen Graysból. Nemigen szoktam itt dolgozni, inkább feljebb, de ezen a bárkán belga gépek vannak, valami oxfordi gyárnak visszük, és engemet fogadtak föl, merthogy olyan jól ismerem a folyót.

– Megsértette valamivel a kezét? – kérdezte John.

A matróz halkan nevetett és kihúzta kezét a zsebéből.

– Egy kicsit – mondta. – A bárkánk nagyon himbálózott az éjjel, amikor emelkedett a víz, és nekiestem egy gerendának.

Sziszegve próbálgatta a csuklóját, aztán újra eldugta a kezét, és tovább beszélt a fekete csónakról.

– Néha furcsa dolgokat lát az ember. A bárkán egy embert találtam elbújva, valami Sniffyt, akiről azt mondják, hogy...

– Kik mondják? – kérdezte gyorsan John. – Hiszen tegnap óta nem beszélt senkivel!

– Csak a rendőrséggel, azt el tetszik felejtetni – mosolygott a matróz. – Hiszen egész éjszaka cirkáltak a motorosok. Soha életemben nem láttam ennyi detektívet.

Johnnak valamiképpen nem tetszett ennek az embernek a hangja. Rejtett rosszakaratot érzett benne. Igaz, nagyon jól tudta, milyen csekély népszerűségnek örvendenek a folyami rendőrök nemcsak a tolvajok, hanem az aggályosan törvénytisztelő bárkások között is.

– Mit csinált az a Sniffy a hajón?

A matróz a fejét csóválta.

– Mit szoktak csinálni a tolvajok? – kérdezte félrehúzott szájjal.

Amikor a rendőrmotoros elpöfögött a hajó mellől, s nemsokára párává lett a hajnali szürkületben, a matróz lehajolt és felemelt két feketére festett csövet, amelyek ott heverték a közelben. Nehezek voltak. Vitorlavászon takaró alá tette mind a kettőt. Aztán lassan elsétált a bárka belsejébe vezető lépcsőhöz, megállt háttal az ajtónak, és nem mozdult akkor sem, amikor a nevét hallotta odalentről. Csak úgy foghegyről felelt:

– Wade... Ki lett volna? Gondoltam, hogy meglátogat bennünket. Lepuffanhattam volna vagy bombát dobhattam volna a csónakjába...

Morgás volt a válasz. A matróz vigyorgott. Aikness kapitány morgott odalent.

XII. FEJEZET

Majdnem nyolc óra volt, fényes nappal, mire Wade visszafekhetett az ágyába. Arra ébredt, hogy gyerekek játszanak az utcán, amiből rögtön tudta, hogy késő délutánra jár az idő. Megfürdött, aztán felöltözött. Mire készen lett, Elk kopogott be hozzá.

– Nincs semmi újság. Az aylesburyi rendőrség letartóztatott egy embert abban a hiszemben, hogy ő Golly, de nem ő volt.

Elk nagyon lógatta a fejét, amiből John rögtön tudta, hogy minél inkább tagadja, annál nagyobb újságok vannak.

– Éppen most voltam látogatóban annál az ifjú hölgnél – fecsegett tovább Elk. – Elég szépen mondtam? Teljesen rendben van már, a doktor azt mondja, semmi ok nincs rá, hogy haza ne engedjük, ölordsa is eljött ma reggel...

– Siniford? – kérdezte meglepetve John.

Elk bólintott.

– Mégpedig virágbokrétaival – felelte s hadonászva mutatta, hogy a bokréta akkora volt, mint valami malomkerék.

John egy kicsit elhúzta a száját. Lord Siniford figyelmessége nem keltett

benne jó érzést. Siniford élete és vonatkozása Lila Smithszel... ezen nem tudott kiigazodni semmiképpen. Csak azt érezte, hogy van valami összefüggés a lord, Lila és a gumiemberek között.

Aikness Londonban van, ezt bizonyosan tudta. Csak egy pillanatra látta ugyan az arcát, de nem tévedhetett. A repülő csónak mélyén valami különös zöld fény égett, s ez bevilágította a kapitány fejét. Tisztán lehetett látni minden vonását a sötét háttér előtt.

– Elmegyek, megnézem Lilát – mondta végre hosszú töprengés után. Elkörmögött valamit, amit beleegyezésnek is lehetett érteni.

Tíz perc múlva John a leány ideiglenes szállása felé bandukolt. Mikor belépett a szobába, egy pillanatra meglepetve megállt. Valami különös pirosság volt a leány arcán, amit nem látott azelőtt, a szeme is mintha fényesebb lett volna, a hangja lágyabb és csengőbb. Valamiképpen más hangon beszélt vele most, és ez zavarba hozta a rettenthetetlen rendőrfelügyelőt.

Először megijedt, hogy Lila talán lázas. Pedig egyszerűen az történt, hogy Lila nagyon sokat gondolkozott az utóbbi huszonnégy órában. Gondolkozott és tisztába jött önmagával, gondolkozott és álmodozott... és John Wade lett neki a világ közepe, az egyetlen, igazi, gáncs nélküli lovag a földön: egész szívével őt kívánta, minden pillanatban reá gondolt. Most, hogy John eljött, boldog volt – bolondosan boldog.

Többször megtörtént, hogy a Mekka törzsvendégei hosszabb távollét után nagy változást találtak: Lila megnőtt, megszépült, egyre nőtt és egyre szépült. Ő maga nem jött tudatára ezeknek a változásoknak egészen addig, amíg ezen az éjszakán hirtelen meg nem értett mindent, amíg meg nem értette, miért aggódott ő olyan nagyon John Wade miatt, és miért járt John Wade annyit a Mekkába akkor is, amikor ott semmi hivatalos dolga nem akadt. Mostanáig szinte félt tőle egy kicsit. Most már egy csöppet sem.

Egyenesen a szemébe mert nézni, és valami jóleső magabiztosságot érzett vele szemben ma éjszaka óta. Tudta, hogy jönni fog, érezte... És amíg várta, reggel óta egyfolytában azon igyekezett, hogy minél szebb legyen, mire John megérkezik. Sokkal-sokkal jobban izgult, mint azokon a varázslatos estéken, Hamupipőkekorában, amikor Aikness kapitánnyal vacsorázhatott.

John Wade arra számított, hogy ágyban fogja őt találni, de tévedett. Lila a háziasszonya kis szalonjában fogadta a kandalló előtt üldögélve, könyv volt az ölében, finom kis orrocskáján nagy pápaszem.

– Lám, lám – mondta John, amint kezet fogtak-, nem is tudtam, hogy szemüveget hord.

Lila helytel kínálta, s John valamiképpen megzavarodott. Mintha előkelő, társaságbeli hölgyhöz jött volna látogatóba. Honnan vette Lila ezt a magától

értetődő, fensőséges nyugalmat, ami a jó nevelésnek és a társasági szokások teljes ismeretének az eredménye vagy veleszületett adottság lehet csak?

– Csak akkor kell a szemüveg, ha olvasok – mondta Lila félretéve a könyvet, és levette a szemüveget orrocskájáról. – Tegnap este küldtem érte.

Nyugodtan, mosolyogva, várakozón tekintett látogatójára, és John újra zavarba jött. Eddig ő volt fölényben, úgy bánt a leánnyal, mint a kisgyermekkel szokás, aki még babával játszik. Most azonban, maga sem tudta miért, valahányszor rátekintett a lány szép arcocskájára, mindig elállt a szava.

– Hallom a háziasszonytól – mondta Lila –, hogy ma éjjel szokatlanul erős volt a dagály és áradást is okozott. Szegény Mrs. Oaks! Pár évvel ezelőtt már volt részünk ilyesmiben. A víz egészen elöntötte a pincét és a szobába is betört. Rettenetes volt. Miért nem jött el hozzám már reggel?

John nyelt egyet, és nem tudta, mit mondjon hamarjában erre a váratlan támadásra.

– Aludtam – vallotta be végre szégyenkezve az igazat. – Tudja, egész éjszaka talpon voltam... az áradás, meg mindenféle...

Lila bólintott.

– Gondoltam.

Kínos csend támadt, de csak John érezte kínosnak. Lila szinte élvezte, mint ahogyan tetszett neki a rendőrtiszt zavarodottsága, szótlanlansága, szokatlan modora és az az önkéntelen hódolat is, amivel föltekintett reá, a hajdani kis Hamupipőkére.

– Maga bepúderezte az orrát! – szólalt meg John hirtelen, és Lila nevetni kezdett.

– Mindenki be szokta púderezni az orrát, hogy ne legyen fényes, különösen ha... ha szép akar lenni... De milyen csacsi maga!

Elővette kis kézitársolyát, kinyitotta és megmutatta Johnnak a púderosdobozát, aztán a kis tükröt vette kézbe, és elégedetten nézegette az orrocskáját. Nem volt fényes...

– Hogy van a lába? – kérdezte aztán. – Alice, a háziasszonyom mondta, hogy hála Istennek már nem is sántít. Tudja, most már szinte hinni sem tudom, hogy csakugyan megtörtént minden, s nem csak rossz álom volt. Szörnyű...

Egyszerre kiesett a nagylányságból, az előkelő hölgy nyugalmaiból, és régi, gyermekes nyíltságával tekintett a férfira.

– Miért gyűlölik magát annyira? – kérdezte aggódva.

– Kik?

– Ők... Mrs. Oaks és... és mindenki. Mi okuk van rá?

Kétségbeesés csengett a hangjában. Nagyon jól érezte, mi erre a kérdésre a felelet. De nem akart ő maga válaszolni, balga reménnyel várta, hogy John

meghazudtolja őt és valami megnyugtató magyarázatot adjon, csak ne azt... ne azt... De John nem felelt, és Lila kimondta végre remegő hangon:

– Mert... mert ők bűnözők? Mind bűnözők? Azért? Mrs. Oaks is? Mi rosszat tettek? Kérem, nem mondaná meg nekem? Kérem, John...

Elpirult.

– Ne haragudjon... haragszik, ha így mondom? Tulajdonképpen Jack a neve, nem?

John még sohasem látta ilyen kedvesnek, ilyen szépnek. Nagy, szürkés-kék szeme találkozott az ő tekintetével...

– Legyek Jack vagy John, akármilyen, hívjon, ahogyan akar, drágám... Igen, bűnösök valamennyien. Hogy mennyire, azt még magam sem tudom. Ne fájjon ez magának olyan nagyon. Figyeljen rám Lila. Hallott már a Pattison-alapról?

– Alapról? Milyen alapról? Pattison... Oh, igen... valami alapról beszéltek, de a névre nem emlékszem. Azt nem hallottam... a lord... mi is a neve?

– Siniford.

Lila bólintott.

– Ő beszélt róla, Golly bácsi... Mr. Oaks, szintén ott volt, Mum és még valaki. Azt hiszem, Lane. Az, aki olyan erős szagú parfümöt használ. Én hallgatóztam. Rettenetesen szégyelltem magam miatta, igazán utálatos dolog, de... de mindig azt hittem, hogy magáról beszélnek, és tudnom kellett, hogy... mert...

– Mert? – kérdezte John halkan.

– Oh... én magam sem tudom, miért. Nem ez a fontos. Szóval, az alapról beszéltek, és valami bankot említettek... Tudom már: Medway bank volt a neve. Lane szájából hallottam: Medway bank. Azt hiszem, le is írta, hogy el ne felejtse. Valahol a Cityben van, egy régi utcában... Lu... lo...

– Lothbury? – kérdezte John gyorsan.

– Lehet, hogy az – bólintott Lila. – Erről volt szó az alappal kapcsolatban. Lane arról is beszélt, hogy a vésnők... vagy vésnőkök... nem tudtam jól kivenni. Jelent ez valami fontosat?

– Egyelőre még nem tudom – mondta John.

Lila rátette kezét John kezére, és elpirulva halkan nevetni kezdett.

– Hátha a végén még én is detektív leszek...

John sohase érzett még ilyesmit. Mikor a kis kéz az övéhez ért, mintha tűz szaladgált volna összevissza az ereiben. Erősen megszorította a finom, vékony ujjacskákat.

– Ha detektívhez megy feleségül! – felelte remegő hangon, gyorsan, rekedten.

Egy pillanatig csend volt, aztán Lila összeszedte magát és gyöngéd

mozdulattal visszavette a kezét. Nem ijedt meg, és nem vesztette el az önuralmát. Igyekezett nyugodtan beszélni.

– Én... én igazán nagyon aggódom. Nyugtalanít az a sok különös ember a Mekkában. Nem hiszem, hogy árulás lenne, ha elmondom magának. Gondolkoztam a dolgon. Utóvégre tudhatják, hogy amikor magával mentem a csónakra, nem azért tettem, hogy az ő pártjukon legyek. Két párton pedig nem lehet lenni. Nem igaz? Megpróbáltam, de csak baj lett belőle. Akármennyire fáj is a szíve néha az embernek, döntenie kell. És... mit akarhat ez az ember tulajdonképpen?

A szoba sarkába mutatott, ahol hatalmas üvegben óriási bokréta tarkállott.

– Siniford? – kérdezte John, és megsimogatta a homlokát. – Én nem tudom. Lila titokzatosan bólintott.

– De én tudom. Feleségül akar venni. Nem képtelenség? Én ezt nem értem. Miért? Hiszen annyi gazdag és előkelő leány van a világon. Hogyan juthattam pont én az eszébe. Alig néhányszor találkoztunk. Mégis azt akarja, hogy a felesége legyek... lady Siniford of Siniford. Hol van ez a Siniford tulajdonképpen? Nem találom sem a községnévtárban, sem a vasúti menetrendben.

John rámeredt. Nem Siniford ajánlata képesztette el, hanem a leány józansága, megingathatatlan ítélőképessége. Egyáltalán nem szédült meg a csábító ajánlattól.

– Természetes – folytatta Lila –, hogy nem megyek hozzá. Még ha – az egész világ az övé lenne is. Olyan ellenszenves ember! És iszik. Rögtön látni lehet rajta, már messziről.

John megfogta a kezét.

– Várjunk csak egy kicsit, Lila... Tehát lord Siniford feleségül akarja venni, és Mrs. Oaks az ő pártján van? Igen? És... maga semmiképpen sem lesz a felesége? Akkor sem, ha erőltetik?

– Akkor sem – mondta Lila, és mosolygott. – Majd ahhoz megyek feleségül, aki... aki olyan kedves és jó...

John maga sem tudta, mi lelte. Keserűen lebiggyesztette a száját, és meggondolatlanul, fájó szívvel ezt kérdezte hirtelenében:

– Mint...én?

Nem a saját hangja volt. Rekedten, megkínzottan beszélt. A leány azonban nyugodtan nézett John szemébe, és halkán, melegen mondta:

– Igen, mint maga.

Aztán már alig beszéltek többet.

John csak egy óra múlva lépett ki a házból, egészen kicserélve. Az élet egyszerre képtelenül gyönyörű álomnak tetszett a szemében. Mindent más színben látott. Maga sem tudta, hogy ért haza.

Elk már várta a kis előkertben, és amint látta, hogy jön, elé sietett. – Egy Poudet vagy Wouder nevű úr kereste telefonon, azonnal beszélni akar magával. Valami ügyvéd...

– Csak nem Bruder? – kérdezte John gyorsan.

– De igen! Persze hogy Bruder! Olyan előkelő kiejtése van, hogy az ember alig érti, mit mond. Azt mondja, nagyon fontos ügyben szeretne beszélni magával, és nem megy el addig az irodájából, amíg maga oda nem ér.

Mr. Bruder alig félórája telefonált, de John Wade úgy szaladt, mintha három napos késésben lett volna. Szeretett volna közelebből megismerkedni a Pattison-üggyel, s az alkalom kapóra jött neki. A taxi hamarosan megállt vele az ügyvédi iroda előtt, s amikor az órák hetet ütöttek, már be is jelentették.

Az öregúr felállt, s betette az ajtót látogatója mögött.

– A Pattison-alapról szerettem volna beszélni önnel, Mr. Wade – kezdte –, mégpedig különös tekintettel lord Sinifordra. Az igazat megvallva, kétségek gyötörnek. Ha a szükséges információt olyan formában adhatnám meg, hogy... hm... ön kérdezne előbb, sokkal jobban érezném magam. Másrészt, ha én hívom önt pusztán azért, hogy egy erre vonatkozó kérdést tegyen fel nekem, ez az eljárás is... képtelenség.

John mosolygott.

– Más szavakkal, ügyvéd úr, nem akarja, hogy a kezdeményezés felelőssége terhelje a lelkét.

– Úgy van – bólintott az ügyvéd. – Nem akarom, hogy az a látszata legyen a dolognak, mintha én folyamodtam volna a rendőrséghez. Viszont, a körülmények alakulása folytán, teljes mértékben elismerem a rendőrségnek azt a jogát, hogy mindent tudjon, ami ezzel az üggyel összefügg.

Hátratett kézzel le és fel járkált a szobában.

– Lady Pattison – kezdte – lord John Pattisonnak, Soham hercege harmadik fiának a felesége volt. Nagyon gazdag asszony... rendkívül gazdag.

John várt. Hallott már Soham hercegéről, valahogy úgy, ahogy az Ezeregy éjszaka alakjairól vagy a dollármilliomosokról hall az ember.

– A mostani Soham herceg szegény ember – folytatta az ügyvéd. – A család minden vagyona lady Pattison kezére jutott, azaz először anyja révén lord Pattison kezére, s az ő halála után a felesége örökölte. Egy fiuk volt, aki hamarosan megházasodott. Két év múlva az ifjú pár egy autószerencsétlenségben halálát lelte. Egyetlen gyermekük maradt: egy kisleány.

John önkéntelenül visszafogta a lélegzetét. Egy kisleány... de nyomban belátta, hogy képtelen, örült gondolat volt, ami az agyában megfogamzott. Egyébként az ügyvéd is azonnal beláttatta volna ezt vele.

– A kisleány is hamarosan meghalt. Rettenetes szerencsétlenség történt.

Lady Pattison palotájában, a Belgrave Square-en tűz ütött ki. Az újabb csapás megtörte az idős hölgy szívét. Attól félek, hatással volt a gondolkodására is, bár – emelte fel mutatóujját az ügyvéd – a végrendeletet illetőleg minden tekintetben gondoskodás történt arról, hogy azt megtámadni semmiféle címen ne lehessen. Annyi azonban bizonyos, hogy lady Pattison abban a képtelen rögeszmében élt, hogy Delia Pattison, az unokája életben van. Ezért intézkedett úgy, hogy az egész vagyont csak elhalt unokájának huszonegyedik születésnapján lehet majd átadni a törvényes örökösnek.

– Lord Siniford ez a törvényes örökös? – kérdezte John gyorsan.

– Ő. Miután közelebbi rokon nincs.

John felnézett.

– Egészen bizonyos, hogy a kislány meghalt? – kérdezte. – Nincs semmi kétség?

– Semmi. A tűzvész idején a házban volt, amely a szó szoros értelmében porig égett. A gyermek különben teljesen egyedül volt otthon, a cselédek éppen kimenőt kaptak, és a dajka... három éves volt a gyermek... azt mondják, titokban lopódzott ki, mert valami fiatalember adott neki találkát az utcasarkon. Mikor aztán látta, hogy mi történt, állítólag elvesztette az eszét. Lehet, hogy az ő hallucinációi indították arra lady Pattisont, hogy ő is higgyen a gyermek megmenekülésében...

– Mi volt a dajka neve? – kérdezte John.

Bruder gondolkozott.

– Atkins – mondta kis idő múlva.

– De a keresztnéve?

Az öreg ügyvéd megdörzsölte a homlokát és töprengve válaszolt:

– A keresztnéve... mi is volt? A nyelvemen van... hm... Mary? Nem. Alice?

– Talán Anna? – kérdezte John, és Mr. Brudernek felcsillant a szeme.

– Persze! Persze hogy Anna! Látja, milyen feledékeny vagyok! Hogy is nem jutott az eszembe! Szóval, akkor...

John úgy érezte, hogy forog vele a világ. Egy pillanatra egészen elkábult. Igen, Delia Pattison él! Az örült eszme, ami az agyába villant, valóság! Hiszen világosabb a napnál: Deliából Lila lett... Lila Smith!

Az öreg ügyvéd még mindig Annáról beszélt, de John alig hallotta. Arra riadt fel, hogy az öregúr bólogatva mondja:

– Nagyon szemrevaló fehérnép volt...

– Ügyvéd úr! Árulja el nekem, miért hívatott tulajdonképpen. Mi történt, amióta itt jártam? – érdeklődött John lázasan.

Mr. Bruder visszaült a helyére, az íróasztal mellé. Nagyot fordult a székével együtt – kényelmes, forgatható karosszéke volt.

– Valaki járt az irodámban ma éjjel – bökte ki végül.

Felállt és az ablakhoz ment. Nagy halom irattartó doboz volt ott egy vasrekeszes szekrényben. Némelyiken látszott, hogy egészen új, de a legtöbb megsárgult már és csak halványan derengett a rájuk nyomott jelzőbetű. Kivett egy dobozt a többi közül. Jelölése ez volt: “P. T.&E.”

– Ezek a Pattison-hagyatéokra vonatkozó okmányok – szólta az öregúr, és az asztalra tette a dobozt. – Nézzte!

Wade megnézte a dobozon lévő zárat: fel volt törve, nem is lehetett bezárni.

– Ablakon át jöttek. Nyílást vágtak az üvegen, és azon benyúlva elfordították a zavart. Furesa, de csak ma délután vettem észre, mi történt, amikor valami okból elővettem a dobozt.

– Elvittek belőle valamit? – kérdezte John, belenézve a dobozba, ahol egész csomó íromány volt piros szalaggal átkötözve.

– Semmit – hangzott a válasz. – A dolog ugyanis úgy áll, hogy ezek a számlák és kötelezvények nemigen használhatók fel semmire. A tulajdonképpeni családi okmányok letétben vannak a banknál.

Wade megvizsgálta a doboz zárját, aztán az ablakhoz ment. Gyönyörű munka volt: a kivágott üveg – szabályos, pontos kör – ott feküdt az ablakdeszkán.

– Semmit sem vittek el – mondta újra Bruder. – A dobozok tartalmáról ugyanis leltáram van, s így bizonyos vagyok a dologban.

– Itt volt tegnap lord Siniford?

– Tegnapelőtt volt itt. Azt hiszem, említettem, hogy meglehetősen kellemetlen szóváltásra került sor köztünk. Mindenáron látni akarta a doboz tartalmát, bár világosan megmondtam neki, hogy nincs benne semmi olyasmi, ami érdekelhetné.

– És a másik dobozban van olyasmi? Abban, ami a banknál hever?

Mr. Bruder néhány pillanatnyi meggondolás tárgyává tette ezt a kérdést.

– Lehetséges – mondta végül. – Ott vannak a lady Pattisonra, valamint unokájára vonatkozó személyi okmányok, továbbá a gyermek fényképe.

Wade valami akaratlan mozdulatot vagy csosszanást hallott a háta mögül. Hátrafordult.

Lord Siniford állt a küszöbön. Az arca sápadt volt, a szeme kidülledt. Tátott szájjal meredt rájuk: festeni való képe volt a felindultságnak.

Wade egy pillanatig szóhoz sem jutott meglepetésében.

– Jó napot, lord Siniford! – szólalt meg végre. – Az ügyvéd úrral van beszélőnivalója?

A fiatalember megrázta a fejét.

– Nem... nem! – Éles volt a hangja. – Egyáltalán nem... sajnálom, hogy megzavartam önöket... Majd máskor...

Becsapta az ajtót maga mögött. A két férfi csodálkozva tekintett egymásra.

– Furcsa fickó – vélte John. – Mi lelte?

– Fogalmam sincs – mondta Bruder. – Hanem megijesztett, annyi bizonyos.

Wade mosolygott.

– Mi talán még jobban megijesztettük őt. Legalábbis én.

Az órájára tekintett. Nyolcra találkozót beszélt meg Elkkal.

– Azt hiszem – mondta –, értjük egymást. Ön nem akarja, hogy szabályszerű jelentést tegyek az esetről, ugyebár? Mert akkor át kellene adnom az ügyet a szolgálatos tisztnek. Talán inkább bizalmasan intézzük el a dolgot. Mikor láthatnám azt a másik dobozt?

– Holnap délelőtt tizenegyre el fogom hozatni a bankból.

Bruder most az ajtóra pillantott.

– Mi a véleménye, nem kell valami támadástól tartanom? – kérdezte idegesen. – Nem gondolja, hogy... hogy például azoknak az úgynevezett gumiembereknek van valami közük a dologhoz?

– Miért mondja ezt? – kérdezte Wade.

Az öregúr felelet helyett kinyitotta íróasztal fiókját, és kivett belőle egy kesztyűt. Gumikesztyű volt, bal kézre való.

– Itt van – mondta, mintha nagy terhet emelt volna le a lelkéről.

Wade kíváncsian nézegette a kesztyűt.

– Mikor találta? És hol?

Mr. Bruder visszaült a karosszékébe. Ideges és izgatott volt, de emellett valami kellemes borzongást is érzett. Hiszen mennyivel izgalmasabb kérdések központjába került most, mint ügyvédi pályafutása során bármikor!

– Az írnom vette észre ma délután, az asztal alatt. A tolvaj bizonyosan azért vetette le, hogy könnyebben lapozhassa végig a papírokat...

– Akkor húzta volna csak fel igazán – mosolygott John. – Hiszen akkor azonnal megtalálhatnánk az ujjlenyomatát! Nem, nem, egészen más dolga volt. Talán írt. Írni nemigen lehet gumikesztyűben. Természetesen a saját tollat használta, és valószínűleg leltárt készített a dobozban található irományokról. Lehet, hogy ketten voltak, s az egyik tollba mondta a tételeket. Reggel nem vette észre, hogy új itatóspapír van az asztalán?

Mr. Bruder összeráncolta a homlokát.

– De igen... most, hogy mondja...

Az ügyvéd íróasztalán vastag itatósköteg feküdt. Wade szétszedte a lapokat, alul voltak a használt ívek.

– Melyik volt a tegnapi? Ez?

Bruder lehajolt, hogy jobban megnézhesse.

– Igen. Itt a tegnapi bélyegzőm. Mindig az itatóson szoktam kipróbálni.

Tessék, a tegnapi kelet.

John alaposan megnézte az itatóspapírt. Látszott, hogy több napon át használták az irodában, de Mr. Bruder nem firkálta össze szórakozottságában, mint ahogy sokan megteszik.

– Az ön írása ez? – kérdezte John a papírra bökve.

Egymás alá írt szavak hosszú sorára mutatott. Bruder nemet intett. John tükröt szerzett az előszobából, és megvizsgálta az írást.

– Igazam volt – állapította meg elégedetten. – Itt az irományok felsorolása.

– Ma este nem tehetünk már semmit – szólt John. – Jó lenne azonban, ha megadná nekem a címét és a lakása telefonszámát. Lehet, hogy később lesz még valami mondanivalóm. Mindenesetre holnap fél tizenegyre itt leszek, és nagyon lekötelezne, ha addigra idehozná az okmányokat is.

Wade gondolatokba merülten indult az ajtó felé. Hirtelen visszafordult.

– Ön tökéletesen meg van győződve arról, hogy Delia Pattison halálát lelte a tűzben?

– Igen – mondta az ügyvéd.

Wade kiment. Már félúton volt lefelé a lépcsőn, amikor még valami az eszébe jutott, és még egyszer visszafordult.

– Mikor lesz Delia huszonegyedik születésnapja?

– E hó huszonegyedikén.

– És akkor az egész vagyon lord Siniford kezébe kerül?

– Nem mindjárt. Ki kell várnia, amíg a hivatalos procedura lezajlik. Annyi azonban tény, hogy az igényjogosultsága ettől a naptól fogva fennáll.

XIII. FEJEZET

Wade egyenesen a Scotland Yardra ment, bekopogott Elk szobájába, elmondta, mit tudott meg az ügyvédtől. Hozzátette a saját véleményét is. Elk elfintorította az orrát.

– Ez már sok a romantikából, fiatal barátom. Különben is, az elveszett és a kellő pillanatban újra megtalált gazdag örökös, aki szegény árva képében él valahol, már a moziban is unalmas... És ki az a másik bolond nő? A nagyanya?

– Az nem volt bolond – mondta Wade szinte sértődötten. – Lady Pattison a neve.

Elknek egyszerre fölszaladt a homlokára ősülő szemöldöke.

– A fűzfán fűtyülőjét! A smaragdhercegnő! Most már emlékszem a nagy tűzre is!

– Smaragdhercegnő? – kérdezte John csodálkozva.

– Így hívták, mert rengeteg ékköve volt, de különösen a smaragdokat gyűjtötte. Egész kis múzeum volt a házában. Sohasem lehetett kinyomozni, hogy odaveszett-e az is a tűzben vagy valaki elemelte. A ház porig égett, és néhány követ később megtaláltak a hamuban... néhány ékszernek a maradványát. De az öregasszony annyira oda volt az unokája miatt, hogy nem is törődött az ékszereivel... Hm!

Összegörnyedt karosszékében, csontos kezét gyűrögette és mereven nézte az íróasztal szélét.

– Persze, persze, a smaragdhercegnő! – dünnyögte halkan. – Kétes eset, nagyon kétes. Még azelőtt történt, mielőtt a tudatára jöttünk volna, hogy a gumie emberek bandája létezik egyáltalán. Csak annyit lehetett kisütni, hogy titokzatos módon az egész cselédség színházjegyet kapott arra az estére, és a dajkát telefonon kihívták a házból... Valami fiatalember kérte, hogy menjen ki azonnal az utcárokra... Emlékszem, akkoriban mindjárt mondtam, hogy itt valami nincs rendben, ezt előre pontosan kitervelték, de mikor beszélni akartam az öregasszonnyal, nem is juthattam be hozzá, így aztán elaludt az ügy.

– Megtalálták a gyermek holttestét? – kérdezte John.

– Hm... Nem akarom részletezni, de mit gondol, mit lehetett ott találni akkora tűz után? Értse meg, a téglák is porrá váltak! A vaskorlátok elolvadtak! Hm, hm... eltűnt árva... nagy nagyon örököse...

Most már nem nevetett. Sőt hirtelen fel is állt.

– Nem bánom, kockáztassuk meg, hogy kinevettetjük magunkat. Küldjön el néhány embert a maga mesebeli kis hercegnőjének a szállása elé, én magam is szólok Tappitnak, hogy vigyázni kell. Senki az ajtón be ne léphessen. Mármint rajtán kívül. Mert én elmegyek, és kikérdezem, mire emlékszik...

– Azt megtehetném én is – ajánlkozott John.

– Maga nem tehet meg semmit! – forrázta le Elk. – A szerelmes ember mindig ostoba. Maga ebben az ügyben elvesztette a rendelkezési jogát, a rendőri leleményességét, mindent, ami szükséges a dologhoz.

Együtt indultak el. Útközben felhívták az őrszobát és beszéltek is a detektívvel, Tappittal, akinél Lila el volt szállásolva. A derék rendőr sietve jött eléjük, a homlokát törölgetve.

– Hallom, két embert a ház elé akarnak állítani... minek az, kérem? A feleségem rossz néven fogja venni, mert a szomszédoknak feltűnhet, és ki tudja, mit gondolnak majd! Különben nincs semmi veszedelem. Ha különálló házban lagnánk, néptelen helyen, mint Mr. Wade, az más. De itt, a város közepén, ahol olyan nagy a jövés-menés a kapu előtt... Tessék, jöjjenek velem, beszéljük meg a feleségemmel is.

A ház nem messze volt attól az utcától, amelynek végén Wade lakott.

Fölmentek az első emeletre. Tappitt saját kulcsával nyitotta ki az ajtót és betessékelte a vendégeket.

A kis előszobában nem égett a lámpa.

– Úgy látszik, az asszony takarékoskodik – jegyezte meg a detektív és felkattintotta a villanyt.

Az előszobából szűk folyosó vezetett a lakásba. Tappitt végigment rajta, nyomában a két felügyelő, és benyitott a konyhába is. Ide készítette a felesége a vacsoráját. Vak sötét fogadta őket.

– Ez furcsa – mondta Tappitt, s a hangjában némi tanácstalanság érzett.

Mikor a villanyt felkapcsolták, látták, hogy az asztal három személyre van megterítve. Az egyik, félig telt csészében hideg tea volt, a többihez nem nyúlt még senki. A konyha is teljesen üres volt. John tudta, hogy Lila szobája innen nyílik. Kopogott az ajtón. Nem jött felelet. Hangosabban kopogott. Majd, mert érezte, hogy a kilincs nyílik a keze alatt, belépett.

– Lila! – szólt halkan.

Nem jött válasz. John tapogatózni kezdett a falon és megtalálta a villanykapcsolót. A szoba üres volt. Az ágyon látszott, hogy nemrég feküdt benne valaki, de Lilát nem lehetett látni sehol... Sem Lilát, sem a kabátját, ami – John jól emlékezett rá – az ajtó mögött lógott a fogason még aznap délután.

XIV. FEJEZET

– Talán elment valahová a feleségem?

Tappitt hangjában volt valami kétségbeesés, amitől hideg szaladt végig John hátán. Az érzett ki belőle, hogy Tappitt nem érti a dolgot, hogy a felesége nem szokott ilyen későn elmenni sehová, s hogy itt valami nagy baj történt.

– Mindjárt benézek a hálósobába is... – hebegte a detektív sápadtan.

Lenyomta a másik ajtó kilincsét, de azt nem lehetett kinyitni. Szólongatni kezdte feleségét: semmi válasz! Néma csend volt az egész lakásban. Wade egyszerre felkiáltott:

– Nézze csak! Hiszen itt van a zárban a kulcs! Kívülről zárta be valaki az ajtót!

Csakugyan! Tappitt izgatottságában nem is vette észre. Egy pillanat alatt megfordította a kulcsot és belépett a szobába. John és Elk kint maradtak, de amikor felgyült odabent a lámpa, és meghallották Tappitt kiáltását, besiettek ők is.

Kényelmesen berendezett kis hálósobában találták magukat. Az asszony az egyik ágyon feküdt. Láthatták azonnal: alszik. Lila háziasszonya volt, Tappitt felesége... Az odalán feküdt, olyan mozdulatlanul, hogy azt is hihették

volna, meghalt. Tappitt megrázta az asszonyt.

– Mary! – szólította véghetetlen aggodalommal. – Mary!... Úristen, talán csak nem...

– Nem lesz semmi baj, ne féljen – biztatta Wade.

Hátára fordította az asszonyt és felemelte a szemhéjait. A hirtelen fény megtette hatását: az alvó megremegett és ijedten, fájdalmas arckifejezéssel hunyta be újra a szemét.

– Nyissák ki az ablakot és hozzanak hideg vizet!

Noha teljesen eszméletlen volt, csodálatosan hamar magához tért Tappitt felesége. Öt perc múlva már az ágy szélén ült, és kábultan, szédülten, két kezével a fejét szorítva bámult hol egyikükre, hol másikukra.

– Mi... mi történt? – kérdezte. – Úgy látszik, elaludtam... Lila... jól van Lila?

Ráismert Johnra és mosolyogni próbált. Kivezették a konyhába és teát töltöttek neki.

– Ne nyúljon ahhoz a csészéhez! – kiáltotta John, mikor látta, hogy Tappitt a félig üres teáscsésze felé indul, hogy kiöntse a maradékot. – Szükségem lesz még rá – mondta sötéten.

Tappitt elsápadva nézett a főnökére.

– Úgy gondolja, felügyelő úr, hogy... hogy meg van mérgezve?

Szó nélkül félretette a csészét. John tudta, hogy hiábavaló lenne most kikérdezni az asszonyt, sőt esetleg veszedelmes következményei lehetnének az újabb izgalomnak. De a gyors észjárású rendőrfeleség megérezte, hogy komoly lehet a baj. Első kérdése az volt, hol van Lila.

– Nincs itt? – kérdezte aztán csodálkozva. – Ez nem lehet! Hiszen lefeküdt már, s az előbb kívántam jó éjszakát neki. Hány óra van?

Megmondták neki, hogy fél kilenc. Elképedve nézett rájuk.

– Lehetetlen! – csapta össze a kezét. – Öt óra volt, amikor visszajöttem a High Streetről... egy pár papucsot vettem Lila kisasszonynak, megkért, hogy hozzak neki. Mrs. Elfordot kértem meg, hogy maradjon vele addig... itt lakik a szomszédban, nagyon derék asszony. Aztán visszajöttem és főztem magamnak egy csésze teát... Elhallgatott.

– Emlékszik még valamire azután? – kérdezte John.

– Nem – mondta az asszony maga elé bámulva.

Mrs. Elford, a szomszédasszony készségesen adott felvilágosítást arról az időről, míg Mrs. Tappittot helyettesítette. Elmondta, hogy Mrs. Tappitt behívta őt, maradjon a lakásban, amíg ő papucsot megy venni, s itt is volt vagy tíz percig. Nem sokkal azután, hogy Mrs. Tappitt elment, valaki jött és levelet hozott Miss Lilának. Mrs. Elford nem emlékezett rá, milyen ember volt, csak azt tudta, hogy tengerésznek látszott. Mondta, hogy nem tudja, lesz-

e a levélre válasz, ő tehát itt hagyta a nyitott ajtóban és bement a levéllel Lila szobájába...

– Közben pedig a társa besurrant a lakásba és elbújt a konyhában – vágott közbe John hirtelen. – Van itt valami búvóhely, ahol elrejtőzhetett?

A konyhából ajtó vezetett a szűk mosófülkébe. Ez most nyitva volt, bár Mrs. Tappitt emlékezett rá, hogy délután kulcsra zárta.

– Ide bújt be – mondta Wade. – Emlékszik rá, Mrs. Tappitt, mikor és hogyan töltötte ki a teáját?

– Igen.

– Mikor már kitöltötte, elment csak egy pillanatra is innen a konyhából?

Az asszony gondolkozott.

– Bementem Lilához. Meg akartam nézni, jó-e a papucs.

– Aztán visszajött, és akkor itta meg a teát – bólintott John. – És később semmire sem emlékszik? Rendben van. Mikor elájult, becipelték a hálószobába, lefektették és bezárták az ajtót, nehogy kijöhessen, ha túl korán ébredne fel.

A három férfi alaposan átkutatta Lila szobáját, de nem találtak semmit. Csak a leány cipői álltak a karosszék mögött.

– Ezt nem találták meg hamarjában – mondta Elk. – Milyen papucsot vett neki, Mrs. Tappitt?

– Piros bőrpapucsot – mondta az asszony, a szemét törölgetve. – Mikor kijöttem a szobából, ült az ágyon, a papucs a lábán, és nagyon jól állt neki. Nem szívesen hagytam magára, de Lila nagyon kérte a papucsot, és Mr. Wade azt mondta, hogy minden kívánságát teljesítsem...

John és Elk ott hagyták a szegény asszonyt a férjével, és nekiindultak, hogy valami nyomot találjanak a környéken. Ezen a környéken, ahol késő éjszakáig játszanak a gyerekek az utcán és beszélgetnek az asszonyok a kapuk előtt, szinte elképzelhetetlen volt, hogy valaki ne látta volna Lilát. Öt percen belül két szemtanút is sikerült felfedezniük. Tőlük tudták meg, hogy jó darabig taxi állt az ajtó előtt, a detektív lakásából két férfi és két nő jött ki, beültek a taxiba és elmentek. Megérkezni azonban senki sem látta az idegeneket: gyalog és egyenként kellett jönniük.

Egyéb részleteket nem tudtak meg. Úgy látszott, hogy a leány jószántából ment el, hiszen a járókelők észrevették volna, ha ellenkezik. John csak azt sajnálta, hogy a két férfit senki sem ismerte fel... Hogy a nő ki volt, azt úgyis tudta, még mielőtt az egyik szemtanú megmondta volna neki.

– Holnap talán találunk valakit, aki többet mondhat – szólt John, igyekezvén uralkodni magán. – A másik nő feltétlenül Mum Oaks volt, hiszen Lila el sem ment volna mással. Ki tudja, mit mondtak neki!

– Próbálkozzunk a Mekkánál, most azonnal – ajánlotta Elk.

A ház úgy állt ott a rozoga rakpart szélén, mint maga a megtestesült nyugalom. Békés csend honolt a környéken. Az árvíz után nagytakarítást rendeztek, a Mekka falát kimeszelték, az udvart kisöpörték. Mum Oaks a szalonjában fogadta a két felügyelőt, és sem meglepve nem volt, sem meg nem ijedt, amikor a látogatók megjelentek nála.

– Éppen most jöttem haza – mondta élesen. – Mit talált ki megint, amit rám foghat, Mr. Wade?

– Át akarom kutatni a házat – mondta John kurtán. – Először is Lila szobáját.

Az asszony rápillantott.

– Van házkutatási engedélye? – kérdezte ingerülten.

– A régi még nem járt le, mert akkor nem néztük meg a szobákat – mondta Elk. – Jobb lesz, ha nem komédiázunk, Mrs. Oaks.

Mrs. Oaks lebiggyesztette a száját.

– Itt úgysem fogják megtalálni Lilát – vetette oda.

John villámgyorsan csapott le rá.

– Miért kellene itt megtalálnom? – kérdezte nyersen. – Honnan tudja, hogy nincs már ott, ahová vittem?

Az asszony egy pillanatra megzavarodott.

– Én... én nem mondtam, hogy tudom! – hebegett.

John közelebb lépett hozzá és megállt előtte. Belenézett az asszony sovány, ellenszenves arcába. Mum Oaks sohasem látta még Wade-et ilyennek, és önkéntelenül összerezzen.

– Maga ma este Tappitt detektív lakásán volt két férfival – mondta. – És rávette a leányt, hogy jöjjön el magukkal.

Kimondta a döntő szót. Minden attól függött, hogy Mum mit fog felelni rá. Az asszonyban a rendőrtiszt iránti gyűlölet erősebb volt a józan óvatosságnál. Nem bírta elnyomni magában a pillanatnyi győzelem örömét: megtette a végzetes lépést, ami az életébe került...

– És ha ott voltam? – rikácsolta dühtől remegve. – Utóvégre rám van bízva, nem? Kicsi kora óta én neveltem! Magának semmi köze hozzá! Semmi rosszat nem követek el azzal, ha hazahozom a saját nevelt leányomat, és nem engedem, hogy detektívek és rendőrök között ténferegjen. Nem neki való társaság. Ezt nagyon jól tudhatja, Mr. Wade!

– Úgy! – mondta Wade most már szinte gyöngéden. – Tehát nem tagadja. Nem is kell tanúkról gondoskodnom?

– Nincs mit tagadnom – acsarkodóit az asszony. – Ha meg akarja találni Lilát, keresheti! Jó kezekben van. Igenis, én voltam ott és...

John látta, hogy az asszony hirtelen elsápad. Az indulatos teremtés későn vette észre, hogy ezzel a beismeréssel teljesen kiszolgáltatta magát.

A Mekka előtt éjjel-nappal őrködő rendőr éppen belépett valami jelentéssel. John hozzá fordult.

– Tartóztassa le ezt az asszonyt, és kísérje be a rendőrségre. Később majd magam fogom kihallgatni.

– Letartóztatni? – rikácsolta Mum Oaks. – Engem? Ugyan miért? – Fűlsértően fölkacagott. – Mit csináltam? Kikérem magamnak! Nem vádolhat engem semmivel, mert én...

– Letartóztatom súlyos testi sértés miatt, amelyet Mrs. Tappittal szemben követtek el – mondta John nyugodtan. – Úgy látszik, erről az apróságról megfeledkezett az előbb.

Othagyta Mumot a rendőr és ijedt cselédje társaságában, aki hüppögve kezdte összeszedni az asszonya számára a szükséges holmit – a börtönbe! Elk és John pedig végigkutatták a házat. Lila szobájában nem volt senki.

– Nem valószínű, hogy ide jöttek – mondta Elk. – A rendőrnek látnia kellett volna a kocsit.

– Miért jöttek volna kocsin? – kétkedett John. – A gumiemberek mindig a víz felől közelítik meg a Mekkát.

– Én akkor sem hiszem, hogy éppen ide jöttek volna – jelentette ki Elk határozottan. – Tudhatják, hogy először itt keressük a leányt. Van nekik elég bűvőhelyük...

– Mrs. Oaks azonban hazajött – mondta John, akit égetett a nyugtalanság. – Gyerünk, nézzünk körül a rakparton is.

Zseblámpájukkal végigjárták a rakpartot, és odavilágítottak minden talpalatnyi helyre. A korhadó gerendák mellett egyetlen csónak vagy hajó sem ringatózott, üres volt a víz.

Éppen vissza akartak fordulni, amikor John valami piros foltot pillantott meg a lámpája fényében. Odament... aztán felkiáltott. Elk azonnal mellette termett.

– Ne nyúljon hozzá – kérte John. – Majd én, hadd vigyem én...

Kis piros papucs volt, ott feküdt a rakpart legszélén, orrával a víz felé.

XV. FEJEZET

– Hogyan került ez ide? – kérdezte Elk csodálkozva. – Itt kellett állnia a rakpart legvégén!

– Vagy talán kidobta valami csónakból – vélekedett John. – Nézze, semmi sár nincs a sarkán és a talpa is egészen tiszta. Csónakon jöttek, most már bizonyos. Mum Oaks kiszállt, a többiek pedig tovább indultak. Lila felhasználta a pillanatot, amikor kikötöttek, és kidobta ide a papucsát, abban a

reményben, hogy megtaláljuk.

Megnézegette a kis piros papucsot, hátha valami üzenetet is talál rajta vagy benne.

– Itt már nincs semmi, aminek hasznát vehetnénk – mondta Elk. – Inkább vegyük elő az asszonyt.

Majd hirtelen hozzátette:

– Vajon nincs-e valaki mégis a patkánylyukban?

A fáspince bejárata felé mutatott, ahol nagy halom téglá állt. Láthatólag javították a falat, mert körülötte mész és vakolat is látszott.

– Siettek, hogy újra lakhatóvá tegyék az odút – csóválta a fejét Elk. – Nem szánhatnánk rá egy percet?

Wade megadóan ment le vele a lépcsőn. Az ajtó nyitva volt. A fáspincében Elk odairányította a lámpáját a vassödönre.

– Friss ezüstport tettek bele – mondta.

Belenyúlt, megtalálta a fogantyút, elfordította. Az ajtó kinyílt. Világos volt odalenn... John belépett a nagy pincehelyiségbe, ahol életének talán legkeservesebb óráját élte át. Most sem volt valami kellemes hangulatban. Amint egyet lépett, suhanó alakot vett észre a terem túlsó végén. Annak a szobának az ajtajánál tűnt el, ahol a titokzatos Anna lakhatott. John éppen csak a karját és a vállát látta...

– Jöjjen elő! – kiáltotta.

Nem volt felelet. Még egyszer kiáltott, aztán Elket az ajtóban hagyva, nehogy megint rájuk zárják, lassan végigment a termen. Zörgést hallott, futni kezdett, s éppen idejében érkezett, hogy még lásson két lábat eltűnni a szűk ventilátornyílásban. Megfordult, kirohant, magával hívta Elket is, és ahogy csak bírt, futott a rakpartra. Ismerte a ventilátor fekvését, és remélte, hogy meglepheti a szökevényt, amikor napvilágra jön. De akármennyire sietett is, a titokzatos kar és láb tulajdonosa gyorsabb volt nála. A sötétben egy árnyék suhant el mellette a rakpart hosszában. John utánakapott, de nem érte el. A következő pillanatban loccsanás hallatszott – a menekülő a vízbe vetette magát és gyors, erős csapásokkal úszott a fekete vízben. Egy pillanat alatt eltűnt a szeme elől.

John bosszúsan baktatott vissza, Elk a pincelépcsőn várta kíváncsian.

– Golly volt... esküdni mernék rá, hogy Golly volt – lihegte. – Különös ember! Még azt sem néztem volna ki belőle, hogy tud úszni.

Elk a vizet nézte.

– Nem lehetne kihalászni? – kérdezte.

– Nem látni csónakot semerre – rázta a fejét John. – Próbáljunk meg telefonálni, hogy azonnal indítsanak egy motorost lefelé. Hátha időben érkezik. Azt a leányt meg kell találunk még ma! Ha Mum Oaks nem vall,

majd Sinifordot veszem elő.

Amint a taxi a rendőrség felé rohant velük, John gondolatban visszapergette az ügyvéddel és Lilával folytatott beszélgetést.

Lassan lecsillapodott kissé. Azt tudta, hogy Lila a gumiemberek kezében van, de csodálatos módon már nem aggódott érte annyira. Hiszen mindig is az ő kezükben volt, kicsi kora óta. Elk most sokkal idegesebbnek látszott, útközben egyik kérdést a másik után tette fel.

– Remélem, nem történik baja annak a szegény kicsikének. Hallja, Johnnykám, ha azok a gyalázatos gumiemberek esetleg...

– Oh, hallgasson! – morogta John.

Igazán nem volt szüksége rá, hogy ijesztgessék. Éppen elég képzelőtehetsége volt neki is.

– Remélem, holnap délelőtt Siniford is a kezem közé kerül – mondta. – Nem, nem aggódom most Liláért, hiszen nyilvánvaló a tervük: nagyon fognak vigyázni rá. Siniford feleségül akarja venni, és úgy látszik, valami okból Aikness is támogatja ezt a tervet. Mert Lila igenis Delia Pattison, ez most már olyan világos, mint a nap. Éppen ezért nem fogják bántani. Hogy aztán az esküvő után mi lesz, az már egészen más kérdés, de a szertartást igyekezni fognak úgy elrendezni, hogy megtámadhatatlan legyen. Siniford nem szívesen vállal kockázatot...

– És mit gondol, mi lesz abban a dobozban... Mondja csak, hol is van?

– Bruder bankjában.

– És melyik a Bruder bankja?

Johnnak csak most jutott az eszébe, hogy ezt nem kérdezte meg.

– Úgy gondoltam, jó lenne tudni – folytatta Elk –, és azért kérdezem, tudja, mert maga mondta nekem, hogy Lila említett valamit egy bankról, amiről beszéltek és valami vésnőkről... és hogy az a bank valami régi utcában van... Lothbury... nem ez volt?

Wade odaszólt a sofőrnek:

– Álljon meg a legelső telefonfülkénél!

Aztán Elkhez fordult.

– Azonnal telefonálni fogok Brudernek. Örült voltam, hogy ez nem jutott eszembe!

Az ügyvéd lakásán maga az öregúr vette fel a kagylót.

– Halló... A bank? Az Első Központi Bank. A Lothbury Streeten...

– Lothbury! – kiáltotta John. – Mondja kérem, Mr. Bruder, van ott valami vésnők a közelben?

– De mi a...

– Kérem, mondja meg! – sürgette John türelmetlenül. – Nagyon fontos.

– Igen, van – hangzott az ügyvéd válasza. – A banképület felső emeletén.

Az üzlet tulajdonosa egy idős úr, aki mellesleg az ügyfelem, ő a háztulajdonos, és csak azzal a feltétellel adta át a banknak az épületet, hogy a felső emeletet megtarthatja magának. Ennek a résznek természetesen külön bejárata van a lépcsőházból.

– Köszönöm, csak ezt akartam tudni – mondta John, és letette a kagylót.

Hamarjában nem tudta, mit is csináljon.

A Cityben, London belvárosában ugyanis külön rendőrség működik, és ez a szerv sohasem vette szívesen, ha a városi hatóság beleavatkozott a dolgába. Persze készséggel segítettek volna, de ehhez előzetes bejelentés és egyeztetés kellett, márpedig az idő rohant. Lógó orral tért vissza a kocsihoz.

– Felhívta a rendőrséget is? – kérdezte Elk.

– Nem. Mindenesetre meg kell beszélni a dolgot. Ez a bank a citybeliekhez tartozik, és nem akarok kellemetlenséget.

– Azért nézzük meg azt a bankot – tanácsolta Elk. – Azon a környéken csak úgy nyüzsögnek a rendőrök, s akár városiak, akár nem, ha baj lenne, lesz segítségünk elég.

A Lothbury Street meglehetősen elhagyatott utcája a Citynek. Most is csendet és nyugalmat árasztott. A sarkon rendőr fordult meg és sétált az egyik mellékutca felé. A bank meglehetősen keskeny, új épület volt. Amint közelebb értek, Wade látta, hogy magas, vállas férfi áll a mellékszárnny előtt, aki most szembefordult velük és kutatóan az arcukba nézett.

– Nem Wade felügyelőhöz van szerencsém? – kérdezte. – A nevem Cardlin, detektívfelügyelő vagyok a City rendőrségnél.

– Történt valami baj? – kérdezte John hirtelen.

A magas férfi nem felelt mindjárt, fekete szakállát borzolgatta.

– Éppen azt szeretném tudni én is – mondta végül. – Nem szeretném, ha hiába gyülne ide egy csapat rendőr. Az ilyesmi nagy lármával jár, s ha kisül, hogy nem volt rá semmi ok, kinevetik az embert... Hanem azt nagyon szeretném, ha telefonálna valaki a bank aligazgatójának. Wilson a neve és nem messze lakik innen.

– Nagyon szívesen megteszem – bólintott John. – Mit látott, felügyelő úr?

A szakállas férfi jól megfontolta a kérdést, mielőtt felelt volna rá. Olyan embernek látszott, aki minden kimondott szónak jelentőséget tulajdonít.

– Tulajdonképpen semmi különöset – mondta végül. – De úgy rémlett az imént, mintha világosság lett volna a vérszékelyben. Elmentem az álkulcsért, de mire visszajöttem, már kialudt a világosság. Most nem tudom, felmenjek-e vagy sem.

Megadta nekik a bank aligazgatójának telefonszámát, és John pár pillanat múlva már hívta is az aligazgatót, aki megígérte hogy azonnal jön. Kisült, hogy egyszer már találkoztak valami ügyben.

– Megyek és viszem a kulcsokat – mondta izgatottan. – Csak nem betörő jár odafenn?

– Éppen azt lenne jó megnézni – felelte John.

Visszament az épülethez, ahol Elk és Cardlin együtt sétálgattak a járdán.

– Az aligazgató öt perc múlva itt lesz – jelentette.

Cardlin a felső emelet felé mutatott.

– Ha maguk felmennek, én majd itt maradok. Van nálam fegyver, és ha valaki szökni próbálna, feltartóztatom.

Átmentek az úton. Cardlin odaadta az álkulcsot, Wade kinyitotta a kaput és bement. Elk utána.

Szűk folyosóra értek, amely a bank irodái mellett vezetett végig. A végén volt a lift, körülötte keskeny csigalépcső.

– Merre menjünk? A liften vagy a lépcsőn?

John a lépcsőt választotta. Lehúzta a cipőjét és nesztelenül megindult felfelé. Elk követte. Mind a ketten készenlétben tartották a fegyverüket, de nem volt rá szükség, így értek fel a lépcső tetejére, minden izgalom nélkül.

Két üveges ajtó nyílt innen, rajtuk a vésnök neve. John újra álkulcsot vett elő, csendesén kinyitotta a zárat és belépett a hatalmas műhelybe, amely az oldalt nyíló irodával, úgy látszik, elfoglalta az egész emeletet. A terem, amikor lámpát gyújtottak, szorgalmas munka képét mutatta. Szerszámok, becsomagolásra váró kész vesétek voltak felhalmozva mindenfelé.

– Nincs itt senki – mondta Elk. – Nem is volt. Gyerünk tovább.

A mennyezet alatt fehérre festett vascsövek futottak. John észrevette, hogy az egyikről vasrúd függ alá. Dróttal volt a csőhöz erősítve. Nem tudta elképzelni, mire való itt ez a majdnem a padlóig érő, ormótlan vasdarab.

John kíváncsian lépett közelebb. Most képedt csak el igazán. Közvetlenül a vasrúd alatt nagy lyuk tátongott a padlón, egyik szélén erős kalapács, fűrő, fogó, olvasztópisztoly hevert. És egy nehéz vaspad lábához kötélhágcsó volt hozzákötve, ami lelógott a nyílásba. Sötétség volt odalenn. John látott már ilyesfélét valamelyik németországi bűnügyi múzeumban, és azonnal megértette, mi történt.

A vasrudat felfüggesztették, és a fogó, fűrész, kalapács és olvasztópisztoly, valamint a nehéz dorong segítségével kilyukasztották a padlót. Ezen az úton jutottak le a bankhelyiségbe.

John megfogta a kötélhágcsó felső végét, és átnyomakodott a szűk nyíláson. Tágas hivatali helyiségbe jutott. Körös-körül íróasztalok álltak. Oldalt kis vasajtót talált, amelynek zárját a szó szoros értelmében letörték, és most nyitva állt. Mögötte keskeny csigalépcső vezetett le a földszintre.

Hallotta, hogy odalent ajtó nyílik, és megmarkolta a revolverét. De nem volt szükség rá. Az aligazgató érkezett meg, és beengedte Cardlint is a

főbejáraton. Az aligazgató nagyon csodálkozott, amikor megtudta, mi történt.

– Nem értem – csóválta a fejét. – Nagyon kevés készpénzt tartunk itt, hiszen ez csak fiók, és a központ egészen közel van hozzánk.

– Nincs letétben más érték önöknél? – kérdezte John.

– Néhány dobozban okmányok – mondta az aligazgató. – De azt csak úgy lehet kivenni, hogy ezt az ajtót itt kinyitják, amihez betörő nem ért... nézzék meg, uraim, ilyen kitűnő zárat talán nem is láttak még sehol. Amint látják, most is sértetlen...

Odahajoltak. Csakugyan sértetlen volt a zár, noha látszott, hogy megpróbálták kinyitni. Karcolások voltak rajta, és tüzetesebb vizsgálat után egész halom betörőszerszámot találtak az iroda sarkában. Az aligazgató megcsóválta a fejét, elővette a kulcsait és kinyitotta az ajtót.

Az a kis iroda, ahol az aligazgató dolgozott, s ahol a letétbe helyezett irományok voltak, szűk kis helyiség volt, szinte olyan, mint valami nagyobb pánccélszekrény. Ügy meg volt erősítve minden oldalról, hogy ágyúval sem lehetett volna megostromolni. John észrevette ezt, és az aligazgató mosolyogva intett.

– Ide nyugodtan be lehet tenni akármit. Sohasem hittem volna, hogy ennyire is mennek a zárral. De be nem tudtak jönni mégsem.

Látszott, hogy nagyon büszke a berendezésre. Az iratszekrényt is megmutatta. Nagyszerű gyártmány volt, tiszta krómacélból, a legújabb szabadság.

– Bizonyos, hogy semmiféle módon nem lehet kilopni innen valamit? – kérdezte Cardlin a szakállát simogatva.

– Egészen bizonyos – mondta mosolyogva az aligazgató. – Ide nézzenek.

Megkérte őket, hogy álljanak kissé hátrább, s megnyomta sorra a szükséges billentyűket. Aztán elcsavart valamit, félrehúzott egy reteszt és megnyomott egy gombot. A hatalmas acélajtó nesztelenül kipattant.

– Itt vannak az iratok – mondta az aligazgató. – És a szekrény belsejében, itt még egy külön titkos rekesz van, amit...

– Melyik dobozban van a Pattison-alap iratcsomója? – kérdezte Cardlin.

Az aligazgató könnyedén odanyúlt az egyik fekete dobozhoz. Cardlin kivette, aztán John végtelen csodálkozására, keskeny, éles szerszámmal felnyitotta a doboz fedelét, belenyúlt, kivett két iratcsomót és zsebre dugta. Majd nyugodtan megfordult és indult kifelé.

John csak ekkor tért magához meglepetéséből.

– Hová megy, Cardlin, és mit akar?

Két lépést tett a szakállas ember nyomában, aztán megállt. Cardlin szembefordult vele, mindkét kezében pisztoly volt.

– Fel a kezekkel!

XVI. FEJEZET

John először is azt állapította meg magában, hogy ez az ember amerikai. Homályosan az is felrémllett előtte, hogy hallotta már a hangját. De akkor nem ilyen amerikaias kiejtéssel beszélt. Hogy miért törődött ezekkel a részletekkel éppen abban a válságos pillanatban, sohasem tudta később sem megérteni.

A szakállas ember az ajtóig hátrált, elérte a küszöböt és lassan kiment, mindvégig nekik szegezve a revolver csövét. Aztán hirtelen kiugrott és megfogta a nehéz acélajtót...

– Úristen! Be akar csukni minket!

Az aligazgató rémületében olyan vékony hangon kiabált, mint valami kislány.

–... éhen halunk, megfulladunk...

Ebben a szempillantásban Wade végre felszabadult tehetetlen merevsége alól. Elsütötte a revolverét. A szakállas, amint épp a reteszt tapogatta az ajtón, fájdalmas ordítással kapta el a kezét, s hallatszott, hogy kiejti a fegyvert az ujjai közül. A nagy acélajtó lassan csukódott... John két lépéssel ott termet, és még jókor feszítette a vállát a zár elé. A szakállas végigrohant a folyosón, kiugrott az ajtón és most azt csapta be maga után. Be is zárta, hallatszott a kulcsnyikorgás.

– A riasztócsengőt! – hápogott az aligazgató. – Majd én...

Félretolta Elket, áthajolt az íróasztalán, és a következő pillanatban fülsiketítő csengőszó hasított bele az éjszaka csendjébe.

Egy citybeli rendőr szabadította ki őket. A tolvaj siettében bent feledte az ajtóban a kulcsot. A rendőr jelentette, hogy egy autó rohant el mellette az előbb, de nem lehetett feltartóztatni, olyan sebesen haladt. Mire Wade kiért az utcára, nyüzsgött a sok rendőr és detektív. Hamarosan a kerületi rendőrfőnök is megérkezett.

– Cardlin? – kérdezte csodálkozva. – Nem ismerek ilyen nevű felügyelőt. Hogy nézett ki?

John leírta a külsejét. A főnök újra a fejét rázta.

– Nem a mi embereink közül való.

Fél órával később két felsült rendőrtiszt ballagott lógó orral a saját birodalma felé.

– Mindenki nevetni fog rajtunk – mondta Elk gyászosan. – Persze, akkor is ugyanez történt volna, ha nem vagyunk ott. A fickó nem várt minket, de nagyon ügyesen felhasználta, hogy megjelentünk. Odaadnám egy havi fizetésemet... de meg a magáét is ráadásul, ha csak az egyik kezemet a vállára tehetném annak a...

John nem szólt semmit. Nem volt egészen kétségbeesve, mert a szakállas

akaratlanul is újabb nyomra vezette.

Először is Mr. Bruderhez mentek fel. Az öregúr már várta őket. Bár azonnal elmondták neki, mi történt, nem szívta túlságosan mellre a dolgot.

– Úgy emlékszem, jogi szempontból semmi értékes nem volt a dobozban, inkább, hogy úgy mondjam, érzelmi alapon...

– Mi lehetett benne?

– Születési bizonyítványok, házasságlevelek, néhány levél, amelyeket lady Pattison fia írt az anyjának, fényképek, a legtöbb Deliát ábrázolja.

Tétovázott, gondolkozott, majd hozzátette:

– Azután Anna vallomása a tűzvészről... semmi egyéb. De lady Pattison megkövetelte, hogy ezeket a papírokat biztos helyen őriztessem, elkülönítve az üzleti vonatkozású iratoktól. Ezért vitettem a bankba, bár nem láttam igazán fontosnak a dolgot.

– Ki tudott róla, hogy ott vannak az iratok? – kérdezte John.

– Senki. Még lord Sinifordnak sem mondtam meg...

– Dehogynem! – mondta John halkan. – Emlékezzék vissza, tegnap beszéltünk erről, éppen akkor, amikor megláttuk őt a hátunk mögött. Olyan lett, mint valami kísértet, és azonnal elrohant.

– Tudták azt ők már előbb is – jegyezte meg Elk. – Hiszen Miss Lila is hallott beszélni a bankról és a vésnök műhelyéről, talán már hetekkel ezelőtt. Azt hiszem, nem azért volt Siniford magánkívül, mert megtudta, hol vannak az iratok, hanem azért, mert attól félt, hogy a maga kezébe kerülnek.

John mindjárt az ügyvédtől felhívta a lord lakását, de nem járt sikerrel. Aztán megpróbált a portással beszélni, akinek külön száma volt.

– Őlordsága hazajött már ma este, de újra elment.

– Egyedül ment haza? – kérdezte Wade.

A portás nem felelt, mire John megismételte a kérdést.

– Nem, kérem – válaszolta a portás. – Egy alacsony, sovány úr volt vele, nem tudom a nevét. Együtt mentek el.

John erre rögtön elment a lord lakására, de többet nem tudott meg a portástól.

– Azt csak látta, hogy az az alacsony ember fehér volt-e vagy kínai – firtatta.

– Fehér, kérem szépen, fehér. Egy kicsit közönséges, tetszik tudni, nem lehet valami előkelő úr... egyszer már volt itt. Őlordsága whiskyt kívánt és én vittem fel neki. Azt hiszem, annak az alacsony embernek valami dolga lehetett a tengeren, mert hallottam, amikor arról beszélt, hogy milyen hideg volt ma a víz. Nem hiszem, hogy ez fontos lenne, Mr. Wade...

– Hm. Tehát azt mondta, hogy hideg volt a víz?

– Igen. Mintha még többet is akart volna mondani, de éppen akkor vittem

be a whiskyt és elhallgatott.

John bólintott. Tehát Golly volt a vendég! S egyszer már azelőtt is volt itt. Ez is új láncszem.

Olyan fáradt volt, hogy majdnem a földre roskadt, de azért visszament a rendőrségre, hogy intézkedjen Mrs. Oaks letartóztatása ügyében. A tiszteletreméltó hölgy valósággal dúlt-fült.

– Igazán nem tudom megérteni, miért kell nekem itt maradnom! – siránkozott, amikor látta, hogy a nyelveléssel nem ér el semmit. – Én mindig olyan udvarias voltam magához, és nem tettem magának semmi rosszat! Igazán nevetséges vád... súlyos testi sértés... és hogy mérget adtam neki! Lilát pedig nem láttam tegnap óta. Mit csináljak? Mit mondjak, ha nem hisznek el semmit? Igazán, az a leány több bajt csinál, mint amennyit mindenestől megér. Bárcsak valaki megszabadítana tőle!

Egyenesen John szemébe nézett, amint ezt mondta.

– Utóvégre nem csúnya leány, és egy kis pénze is lesz... Szegény testvérem, aki az anyja volt, hagyott rá ezer fontot. Fiatal még, de jó feleség lenne, ha a felügyelő úr...

– Úgy – mondta John nagyot nyelve. – Tehát így akar megvesztegetni engem? Köszönöm. Ami pedig a testvérét illeti, ha ugyan volt valaha testvére, hát annak Lilához nem volt semmi köze. Mert Lila Smith tulajdonképpen Delia Pattison.

Az asszony egy pillanatra behunyta a szemét és hátratántorodott; hol elsápadt, hol kivörösödött az arca.

– Én... én nem tudom, miket beszél, Mr. Wade. Egészen odavagyok, zúg a fejem.

John odaintett egy detektívet és röviden elintézte a szükséges formaságokat.

– De ugye, felelősséget vállal értem, Mr. Wade és hazamehetek? – szólalt meg az asszony egyszerre, nagyon megszelídülve, szinte könnyes szemmel. – Csak nem fog ilyen idős, köztisztületben álló asszonyt éjszakára egy piszkos börtönbe zárni?

– A mi celláink egy cseppet sem piszkosak – jelentette ki John hidegen. – Azután én nem ismerem magát olyan jól, hogy vállaljam a felelősséget. Hanem, ha a férje idejön, az ő kezességét elfogadom. Küldjön el érte.

Az asszony meggörnyedt.

– Nem tudom, hol van Golly... hiszen mondtam már... nem láttam már régen...

John fáradtan legyintett.

– Sajnálom, hogy nem látta, mert ma este találkozhatott volna vele. Én ugyanis a pincében láttam. Azután láttam akkor is, amikor a híd felé úszott...

Remélem, nincs reumája, mert másképpen megárdhat neki a hideg víz.

Az asszony arca kemény volt megint és kifürkészhetetlen: John jól ismerte már ezt a kifejezést. Gonosz pillantást vetett John felé, kinyitotta a száját, mintha mondani akart volna valamit, de aztán meggondolta a dolgot, sarkon fordult és szótlanul lement a lépcsőn, a női börtönőr után, a cellák felé.

Wade későn ért haza ezen az éjszakán, s amint az ágyra vetette magát, azonnal elnyomta az álom. Mikor vagy öt óra múlva felébredt, Elk ült az ágya szélén.

– Nem, én sohasem alszom – mondta nagy nyugalommal. – Fölösleges időtöltés.

– Mit akar? – kérdezte John, amint felült és nagyot ásított. – Talán bizony kiröpítenek az állásomból az éjszakai balfogás miatt?

Elk szótlanul szívta tovább a szivarcsutakját, és csak később felelt:

– Egyelőre nem. Hanem azt hittem, érdekelni fogja, hogy az emberei ma reggel egy férfi holttestét halászták ki a vízből a middlesex-i partoknál.

John ránézett.

– Ki volt?

Elk nagy füstfelhőt fújt a mennyezet felé.

– Siniford – felelte.

Johnnak tátva maradt a szája.

– Siniford? A folyóba fűlt?

Elk a fejét rázta.

– Megkéselték. Szép munka volt. A doktor azt mondja, nem is tudja elképzelni, milyen szerszámmal ejthettek rajta olyan kicsi és olyan mély sebet.

XVII. FEJEZET

A halott zsebéből mindent kiszedtek és szép rendben kirakták a rendőrségi őrszobában. Arany cigarettatárca; arany óra láncsal; kis aranyszelencében valami elázott por, amit majd kémiai úton fognak megvizsgálni, de amiről Wade azonnal tudta, hogy kokain; kis ezüst zsebkész, platinagyűrű, kulcsok és végül egy doboz tengeri betegség elleni pirula.

A halálos sebet alig lehetett látni. Sinifordot hátulról szúrták le, a nyakánál. A rendkívül ügyesen elhelyezett szúrás átvágta az ütőeret és azonnali halált okozott.

– Láttam már egy-két esetet – mondta Elk. – Eredeti fickók ezek a kínaiak. Mit szól ehhez? – És az asztalon felhalmozott holmira mutatott.

– Semmit, legfeljebb azt, hogy félt a tengertől és hosszabb utazásra készült – felelte John. – A gyilkosság éjjel és reggel hat óra között történt, ennél fogva

körülbelül a Westminster táján dobhatták a vízbe.

Leakasztotta a szegről a nehéz köpönyeget, amit a halottról vettek le az előbb.

– Ez is bizonyíték arra, hogy tengeri utazásra készült – folytatta John. – Csak meg kell nézni a bélést. Félénk utasok szokták vásárolni ezt a találmányt. Hajótörés esetén mentőöv gyanánt fenntartja a vízen az embert. A gyilkosok ezt persze nem tudhatták, s nem számítottak arra, hogy a halott szépen úszni fog. Az óra negyed kettőkor állt meg, öt perccel az apály kezdete előtt. A testet éppen a dagály visszatértekor találták meg.

Elk bólintott.

– Jól van, Johnny... Hát ez mi?

Felvette a platinagyűrűt, és figyelmesen nézegetni kezdte.

– Férfiujjra nagyon kicsinek látszik, nem gondolja?

– A mellényzsebében volt – mondta John nyugodtan. – Nem hordta soha, és nem is akarta hordani. Jegygyűrűnek szánta.

Elk füttyentett.

– Meg akart házasodni szegény?

Letette a gyűrűt az asztalra, s amint oldalt pillantott, meglátta Wade megkínzott arcát.

– Szedje össze magát, Johnny – mondta szokatlan gyöngédséggel, és nagy mancsát a fiatalember vállára tette.

Wade felsóhajtott.

– Igyekszem. De most nagyon aggódom. Minden eddigi feltevésem hamis, ahogy látom. Azt hittem, az a tervük, hogy Lilát hozzáadják ehhez a szerencsétlenhez, és ez azt jelentette volna, hogy a leány biztonságban van. De most...

Kétségbeesetten legyintett és elfordult.

Elk tapintatosan magára hagyta. De alig egy óra múlva már telefonált neki, hogy jöjjön a Scotland Yardra. Testben, lélekben összetörve, elgyötört szívvel kopogtatott be Wade a hivatalba.

A szobában volt a főfelügyelő is, aki éppen valami sürgönyt tanulmányozott. Mikor John belépett, odanyújtotta neki a papirost.

– A Trója Kincsének szomorú vége – mondta. – Az admirális parancsa szerint, jelentéseink értelmében, feltartóztatták, amikor a brazíliai parthoz közeledett. Itt a jelentés az esetről.

Meglehetősen hosszú távirat volt. John elolvasta:

“Az XF43 (C) 9 A1/95143. sz. utasítás értelmében a Trója Kincse feltartóztatva a... szélesség és... hosszúság alatt Átkutatattott. Rakomány: mezőgazdasági gépek és autók. Iratok rendben. Tulajdonos Salvini, kapitány Thomas Treat. Aikness kapitány, valamint Raggit Lane földélzeten nem

található. A 75., 76., valamint a 79. kajütben három ember találtatott, két angol és egy amerikai, hat éve élnek bezárva a hajón arra kényszerítve, hogy rabolt ékszereket beolvasszanak és formáljanak. Mindhárom fogoly önszántából vallja, hogy a hajót főleg rabolt értékek raktározására és szállítására használták. A parancsnoki híd mögött acél falú kamra. Feltöretett. Találtatott benne 1250 karát gyémánt', 750 karát smaragd, némelyik tekintélyes nagyságú, 17 platinarudacska, 55 tiszta arany rög. A hajónak három széfje van, egyikben 83 000 font értékű értékpapír, valamint bankjegyekben körülbelül 184 000 font. Az egyik fogoly állítása szerint hat rablás eredménye. Hajó lefoglalva, emberek hatóság előtt."

– Ez szomorú hír lesz Aikness kapitánynak és Raggit Lane-nek – vélekedett Elk.

John megrázta a fejét.

– Nem is olyan szomorú, mint gondolná. Az én véleményem az, hogy Aikness érezte, hogy vége a játszmának, és feladta, így nem lehet semmit rájuk bizonyítani. A veszteség nem fogja nagyon megrendíteni. Valahol Dél-Amerikában szép kis betétje lehet. Meg azután nem is hiszem, hogy egyhamar megtudná a dolgot...

Elk töprengett.

– Aikness... Hm, lehet, hogy igaza van. De mit csinál Golly? Szegény ördög! Bizony, körülötte szorul a hurok. Isten tudja, szinte sajnálom. Túl sok sárga violát vásárol... de ő a többiek kezében csak fegyver...

– Azt hiszem, kétélű fegyver – mondta John.

Valami dolga volt a fogházban, és úgy találta, hogy Mrs. Oakshoz nagy számban jöttek el a barátai és tisztelői látogatóba. Nem volt egyetlen vízipatkány sem a folyó mentén, aki tiszteletét ne tette volna nála. Hiszen ki ne ismerte volna közülük azt a házat ott, a korhadó, régi rakpart szélén, ahol az éjszaka sötétjében annyi jó és rossz üzletet kötöttek?!

A látogatók a folyosókon lézengtek, zsebre tett kézzel, cigarettával a szájuk szögletében. Rá-ráhunyorogtak John Wade-re, amint elment mellettük, vagy sötétben köszöntötték. A felügyelő hirtelen megtorpant.

– Sniffy! Te is itt vagy? Nem téged csiptelek nyakon a múltkor egyik éjszaka?

– Igenis, de nem találtak nálam semmit és elengedtek – szipogta a vizitolvaj.

– Mit csináltál te akkor a Mekkában? – faggatta John. – Egy kis pénzt kaptál, mi?

Sniffy mulatott ezen a megjegyzésen.

– Magánügyben tettem ott látogatást – jelentette ki. – Talán csak szabad egy úrnak egy hölgnél tiszteletét tenni, ha jól esik neki?

– Igen – mondta Wade –, de vigyázzon az az úr, mert könnyen az én kezeim közé kerül.

Sniffy szemrehányóan nézett rá.

– Tudom, hogy a felügyelő úr mindig rosszra gondol! De én már abbahagytam azt a komisz életet. Munkát kaptam. Ilyen ember, aki úgy ismeri a folyót fölfelé is, lefelé is, mint én, nem akad minden bokorban! Én Gloucesterig becsukott szemmel is elmegyek a vízen!

Teljesen igaz volt, hogy Sniffy ismerte a folyó minden szeszélyét, minden kanyarodóját, minden örvényét. John nem is csodálkozott volna rajta, ha a sorsa jobbra fordul. Sniffy azonban tovább hencegett a jártasságával, kijelentette, hogy nincs egész Londonban még egy ember, aki meg tudná csinálni azt, amit ő. Aztán hirtelen elhallgatott. John rátekingett és tudta, miért: úgy érezte, hogy túlságosan sokat mondott. Gyorsan másra fordította a szót.

– Aztán mit akarnak csinálni felügyelő úrék ezzel a Mrs. Oakssal? – kérdezte gúnyosan. – Ez volt aztán a jó fogás! Soha a föld nem hordott ártatlanabb teremtetést a hátán! Ilyen asszony...

John már indult, amikor Sniffy megfogta a kabátja ujját.

– Itt nagyon sokan lesznek ma a környékről, Mr. Wade – mondta halkan. – Ha a maga bőrében volnék, nem járkálnék annyit a folyosókon egyedül.

A figyelmeztetésre nem volt szükség. Wade nagyon jól tudta, micsoda jótét lelkek veszik körül. A sötét képű fickók, akiket sohasem látott, komoran, gonoszul pillantottak rá, és összesúgtak, amint továbbment. Mrs. Oaks a kis társalgószobában volt, a folyosó végén. Látszott rajta, hogy nem sokat aludt, de csendesen viselkedett. Megkérdezte Wade-et, volt-e ma a Mekkában, és amikor John azt felelte, hogy nem, elhallgatott. Aztán hirtelen újra megszólalt:

– Remélem, ma elintézik az ügyemet, Mr. Wade! Igazán nem tudom, mi jögon tartanak itt. Bizonyítani nem tudnak semmit sem. Különben is, a leghíresebb ügyvédek fogadom fel, és azok majd rendet csinálnak. Nem akarom, hogy kellemetlensége legyen a végén a dologból, Mr. Wade, azért figyelmeztetem, hogy vonja vissza a letartóztatást. Én nem fogok haragudni azért senkire, hogy egyszer itt is voltam.

John a fejét rázta.

– Már átadtam az ügyet másoknak.

Az asszony arcán két piros folt gyúlt ki hirtelen.

– Rendben van, majd meglátja, mi lesz belőle! Vannak nekem is barátaim, azt tudhatja, Mr. Wade. Például Siniford...

– Lord Siniford meghalt.

John hidegen, nyugodtan mondta ezt. Az asszony arcát előntötte a vér, aztán halottsápadt, majd ólomszürke lett.

– Meghalt? – dadogta rekedten.

John bólintott.

– És... és mikor?

– Az éjszaka gyilkolták meg – mondta John. – Reggel találtuk meg a folyóban.

Mereven, egyenesen állt ott az asszony. Most látta csak John, hogy a térdei megrogynak. A földre zuhant volna, ha gyorsan le nem ülteti egy karosszékbe. De nem ájult el, a szeme nyitva volt. Ijesztő volt rá nézni. A hangja varjúkárogáshoz hasonlított, amint megszólalt:

– Megölték... a lord feleségül akarta venni... miért engedte? Oh, miért...

A rendőrtiszt megveregette a vállát.

– Mrs. Oaks, nagyon jól tudjuk, hogy maga csak eszköz mások kezében, és az is volt mindig. Miért nem könnyít a lelkén? Gondoskodom róla, hogy olcsón megússza. Nem is vádlott lesz talán, hanem csak tanú. Mindent tudunk Aiknessről is, a Trója Kincséről is, Lila Smithről is...

Mrs. Oaks hallgatott.

– Most nem blöffölök... igazat mondok – folytatta John. – És igazat mondok akkor is, amikor ígérem, hogy segíteni fogok magán. Csak most kezdem érteni, hogy mennyire mellékes a maga szerepe a dologban...

Az asszony felemelte szemét, és John szinte megijedt, mert a feneketlen kétségbeesés sötétjét látta benne.

– Én nem tudom... én nem kívánok semmit... hagyjanak itt, nem bánom... Talán majd holnap mondok valamit... majd holnap...

A kitűnő ügyvéd, akit szerződtetett, eljött hozzá és beszélt vele. Azt ajánlotta, hogy óvadék ellenében bocsáttassa magát szabadon. Nagy csodálkozására az asszony nem akarta megfogadni ezt a tanácsot. Hogy miért nem, azt csak egyetlen ember tudta a rendőrségen: John Wade.

– Ez aztán asszony a talpán! – jegyezte meg az egyik sötét képű látogató. – Nem fél semmitől. Behozták, bent marad,..

XVIII. FEJEZET

A Trója Kincse titka nem volt titok többé. Valaki megtáviratozta a történeteket Brazíliába. A hír hamar elterjedt, átvették az angol lapok is, és ugyanazon az oldalon, ahol lord Siniford tragédiáját írták le, emlékeztek meg a gumiemberek kincses bárkájáról.

Volt még valami a lapokban: Golly Oaks fényképe, valamint a körözőlevél, aminek külön pikantériát adott, hogy a felesége is le van tartóztatva. A történetek háttéréről azonban nem szivárgott ki egyetlen szó sem, mint ahogy Lila Smith nevét sem írták le sehol.

Tanácskoztak egész nap, és Johnnak is meg kellett jelennie a Négyestanács előtt, ahol nem intézik el egykönnyen, ha valaki például ok nélkül foganatosít letartóztatást. Ha pedig felsül valami vállalkozással az ember, akkor jobb eléjük sem kerülni... De Johnnak szerencséje volt. A bankrablás ügyét a legnagyobb jóakarattal kezelték.

– Rendkívül ügyesek ezek az emberek – mondotta az egyik úr. – Bizonyosan kipróbálták a széf zárját, s látták, hogy nem boldogulnak vele. Nagyszerű ötlet volt, hogy ők maguk küldtek a kulcsokért. Egyébként kisült, hogy egy citybeli rendőr is megszólította az állítólagos Cardlint... milyen ügyes név!... És annak folyamirendőr-igazolványt mutatott! Nem hibáztatjuk, Wade, de igyekezzék, hogy ez az Aikness, valamint Golly Oaks mielőbb előkerüljenek.

– Húsz éve ismerem ezt az Oaks nevű embert – mondta egy másik. – ő volt a legügyesebb falazó az egész nyugati külterületen; és egészen bizonyos, hogy nagy vagyont szerzett. Ügyes kis ördög, öt vagy hat nyelvet beszél.

John elképedve meredt rá.

– Oaks? – kérdezte. – Én mindig ostobának és műveletlennek gondoltam.

– Szó sincs róla! – rázta fejét az öregúr. – úgy vág az esze, mint a beretva! Csak egy a gyöngéje: fiatal korában azt hitte, hogy nagyszerű hangja van, és százakat, talán ezreket költött rá, hogy kiművelje. Nagyon ügyesen játszik jazzt, ha alkalma adódik rá, de amellet úgy beszél franciául és úgy olvas görögül, mint akármelyik filosz.

Ez mindenesetre új oldalról mutatta be Gollyt. Johnra annyira hatott ez az újság, hogy délután újra ellátogatott a Mekkába. Tudta, melyik volt Golly szobája, és egyszer meg is nézte már felületesen. Most jónak látta, hogy gondosabban átkutassa.

Meglehetősen nagy szoba volt, közvetlenül a pince fölött; kissé sötét, mert csak egyetlen keskeny ablaka volt. Kis vaságy állt benne és óriási könyvszekrény, tele papírba csomagolt kötetekkel, jókora ócska lámpa és ugyanolyan ócska pamlag tartozott még a bútorzathoz, semmi más. John észrevette, hogy a könyvek címét nem lehet látni. Talán ezért kötötte be valamennyit. Vagy tudnia kellett, melyik kötet hol van, vagy félóráig is kereshetett egy-egy könyvet, ha szüksége volt rá.

Egyébként a kis könyvtár nagyon ügyesen volt csoportosítva. Először egy görög nyelvű Új testamentum akadt John kezébe. Azután vagy féltucat stratégiai munka, amelyeket láthatólag sokat forgatott, mert a lapok számfűlések voltak és mindenféle ceruzajegyzetek tarkították őket. Rengeteg zenei könyvet talált. Vaskos kötetek tárgyalták az éneklés technikáját. A többi munka utazási napló volt, németül, spanyolul, franciául és olaszul – még magyar nyelvtan is akadt. A csöpp íróasztal tele volt

csepegtetve tintával, körös-körül a padló is. Látszott, hogy Golly nem sokat adott a rendre és tisztaságra, írni valója pedig meglehetősen sok akadt.

Az asztalfiókot nézegetve John új fölfedezést tett. Ez a különös ember asztrológiával, horoszkópkészítéssel is foglalkozott. Különös hatást tett a felügyelőre, hogy az egyik horoszkóp alján a saját nevét olvashatta. Gollynak azonban nem állhatták rendelkezésre a szükséges adatok, mert nem tudta befejezni a horoszkópot. Johnnak eszébe jutott, hogy Golly egyszer élénken érdeklődött aziránt, milyen napon és melyik órában született.

John csak állt a szoba közepén és a fejét csóválta. Lassan rájött, hogy Golly Oaks az egész ügy legtitokzatosabb szereplője. Fölemelte a szőnyeget, megkopogtatta a falakat, de semmi gyanúsat nem talált. A kezébe akadt azonban valami, amiből sok mindent megértett: egy lapos könyvecske, amelynek első lapjára ez volt írva:

“G. H. Oaksnak, buzgó szolgálatai elismeréséül WILLIAM DEANS”

John nevetni tudott volna, ha egy kicsit jobb a kedve. A könyv nagyon népszerű munka volt, de ennél sokkal érdekesebbnek találta John a lapok között rejlő régi címke feliratát:

“DEANS & ABBITT, GUMIÁRUGYÁR”

Később pedig egy reklámcédulán ezeket olvasta John:

“Deans kizárólagos joggal gyártott gumikesztyűi felülmúlhatatlanok!”

John számára a nap további része nyugtalanságban és boldogtalanságban telt el. A város minden zugában buzgó rendőrök keresték, kutatták Lilát. De nem találták sehol. John remegő szívvel várta a híreket, de a hírek késtek, egyre késtek.

Egyébként állandóan lesett rá a halál, de alig vett róla tudomást. Csak homályosan érezte a veszedelmet. A következő napokban sorra elé kerültek azok a sötét képű csavargók, akiket Mrs. Oaks látogatói között látott. Nagyon jó emlékezőtehetsége volt, s még mostani lelkiállapotában is megismerte őket.

Feltűntek a háza körül, úton-útfélen találkozott velük, sőt egyszer, amikor a folyón cirkált, hármukat is látta egy csónakban: kettő evezett, a harmadik a kormánynál ült. Még csak rá sem néztek a rendőrségi motorosra, amikor eluhant mellettük, ami már magában véve is gyanakvásra adott okot.

Még egyszer találkozott velük aznap délután. Ekkor ő ment lefelé a vízen, s azok ár ellenében, és Johnnak úgy rémlett, mintha irányt változtattak volna, hogy minél közelebb mehessenek el mellette. Éppen ott járt a közelben egy másik rendőrmotoros is, és Wade sípjelére sietve közeledett. A csónakosok nem vették mindjárt észre a segítséget, teljes erővel eveztek tovább. Egyszerre az egyik felpillantott és meglátta a másik motorcsónakot. Hirtelen lehajolt, a csónak fenekéről felkapott valamit és bedobta a vízbe. John egy pillanat alatt mellettük termett.

– Mit dobtak a vízbe az előbb? – kérdezte, megálljt intve a gépésznek.

Az evezős, két lapátjával a kezében, nyugodtan nézett rá.

– A fenékhálót. Halászni jöttünk. Azt sem engedi a törvény?

– Attól függ, mit akarnak halászni és mivel – válaszolta John. – Bombával semmi esetre sem szabad halászni, és ha az nem bomba volt az előbb a kezében, akkor megeszem a kalapom.

Kiterelte a csónakosokat a partra. Erre nem volt elkészülve a három ember, a másik rendőrségi motoros is megijesztette őket. Mikor a rendőrségi kikötőhöz érve kiszálltak, az egyik leejtett valamit – úgy gondolta, a vízbe... De a tárgy a part legalsó, lépcsőjén koppant, s egy rendőr utánakapott.

– Browning pisztoly megtöltve – jelentette azonnal.

– Van fegyverviselési engedélye? – kérdezte az embertől John.

– Kutyaviseelési engedélyem van! – vigyorgott csúnyán a fekete képű.

Alacsony, sötétbarna bőrű, olaszos külsejű férfi volt, de amerikai állampolgárnak vallotta magát. Útlevelét rendben találták, három hete tartózkodott Londonban. Eredeti lakóhelye Chicago volt, odaát az Egyesült Államokban. A másik két ember is Amerikából jött, útlevelükből meg lehetett állapítani, hogy együtt érkeztek, ugyanazon a hajón. A kormányosnál is volt pisztoly.

– Ezért csak nem fognak felakasztani? – kérdezte gúnyosan, mikor elvették tőle a fegyvert.

– Azt majd meglátjuk – vette a lapot John.

Milyen céllal jöhettek ide ezek az emberek? Ki hívta őket? Feltűnt Johnnak, hogy csupa idegen nevű, szedett-vedett népség, akiket mostanában a víz mentén lát. Az illetékes ügyosztály révén érdeklődött a chicagói rendőrségnél, és már két óra múlva megkapta a választ.

“Nevezettek ismert banditák. Riccini és Orlevitch kétszer elítélve gyilkosság miatt. Értesülésünk szerint az utóbbi két hónapban feltűnő számú kétes egyén váltott útlevelet Londonba.”

– Lám, lám, mennyi érdekes véletlen! – mormogta Elk, elolvasva a sürgöny szövegét. – Egymás után három kerületből kaptuk a hírt, hogy a rendőrség már nem tud mit csinálni a sok idegennel. Legtöbbjük orosz és finn, s az utóbbi hetekben érkeztek Londonba. Rigában kérdezősködtünk róluk, és amit megtudtunk, azt nem szívesen kötném mindenkinek az orrára.

– Kiderült valami Golly Oaksról? – kérdezte John. – Úgy értem, volt már dolga ezelőtt is a rendőrséggel?

Elk bólintott.

– Tizenötben rablás. A saját munkaadóját lopta meg. Gumiáruk voltak...

Fölrántotta a szemöldökét.

– Gumiáruk, Johnny... mindenesetre furcsa.

– Úgy látom, nem maradt olyan hűséges, mint ahogy az ajándékozó főnök megérdemelte volna – jegyezte meg John. – Azután?

– Nincs bebizonyítva, de valószínű, hogy már egészen fiatal korában egy banda élén sok betöréses lopást követett el. Rendőrképzre azonban nem került. Később Birminghambe ment, és egészen módszeresen tervelte ki és szervezte meg az aranyrablást. Birmingham tudvalevően tele van ékszerekkel, és gyakran érkeznek oda aranyszállítmányok.

John megpróbálta elképzelni Gollyt ezekben a szerepekben. Nehéz volt. Ügyes tolvajnak és orgazdának ismerte, tudta azt is, hogy egyesek a folyó menti kerületek legsötétebb jellemű jómadarának ismerik, de mégis... hogy ez az igénytelen, gyöngé, szelíd emberke, aki meghunyászkodik a felesége előtt, bandavezér legyen...

– El volt ítélve valaha?

– Nem – mondta Elk és hozzátette: – Mindig megúsza. Aztán szépen jó útra tért, megházasodott és engedelmesen aprította a fát a pincében. Néha igazán azt hittem, hogy Mrs. Oaks megszelídítette, de lehet, hogy nem úgy van mégsem.

– Én is azt hiszem – bólintott John. – Isten bizony, kezdek róla egészen másképpen vélekedni.

XIX. FEJEZET

Ugyanígy volt vele Lila is. Kezdett másképpen vélekedni Golly Oaks felől. Egyedül ült a fényűzően berendezett kis kajütben, ahová vitték, miután eljött a detektív lakásáról. Hogy milyen hajón van, fogalma sem volt róla. Amikor, nagy csodálkozására, Mum Oaks egyedül szállt ki a Mekkánál, bekötötték a szemét. De nem ijedt meg, inkább kíváncsiságot érzett.

Nem emlékezett, hogy hasonló hajófülkét látott volna valaha. Alacsony mennyezete miatt a rendesnél szélesebbnek tetszett, és akármilyen gyönyörűen volt is bebútorozva, akármilyen szép volt is a falak burkolata, és akármilyen fényes mindenütt az ezüstkilincs, nem volt ablaka, nem jött be sehonnan világosság és friss levegő. Szép, nagy, művészi faragású ágy és íróasztal állt benne, a falon képek, amelyek közül néhány, Lila is sejtette, régi mesterek értékes alkotása volt. Hűvös estéken a sarokban álló alacsony, széles villanykandalló adott meleget.

Lila senki mást nem látott, csak azt a kínai szolgát, aki behozta neki az ennivalót és a fürdőjét is elkészítette. Soha azelőtt senki nem törődött a fürdőjével, ez a különös előzékenység tehát érdekes volt és mindenesetre kellemes. A fürdőszoba illett a szobához: vakítóan új berendezés, alacsony márványmedence és semmi ablak. Kényelmesnek azonban kényelmes volt nagyon.

A hajó többnyire lassan haladt. Lila hallotta néha, hogy járkálnak a feje fölött, majd valami különös, mennydörgéshez hasonló moraj hallatszott be hozzá. Hogy a hajó a folyón van és nem a tengeren, azt onnan tudta, hogy körös-körül folyton szóltak a hajók szirénái, és egyszer toronyórát is hallott ütni. Este tíz volt akkor.

Éjszaka felriadt: mintha egy asszony sikoltott volna valahol... De csak álmodta talán. Az első éjszaka minden izgalom ellenére úgy aludt, mint a bunda. Mire felébredt, ott találta a kínai szolgát, aki éppen a teázóasztalkát húzta oda az ágya elé. Furcsa volt és kicsit ijesztő is, hogy férfi szolgálja ki, de Lila hamar hozzászokott. A kínai egyébként tudott angolul, majdnem mindig mosolygott, és legtöbbször kitalálta, hogy Lila mit akar, mielőtt még kimondta volna.

A leánynak megnyugvására szolgált, hogy a külső kabinajtót magára tudja zárni. Sajnos, kívülről is állandóan csukva tartották, és így nem nézhetett körül a hajón és nem tudhatta, hol van, kik között. Szentül hitte, hogy Mrs. Oaks is velük utazik, hiszen ő ment el érte és beszélt rá, hogy jöjjön vele! Ami azt illeti, azonnal megbánta, hogy engedett az erőszakos kedveskedésnek, és

kétkedni kezdett Mrs. Oaks őszinteségében. Remélte azonban, hogy Wade keresni fogja. Feltétlen bizalmat érzett John iránt.

Egyszer aztán váratlanul Golly kopogtatott be hozzá. Megörült neki. Sejtette ugyan, hogy a kisöreg becsületességgel nem vádolható, de olyan kedves volt mindig, soha nem volt goromba hozzá.

– Nini... Oaks bácsi! – üdvözölte Lila, és meglepetésében felpattant a székről.

– Üljön csak vissza, drágám – intett Golly mosolyogva. – Ha megengedi, én is iszom egy csésze teát.

Lila csak most vette észre, hogy két csésze van a tálcán. Oaks levette a kalapját és a földre tette, aztán zsebkendőjével megdörzsölte kopaszodó fejét.

– Micsoda élet, micsoda élet! Ahogy Szókratész mondta... – és görögül idézett valamit, amit Lila, persze, nem értett és mosolygott magában. Pillanatig sem hitte, hogy csakugyan görögül van, amit Golly hadar. Pedig az öregnek csodálatos emlékezőtehetsége volt.

– Jól érzi magát, Lila? Kényelmes a lakása? – kérdezte most Golly.

A leány tétovázott.

– I... igen... de hová megyünk, Mr. Oaks?

Önkéntelenül csúszott ki a száján ez a megszólítás. A kis ember meggörnyedt, oldalt az ajtóra tekintett és halkán felelt:

– Ki tudja azt manapság, hogy hová megy? Én például azt hittem, otthon fogok ülni a Mekkában... De hát: *dīs aliter placuit!* Másként tetszett az isteneknek!

Lila nagy szemeket meresztett.

– Itt van a hajón a néni is?

Oaks megrázta a fejét.

– Nem jöhetett el. Nagyon sok dolga van. Micsoda asszony az, Lila!

Apró, kék szemét a leányra függesztette.

– Ugye, micsoda asszony? Szerencsés az a férfi, akinek ilyen felesége akad.

Megint idegen nyelven mondott valamit – Lila a száját biggyesztette. Mindig úgy gondolta ilyenkor, hogy Golly összevissza darál mindent, mint a gyerekek.

– Ne féljen, kis Lila, magának semmi baja sem fog történni – biztatta Oaks. Áthajolt az asztalon és megveregette a leány kezét. – Ne aggódjék, csak gazdagságban, pompában meg örömben lesz része. Phű! Milyen szép lesz az élete! Gyémántok, szép ruhák, Rolls-Royce-ok... mindent megkap, amit csak álmaiban kívánhat!

Lila elképedve nézte.

– Én, Mr. Oaks? Mikor?

Okas megdörzsölte az orrát.

– Nemsokára, drágaságom.

Valami különös, büszke elégedettséggel tekintett körül a kabinban, ami meglepte a leányt.

– Ez Tintoretto – mondta az egyik képre mutatva. – A késői korszakából. Különben lehet, hogy a tanítványai is belepepecseltek, mert az úgynevezett Tintoretto-képek többnyire a tanítványok munkái.

Lila tátott szájjal hallgatta. Ez a kis emberke, akit szürke családi bútornak, ártalmatlan papucshősnek gondolt, aki emberemlékezet óta nem olvasott mást otthon, mint a napilapot, egyébként egyre pipázott vagy a fát vágta a pincében szorgosan – most régi olasz mesterek képeiről értekezik!

– Benvenuto, az már igen! Olvasta a könyvét, kicsikém? Nem? Majd meghaltam a nevetéstől. De nem festő, hanem szobrász. Láta valahol a Medúzát? Egyszer külön azért mentem el Firenzébe, hogy lássam. És csinált egyszer egy sőtartót valami királynak...

Újra feltekintett a képekre és csettintett az ujjaival.

– Egész Angliában nincs ezeknél különb!

– De Mr. Oaks... én nem is tudtam, hogy... hogy ennyire...

Oaks szerényen mosolygott.

– Tudok egyet-mást, kicsikém, van némi érzékem a művészet iránt. Mindig is volt. De a zene a legelső. Az ének. Az emberi hang! Hallotta Tetraccinét együtt énekelni egy kanárral? (Mintha elfeledte volna, hogy Lila a Mekkában nőtt fel.) Mert én igen. Nem hiszem, hogy másvalaki hallhatta volna. Akkoriban azt mondták rólam, olyam lesz a hangom, mint a Carusóé!

Egészen komolyan, mosolygás nélkül állította ezt, látszott rajta, hogy meg van győződve arról, amit mond. És Lilának az ösztöne azt súgta, hogy éppen olyan komolyan hallgasson.

– Én... én sohasem hallottam még énekelni magát, Mr. Oaks – dadogta végre, mert érezte, hogy mégiscsak kell mondania valamit.

– Mi az, hogy Mr. Oaks? – javította ki a kis emberke. – Mikor voltam én magácskának Mr. Oaks? Golly bácsi! Már hogyan hallott volna énekelni! De hányszor!

Lila csak a fejét rázta csodálkozó arccal, pedig csakugyan sokszor hallotta énekelni, de olyankor mindig gyorsan becsukta az ablakot, hogy ne hallja a pincéből kiszűrődő szörnyűséges nyikorgást.

– A Faust-áriát sem hallotta? – kérdezte Golly élénken.

Lila egy szót sem mert szólani. Nagy meglepetésére Golly Oaks felállt, és a sarokban álló kis pianínó felé indult. Leült. Játsszani kezdett. Lila nem tudta, ébren van-e vagy álmodik. Golly Oaks zongorázni is tud! Úgy játszott, mint valami igazi művész. Aztán elkezdett énekelni.

A világ legcsodálatosabb falsettóján énekelt. Messziről is szörnyű volt hallgatni, de így, szűk szobában, szinte elviselhetetlen. Lila nem tudta, mit csináljon. Golly Oaks pedig teljes lelkéből énekelt, olaszul. Ide-oda himbálta magát a széken, a fejét hátravetette, a szemét behunyta elragadtatásában, és nyikorgott, recsegett, visított... Csak legalább be merte volna fogni Lila a fülét. De nem merte. Valami belső hang arra intette, hogy ne ingerelje ezt az embert. Egy örökkévalóság után Golly végre elhallgatott, felsóhajtott és odafordult a leányhoz.

– Nos?

– Cso... csodálatos! – hebegte a leány. – Én nem is hittem volna, hogy így tud énekelni...

Nagy megkönnyebbülésére Oaks lehajtotta a pianínó födelét, és zsebre tett kézzel, büszkén kifeszített mellél lépett oda hozzá. Nagyon hasonlított valami verébhez.

– Kevesen tudják – mondta. – Nagyon kevesen.

Őrült ez az ember, vagy csakugyan azt hiszi, hogy ez a rettenetes nyávogás művészi ének? Mr. Oaks még mindig billegette magát és magyarázni kezdett:

– Tudja, én nem éneklek modern stílusban. Az olyan emberek, akiknek nincs eléggé kifinomult ízlésük és megbízható ítélőképességük, nem tudnak gyönyörködni az én hangomban. De majd megmutatom nekik, mivé fejlődik tíz éven belül!

Lila, hogy változtasson a tárgyon, megkérdezte, mi a hajó neve.,

– Ritikiki – felelt Mr. Oaks nyomban, készségesen. – Indiai gőzös volt, a kapitány teljesen átalakította, most a világ egyik leggyorsabb hajója.

– És hol vagyunk most, Mr. Oaks?

– Golly bácsi! – helyesbítette a kis ember szemrehányóan. – Hogy hol vagyunk? – Az órájára nézett. – Gravesendnél körülbelül. Várjuk a kalauzhajót, hogy kivigyen bennünket a tengerre.

Lila megremegett. Most először érzett ijedtséget, mióta a hajóra került.

– A tengerre? De hát hová megyünk, Mr. Oaks... Golly bácsi?

A kisöreg komolyan megrázta a fejét.

– Mondtam már, hogy azt sohasem tudja senki.

– És miért tartanak itt engem?

– Mert a javát akarjuk, drágaságom.

Visszaült az asztalhoz és nagyot kortyolt a teájából.

– Mert a javát akarjuk – ismételte. – Vannak, akik tönkre akarják tenni. Az a Wade például... micsoda gazember!

Megcsóválta a fejét.

– Micsoda alávaló gazember! Nem hiszem, hogy egész Wappingban akadna még egy hozzá fogható jómadár. A gumiemberekből él: szépen

megfizetik, hogy tartsa a száját.

Lila nem akart hinni a fülének, de Mr. Oaks nagyon meggyőzően beszélt.

– Mondom magának, kicsikém, nem csodálkoznék, ha kisülne, hogy ő is benne van a bandában. Az összes rendőr szélhámos. Nem olvasta mostanában az újságokat?

– De... de Mr. Wade nem szélhámos – mondta felháborodva a leány. – Nem tudom elképzelni róla.

– Úgy, úgy? Honnan is tudhatná azt maga, kislány, mi mindenre képes az ilyen ember! Mi az ő fizetése! Rongyos néhány font. Azt hiszi, meg lehet élni abból? Nem, drágám, egészen bizonyos, hogy nehéz pénzeket kap jobbról-balról a hallgatásáért. Kártyabartlangok tulajdonosaitól és hasonló emberektől. Persze, magácska álmában sem gondol arra, hogy ilyesmi is van a világon. Különben magától is csak a pénzt akarta...

– A pénzt? – ütődött meg Lila. – Ugyan hol van nekem pénzem? – Gondolatban tette csak hozzá: ez az ember csakugyan örült!

Oaks halkán felnevetett. Nagyot nyelt, veszedelmes területre tévedt, úgy látszik, és fordított egyet a beszélgetésen.

– Úgy értem, kell neki egy asszony, aki ingyen dolgozik rá, aki vasal, mos, főz, rendben tartja a házat. Mert az ilyen ágrólszakadt rendőrtiszt nem járathatja a feleséget úgy, mint...

– De hiszen az előbb azt mondta, hogy nehéz pénzeket kap a hallgatásáért!

Golly Oaks köhögött. Megint belegabalyodott a saját szavaiba.

– Bizonyos értelemben így is van – mondta végre, aztán megtörülte a száját nem túlságosan tiszta zsebkendőjével és felállt. – Ha olvasni akar, kicsikém, talál itt elég könyvet. Kár, hogy nem tud idegen nyelveket, mert az az igazi irodalom...

A jókora könyvszekrényre mutatott, amit Lila eddig nem is vett észre.

– Szórakozzék, drágaságom, ahogyan jól esik. Különben le fogom küldeni magához a kapitányt is.

– A kapitányt? Ki az? Mr... Mr. Brown?

– Aikness a neve – mondta Oaks. – Az az úr, aki minden évben elvitte magát ebédelni. Oka volt rá, hogy ne tudja meg mindenki az igazi nevét.

Összehúzott szemmel figyelte a leányt.

– Szép szál férfi, mi? Olyan, mint valami igazi jó papa. Ötvennyolc éves, bizonyosan tudom, hogy ennyi. Ha azt mondja, hogy ötvenkettő, ne higgye el. Hazudik.

Azzal Golly kedvesen búcsút intett Lilának, és kiment az ajtón.

XX. FEJEZET

Lila meglehetősen tanácstalanul nézett utána. Volt min gondolkodnia. Az a Golly bácsi, akit eddig ismert, örökre eltűnt. Ez egészen más ember volt, fantasztikus, szinte mesebeli alak. Valamiképpen mégsem félt, most még kevésbé, hogy itt tudta Mr. Oaksot is a hajón. Érezte, hogy a kis ember csakugyan a gondját akarja viselni.

Ha jól meggondolta, jobban bízott benne, mint a feleségében, és jobban szerette mindig. Ha Mum Oaks nagyon házsártos kedvében talált lenni, Lila hűségesen meghallgatta a bácsi panaszait. Amellett úgy zongorázik, mint valami művész és úgy énekel, mint...

Megborzongott. A hajó nagyon lassan haladt, alig mozdult. Reggel egyszer úgy érezte, mintha valami nekiütődött volna a hajó oldalának. Talán csónak érkezett, de hatalmas csónak lehetett, és nagy erővel kellett összeütköznie a hajóval, mert megremegett az egész hajótest.

Korán lefeküdt ezen az estén és hajnali négy óra tájban furcsa hangra ébredt. Egy tehén bőgött valahol. Tudta, hogy sok hajón szoktak tehenet tartani, ez nem lepte meg. De aztán egy másik, mélyebb hangú tehén is bőgni kezdett. Majd kakaskukorékolás hallatszott, végül pedig távoli, édes csengésű harangszó. Tehén, kakas, falusi harang... akkor hát mégsem lehet, hogy a folyó torkolatában legyenek, ahogy Mr. Oaks mondta tegnap... Most egyszerre szekérszörgés szűrődött be a kabinba.

Ezen a napon Aikness kapitány kopogott be hozzá déltájban. Nem tengerész-egyenruhában volt, flanelöltöny volt rajta és puha kalapot tartott a kezében. Olyan magas volt, hogy meg kellett hajolnia az alacsony kajütben. Amint tehetett, leült. Lila szótlánul figyelte, úgy találta, hogy csakugyan inkább lehet ötvennyolc, mint ötvenkettő. Az arca sötétbarnára sült, érés kezén fekete pihe nőtt. Meglehetősen ijesztően hatott így közelről, a szűk kis helyiségben.

– Mi az, kicsikém, unatkozunk? – kérdezte nyájasan.

Nagy kezével megveregette Lila vállát, s a leány, maga sem tudta, miért, borzadva húzódott vissza tőle.

– Egy-két nap múlva ki fogunk szállni, kicsikém. Rendeltem túrakocsit, az majd elviszi egy gyönyörű helyre. Egyelőre azonban jobbnak láttam, ha eltűnik szem elől.

Megkérdezte, itt volt-e Oaks ma reggel is, és amikor a leány nemmel felelt, láthatólag meg volt elégedve.

– Lord Siniford is a fedélzeten van? – kérdezte Lila. Ezt elfeledte

megkérdezni Gollytól.

A férfi arca megrándult.

– Nem, nincs itt – mondta kurtán. – Vesse ki az emlékezetéből egyszer s mindenkorra azt az embert, Lila! Nem méltó rá, hogy valaki is törődjék vele.

Lila nagy megkönnyebbülést érzett. Amióta itt volt a hajón, leginkább attól rettegett, hogy nyílik az ajtó, és bejön őlordsága.

Sokszor megkérdezte magától, vajon nem ő tervelte-e ki az egész szöktetést.

Aikness kapitány viselkedése egyébként feltűnően megváltozott iránta, mint ahogy Gollyé is megváltozott. Azelőtt kurtán parancsolgatott neki és ő ijedten, halkán válaszolt a kérdéseire. Szinte úgy tekintette, mint valami félelmetes halványt. Most azonban az óriás különös módon zavarodottnak és idegesnek látszott. Néhányszor megköszörülte a torkát, beszélni próbált, majd újra elhallgatott. Végre megkérdezte:

– Mit gondol, kis Lila, hány éves vagyok én?

– Ötvennyolc! – vágta rá a leány, de azonnal látta, hogy Aiknessnek nem tetszik ez a válasz.

– Ötvenkettő leszek a jövő héten! – felelte élesen. – Bizonyosan Oaks mondta ezt az ostobaságot, ő terjeszti, hogy ötvennyolc éves vagyok. Hülyeség! Én már csak tudom, mikor születtem! Mondom, ötvenkettő leszek, most vagyok a legszebb férfikorban. Legalább húsz esztendőm van még...

Hangosan, szinte ingerülten mondta ezt, mintha valaki kétségbe vonná a szavait. Lila csak hallgatta csodálkozva, és várta, mi lesz ebből. Kezdte sejteni.

– Ha valaha férjhez megy, kicsikém – jelentette ki Aikness kioktató hangon –, csakis olyan emberhez menjen, aki jóval idősebb magánál, aki ismeri a világot, és elég erős hozzá, hogy megvédje magát minden bajtól.

Felállt, odament az ajtóhoz, kinyitotta, kinézett, azután visszajött és újra leült.

– Olyan emberhez menjen férjhez – folytatta –, aki a tenyerén hordozhatja, mint egy hópehelyet!

Elhallgatott és sokáig nézte a leányt, olyan különös tekintettel, hogy Lila beleborzongott.

– Sok ember van a világon, aki szívesen megragadná a kínálkozó szerencsét. De ne veszítse el a fejét, ha valaki be akarja hálózni, és boldogságot, gazdagságot, meg mit tudom én mit ígér magának. Jusson az eszébe, hogy rám mindig számíthat, s ha azt akarja, hogy eltegyek valakit az útból, csak intenie kell, és az illető máris repül.

Elgondolkozott.

– Mikor legutolsó utamról visszajöttem, tudhattam előre, hogy nem

gyermek már, de azért meglepett a változás... nagyon meglepett... és meghódította a szívemet – dörgött a mély hang.

Széles mellére ütött.

– Megértette, amit mondtam? Maga sokat jelent nekem, kicsikém. Napról napra többet. Kockázatot vállalok magáért, és nem a milliók miatt!

– Micsoda milliókról beszél, Mr. Aikness? – csodálkozott Lila.

A férfi úgy nézett rá, mintha álmából riadt volna fel.

– Én... én azt hittem, hogy Golly beszélt már magával. Nem? – kérdezte habozva.

Lila mosolygott. Ez a hatalmas ember láthatólag annyira zavarba jött, ő pedig ebben a pillanatban olyan könnyűnek, olyan gondtalannak érezte magát. Új helyzet volt ez, ami mulattatta, még ha sejtette is, hogy veszedelmek rejlenek a megváltozott körülmények mögött.

– Nem kell Gollynak beszélnie arról, amit mondtam. Jó ember, bőkezű meg meg egymás, de bizonyos dolgokra nagyon érzékeny – magyarázta Aikness.

Azon, hogy Golly bőkezű, Lila majdnem elnevette magát. Mit adhatna Mr. Oaks másoknak, amivel a bőkezűségét bizonyítaná? Lila jól emlékezett rá, milyen szegények voltak mindig; megesett, hogy félórát is várt otthon, amíg a felesége hozott valahonnan kölcsön egy kis pénzt, hogy a kocsmába mehessen.

– Régen ismeri őt? – kérdezte Lila.

A kapitány jelentőségteljesen a szemébe nézett.

– Igen – mondta lassan. – Régen ismerem. És... túlságosan jól.

Felvette a kalapját az alacsony székről, ahová letette, mikor bejött, elbúcsúzott és indult az ajtó felé. Ott megállt, majd hosszas tétovázás után így szólt:

– Holnap vagy holnapután nem lenne nehéz... azután már nem tudom biztosan... Csak szóljon nekem, ha el akar innen menni. De Golly előtt egyetlen mukkot sem!

Mielőtt Lila válaszolhatott volna valamit, már be is zárult Aikness mögött az ajtó.

A kapitány nehézkesen kapaszkodott fel a szűk lépcsőn, és lihegve állt meg a fedélzeten. Nem tengerjáró hajónak, hanem egyszerű folyami bárkának a fedélzetén. Vörös vitorlák libegtek, apró zászló repdesett a szélben. Oldalára egyszerű betűkkel az volt írva: *Betsy*. Zöld mező mellett horgonyzott, amely laposan nyúlt el a parton, egészen a félmérföldnyire fekvő fás magaslatig.

A Betsy mögött egy másik bárka állt, amelynek fedélzetén két ember a fővitorlával bajlódott. Senki más nem volt sehol, kivéve azt a kicsi embert, aki ócska, csikos pulóverben, olajfoltos vászon nadrágban a bárka tatján üldögélt

egy kötélcsomón, és újságot olvasott. Akkora sapka volt a fején, hogy az álla is alig látszott ki alóla. A legjobb ismerőse sem igen jött volna rá, hogy ezen a fekete, olajos bárkán Mr. Golly Oaks utazik valahová. Mikor a kapitány közelebb lépett, feltekintett az újságból.

– Látom, kicsípte magát. – A mosolygása nem sok jót ígért. – Ha valaki erre jár, azt fogja hinni, hogy luxus jachton gardenpartyt tartunk. Tán csak nem Lilánál volt?

– De igen, Lilánál voltam – mondta Aikness. Leült a korlátra és tömni kezdte a pipáját.

Golly lassan csóválta a fejét és szemrehányóan folytatta:

– Közönséges kereskedelmi bárkán vagyunk, rendben vannak az irataink, de a zsaruk úgy rajzanak körülöttünk, mint a méhek. Legalább egy hétbe telik, míg nőni kezd az oldalszakáll, s most mégis leborotváltatta, mert nem akarta, hogy a kislány elhiggye, hogy ötvennyolc éves!

– Ötvenkettő vagyok – morogta a kapitány.

Golly félrehúzta a száját, színtelen kis bajusza furcsán előremeredt.

– Menjen le és öltözzék át, de hamar. Akkor majd elmondom, hogy mi történt a Trója Kincsével. Itt van az újságban.

A kapitány elsápadva ugrott föl.

– Feltartóztatták? Golly bólintott.

– Mindent megtaláltak – mondta jókedvűen. – Az aranyat, a platinát, a gyémántokat! És a végén magát is meg fogják találni, Bill Aikness! Menjen hát és öltözzék át végre!

A kapitány kábultan rohant a lépcső felé. Golly utánaszólt.

– Akar még valamit? – fordult vissza Aikness az ajtóból.

– Igen. Hozzon nekem lentről egy fekete szalagot. A bal karomra akarom kötni.

Aikness kapitány rémülten rámeredt.

– Csak... csak nem azt akarja mondani, hogy... Golly bólintott.

– De igen. Mindennek vége lesz egyszer, és rég ideje volt, hogy ez a dolog is befejeződjék.

XXI. FEJEZET

John Wade háromnapi halasztást kért, és kieszközölte, hogy legalább addig még tartsák fogva az asszonyt. Bizonyíték hiányában ugyanis szabadon akarták engedni.

– A vád nagyon homályos – jelentette ki az illetékes tiszt. – Nagyon kétlem, hogy a háromnapi halasztást meghosszabítsák, de próbáljon még négy

napot kérni hozzá. Talán közben megpuhul a vádlott és vallani fog. Nincs semmi bizonyíték arra, hogy csakugyan Mum Oaks mérgezte meg a detektív feleségét. Hacsak ő maga be nem ismeri...

A vizsgálati fogságban levőknek meg van engedve, hogy kintről hozassanak ennivalót. Egy reggel fél nyolc tájban a közeli kávéház egyik pincérnője hozott át Mrs. Oaks számára egyet s mást, amit a női börtönőr be is vitt a cellába. Wade néhány perc múlva érkezett oda, és éppen a cella felé vezető folyosón sietett végig, amikor a börtönőr vele szemben szaladva doktorért kiabált. Wade megfogta a karját és visszatartotta.

– Mi az? Beteg valaki?

– A kilences... a kilences... az az asszony, akit maga hozatott ide, Mr. Wade... azt hiszem, elájult...

Wade rohanva ért a cellához. Az ajtó nyitva állt. Fölemelte a földről az asszonyt, s a kemény ágyra fektette. Mum arca szürke volt, az ajka szintelen. John fölé hajolt: nem hallott lélegzést, nem vett észre semmi mozdulatot: Megfogta a kezét: hidegnek és merevnek érezte. Kereste az érverését: nem találta. Közben megérkezett a börtönorvos is, és hamarosan végzett a vizsgálattal.

– Halott!

Szimatolni kezdett, a hulla fölé hajolt és megrázta a fejét.

– Ha ez nem cián, akkor én sem vagyok orvos! Öngyilkosság!

De hiába kutatták át a cellát és a ruháit, nem találtak semmiféle mérget vagy fiolát. Szerencsére a tálcán maradt a kiloccsantott tej és tea, és John oda mutatott.

– Nem nézné meg ezt, doktor?

Egészen elkábult, alig hitt a szemének. Mrs. Oaks egészséges, életerős asszony volt, álmában sem gondolta volna, hogy öngyilkos legyen. És tudta, hogy nem is lett az. Titokzatos kezek küldték a halálba... akár Sinifordot néhány nap előtt.

A pincérleányt nem volt nehéz megtalálni. Wade a női börtönőrrel együtt ment át a kis kávémérésbe, és ott találta, amint nyugodtan szolgálta ki a vendégeket. Nem volt mit mondania. Azt parancsolták, hogy reggel fél nyolckor vigye át a fogházba a reggelit, ő tálcára tette a csészét, a tejeskannát meg a süteményt, és átvitte a körülbelül ötven-nyolcvan lépésnyire levő fogházba.

– Kivel találkozott útközben? – kérdezte John.

A leány eleinte nem emlékezett rá, hogy találkozott volna valakivel, de aztán eszébe jutott, hogy két férfi jött vele szemben,

– Idegenek voltak. Az egyik arra kért, mutassam meg, merre van a High Street.

A leány megfordult kissé, és fejével mutatta a kívánt irányt, aztán sietett tovább a reggelivel. John bólintott.

– Nagyon egyszerű. Az egyik ember magára vonta a figyelmet, a másik közben belecsempészte a mérget a teába vagy a tejbe. Azt hiszem, a tejbe.

Félholt volt az álmoságtól és az aggodalomtól Lila miatt, de azért rögtön a nyomába eredt a két fickónak, akik a fogház közelében jártak reggel. Szerencséje volt: két tejesember látta őket, és észrevették, hogy az egyiknek a cipőjén gumisarok volt, amelynek egyik szöge hiányzott, úgyhogy a sarok elállt a cipőtől. Nem volt valami megbízható ismertetőjel, de tíz perc múlva már ezerkétszáz rendőr figyelte a járókelőket, nincs-e valamelyiknek féloldalt álló gumisarok a cipőjén. Három óra lehetett délután, amikor két férfi, csöndes sétája közben, egyszerre azt vette észre, hogy egész raj rendőr és detektív fogja őket körül. Az őrszobára vitték és megmotozták őket. Wade, amint megkapta a telefonértesítést, azonnal odasietett maga is.

– Csak jól elnászpángolhatnám őket – morogta sóvárogva a fogai között. – Akkor majd váltanának!

Elk is morgott.

– Nem lehet, fiam, nem lehet, nagy lármát csapnának miatta, bár őszintén szólva én sem sajnálnám a verést egyiktől sem.

A két ember francia néven mutatkozott be és amerikai állampolgárnak vallotta magát, bár valószínűnek látszott, hogy Franciaországban születtek. Mikor John franciául szólította meg őket, tudtak felelni, de törték a nyelvet.

– Már rég eljöttünk onnan – mondta az egyik.

– És miért jöttek el Amerikából is? – kérdezte Wade.

Ezt nem tudták kellőképpen megmagyarázni. Csak vonogatták a vállukat. A mérgezésről természetesen nem tudtak semmit. Ártatlan szegény ördögök voltak, egy hete érkeztek Londonba. Gyanútlanul megmutatták töltött pisztolyaikat, mert nem tudták, hogy Londonban nem szabad fegyvert viselni. Sohasem jártak még a folyómenti északi városrészben, nem ismerték Mrs. Oaksnak még csak a nevét sem, hogyan hallottak volna hát a gumiemberekről? A két kifürkészhetetlen, sovány, fekete, zárkózott ember nyugodt, sőt szinte jókedvű volt mindaddig, amíg meg nem vasalták s el nem indították őket a rendőrség felé. Akkor, de csakis akkor rettegés jelent meg az arcukon, s az egyik szenvedélyesen tiltakozni kezdett, de nem franciául.

Néhány detektív azonnal elment az általuk megadott címre, ahol természetesen senki sem ismerte őket. De a rendőrségnek újra szerencséje volt. Azt a címet adták meg – egy olcsó szálló címét –, ahol le akartak telepedni. De mert ez a zsúfolásig tele volt, máshol kerestek helyet. A tulajdonos emlékezett a három címre, amit ajánlott nekik, s az egyik helyen csakugyan ráakadtak a két ember szállására.

Az ágyban, a matrac alatt John három kis kristályüveget talált. Az egyik üres volt, a másik kettő majdnem tele színtelen, kékes folyadékkal. A ládájuk titkos rekeszében pedig különös fegyverre bukkant: kurta csövű és meglepően hosszú agyú pisztoly volt. Automata pisztoly. Még nem használták. A töltények vízálló papirosba voltak becsavarva.

– Na tessék, nézze csak meg! – szólt oda Elknek John. – Nincs-e ok néhára, hogy az ember égy kissé erőszakosabb eszközökhöz nyúljon? Ha megijednének, sok mindent tudnának mesélni, az bizonyos!

Elk a fejét csóválta.

– Elverni mégsem lehet őket. De talán megengednék nekünk, hogy elvigyük ezt a két gentlemant egy kis sétahajózásra. Nem kell nekik megmondani, hová készülünk. Hajnali kettőkor ébresztenénk fel őket... aztán összekötni a kezüket, lábukat...

– Mire való az? – tamáskodott John.

– Nagyon sokat tesz a bizonytalanság és a külső forma – felelte Elk titokzatosan. – Tudom én, mi az a lélektan!

Hiába vallatták a két embert egészen estig, azok nagyon vigyáztak a nyelvükre. A leghíresebb vallatok, akik keresztkérdéseikkel mindent ki tudtak szedni a vádlottakból, sem értek el velük semmit. Közömbösen hallgattak. Megértették, amit mondtak nekik, ha úgy találták jónak, és nem értették meg, ha ez megfelelőbb kibúvónak látszott. Nem tudtak semmit a pisztolyról, semmit a fiolákról, meggyőződéssel hangoztatták, hogy ezt az egész vádat csak kitalálták és mindenfélét rájuk akarnak fogni. Kijelentették, hogy ők még soha nem voltak büntetve, és életükben soha nem bántak velük ilyen méltatlanul.

John beszélt a főnökével és elébe terjesztette a tervet. A főnök morgott egy kicsit. Utóvégre ő viselte a felelősséget, s ha rossz vége talál lenni a dolognak, őt veszik elő. De végül mégis beleegyezett.

Hajnali két órakor két marcona férfi verte föl a jómadarakat legmélyebb álmukból. A gallérjuk fülíg fel volt hajtva, a kalapjuk pedig egészen lehúzva, úgyhogy nem lehetett látni az arcukat. A két rabnak azonnal fel kellett öltöznie. Megvasalták és futva cipelték őket végig a sötét börtönfolyosókon, majd az elhagyatott utcákon egyenesen a folyóhoz, ahol a rendőrségi motoros várt rájuk.

Két ember már bent ült a motorcsónakban, de ezek is eltakarták az arcukat. Amint a rabokat belökték a csónakba, az már indult is lefelé, teljes sebességgel.

A London Bridge tájékán Elk lelkiismeretesen összekötözte a két ember lábát. Egyetlen szó nélkül, lassan, gondosan. Az egyik vacogó foggal megszólalt:

- Mit akarnak velünk?
- Psszt! – sziszegte Elk.

Negyedóra telt el, a motoros egyre rohant, rohant a sötét vízen. Egyetlen szó el nem hangzott. Senki sem bántotta a foglyokat, de ez csak még jobban megzavarta őket. A Greenwich kórház környékén egyszerre erőt vett rajtuk a félelem és elkezdett ömleni belőlük a szó. Könyörögtek, hogy hallgassák meg őket, csak azt mondják meg, mi lesz velük. Kora reggel Woolwichba értek, ahol Wade és Elk két reszkető, megtört bűnös vallomását hallgatták végig, akik ezzel megpecsételték a sorsukat.

Abban az időben, amikor London legkoránkelebb polgárai a reggelijük mellett ültek, két elnyúlt arcú, álmotlanságtól sápadt rendőrtiszt kopogott be a főfelügyelő szobájába, hogy beszámoljanak az eredményről.

– Szép, szép – helyeselt a főnök –, csak azt nem mondták meg, ki fogadta fel őket!

Megrázta a fejét.

– Valaki felbérelte őket, sok pénzt ígért nekik, komoly előleget kaptak postán, de többet nem tudtak a megbízójukról, csak annyit, hogy távirati úton fogja utasítani őket, mit tegyenek.

– Ez teljesen megmagyarázza Mrs. Oaks halálát – mondta John.

A főnök újra megcsóválta a fejét.

– A vallomásban az van, hogy kábítószer keverték a tejbe, de azt hitték, csak aludni fog tőle az asszony, s nem akarták, hogy meghaljon. Egyszerűen csak engedelmeskedtek. Nehéz lenne bebizonyítani, hogy ismerték a mérget és a hatását. Az egyik azt is bevallotta, hogy ő kábította el a detektív feleségét, és azt hitték, ez is ugyanolyan akció. Nem tudnak mást arról az emberről, aki felfogadta őket, mint hogy magas, fekete hajú...

– És jóképű ember – jegyezte meg Elk töprengve.

– Bizonyos – mondta a főnök –, hogy törik a fejüket valamiben. A leányról még mindig semmi hír?

– Semmi.

– Furcsa. Maguk azt mondták, valami bárkán kell lennie. Végigkutattuk az összesét, és semmit sem találtunk. Ez nem volt jó nyom, úgy látszik.

John sóhajtott.

– Hol találunk jó nyomot?

– Meddig mentek felfelé a folyón a detektívek? – kérdezte Elk.

– Egészen Maidenheadig. Onnan aztán a buckinghamshire-i és berkshire-i rendőrség veszi át a munkát. Különbözően, ha kedvük van hozzá, próbálják meg maguk is. Hátha ráismernek arra a két bárkára, amely mindig a Mekka előtt horgonyzott, amint mondják. Aludjanak egyet, hagyják egyelőre a Mrs. Oaks ügyét nyugodni, és tegyenek egy csónakkirándulást. Gondolják, hogy a leány

a maga jószántából marad velük?

– Nem, főnök úr – mondta John csendesen, de minden ideg megfeszült az arcán. – Azt gondolom, most, hogy Mrs. Oaks meghalt, ezerszeresen nagyobb veszedelemben forog, mint eddig.

John már kint volt a folyosón, amikor a főfelügyelő kiszólt az ajtón és visszahívta.

– Majdnem elfelejtettem: lenyomoztuk ezt a Raggit Lane nevű embert. Londonban látták.

– Kézre került? – kérdezte gyorsan John.

– Azt mondtam, hogy lenyomoztuk – ismételte a főnök. – Tudunk mindent a múltjáról. Hétszer volt elítélve a világ különböző pontjain... Szóljon át az ügyosztálynak, megkaphatja a jelentést.

Johnt azonban most nem érdekelte Raggit Lane, bár okosan tette volna, ha utánajár a dolgainak. Nem is sejtette, hogy ez az úriember éjjel-nappal a nyomában van.

XXII. FEJEZET

Délután híre jött, hogy a Netting Hill kerületben látták Gollyt. Sajnos naponta legalább kétszer érkezett ilyenféle jelentés, és mindig kiderült, hogy tévedés. De mert ebben a jelentésben az is szerepelt, hogy nagyon sok idegen jár-kei környéken, John és Elk nekiindultak, hogy maguk nézzenek körül.

Élt Notting Hillben egy ember, aki nagy tekintélynek örvendett az alvilágban: Mr. Ricordini. Bevándorolt olasz volt, és szép hasznót húzott kis üzletéből; verkliket meg fagyalttargoncákat adott bérbe kevésbé szerencsés honfitársainak. Azt állítani, hogy soha a gyanú árnyéka sem vetődött volna feddhetetlen jellemére, némi túlzás lett volna, annyi azonban bizonyos, hogy némely esetben meg lehetett bízni benne. Egyébként szilárd jellem volt: honfitársait és angol embert soha be nem vádolt, és nem árulta volna el őket semmi pénzért, viszont felbecsülhetetlen szolgáltatokat tett olyankor, ha idegenekről volt szó.

John Wade és Elk egyenesen hozzá mentek, és Mr. Ricordini szívélyesen fogadta őket szépen berendezett szobájában.

– Golly Oaks nem járt itt, nem tudok róla semmit – kezdte, s John meg Elk tudták jól, hogy akkor is ezt mondaná, ha öt perce búcsúztak volna el egymástól.

– Hanem azt mondhatom, hogy életemben ennyi rossz kinézésű fickót egy falkában nem láttam, mint mostanában. Az utóbbi időben egyre többen kószálnak a vidéken, különösen napnyugta után. Mintha meg akarnának

ismerkedni a környékkel.

– Miért éppen ezzel a környékkel? – kérdezte John.

– Azt nem tudom. A legtöbbjük amerikai, de láttam köztük lengyelt is. Véletlenül tudom, mert egy barátom beszélt többel közülük, hogy egytől-egyig hírhedt banditák. Az a barátom Chicagóból való. Ő mondta, hogy legalább fél tucat ismerőst látott tegnap és tegnapelőtt este.

– Itt laknak valahol?

Ricordini a fejét rázta.

– Nem. És éppen ez a furcsa. Ha itt lalnának, nem tűnne fel, hogy szünet nélkül a környéken sétálgatnak.

Mialatt ez a beszélgetés tartott, két detektív előkerítette azt a két embert, akik állítólag erre látták Gollyt az előző estén. Kint vártak Johnra, Ricordini háza előtt. Szánalmas két alak volt, büntetett előéletű csavargók.

– Mérget veszek rá, hogy Oaks volt, akit láttam – bizonygatta az egyik. – Errefelé ment a gyalogjárón, aztán befordult az Arbroath-háznál.

– Hol van ez az Arbroath-ház?

Elk, aki jól ismerte a környéket, elmondta, hogy a háború idején ebben a rettenetesen csúnya házban lőporgyár működött, később aztán lakásokat és boltokat rendeztek be benne, de mert nem akadt bérlő, lassan omladozni kezdett.

– Ráismertem – folytatta a csavargó –, és visszafordultam. Köszöntem neki.

– És ő fogadta?

– Nem. Feljebb rántotta a kabátja gallérját és sietett tovább. Eleinte azt hittem, talán tévedtem, de minél többet gondolkozom rajta, annál biztosabban tudom, hogy ő volt.

– Én is láttam – mondta rekedten a másik. – Ő volt. Éppen befordult a sarkon, amikor a lámpánál egymásba botlottunk. Láttam a szemüvegét, az arcát, és rögtön ráismertem. Hiszen ott dolgoztam valamikor Wappingban, abban az időben, amikor az öreg Oaks hajófát vásárolt.

– Megszólította?

– Nem, kérem szépen, de biztosan, tudom, hogy őt láttam. És pár napja az öreg Sorby is látta, és mondta is egy zsa... egy rendőrnek, de nem hittek neki, pedig akkor is ott járt az Arbroath-ház körül.

A kerületi rendőrségnek nemigen volt hozzátennivalója ehhez a bejelentéshez. Alaposan átkutatták a kerületüket, de nem akadtak Golly nyomára.

– Talán az Arbroath-házban lakik? – kérdezte John.

– Nem valószínű – mondta a körzeti felügyelő. – A ház le van zárva, azt mondják, adó fejében lefoglalta az állam, bár nem tudom biztosan. Ha tetszik,

beszélhetünk a gondnokkal.

Az Arbroath-ház valóban olyan csúnya volt, mint amilyennek mondták. Idomtalan épület, stukkóval díszítve, kopott fala szálmalmasan hatott. Az este árnyai hiába próbálták jótékonyan betakarni. Sok kopogtatás után végre előbotorkált egy ember a ház mellett húzódó keskeny ösvényen, amely a garázsépületekhez vezetett. Nyugdíjas altiszt volt, akit a rendőrség és a környék is ismert: feddhetetlen ember, árnyéka sem fért hozzá a gyanúnak.

– Senki sem járt itt – jelentette ki. – Bár járt volna! Ma reggel beszéltem az ügyvéddel, azt mondja, úgy látszik, végre komoly vevő van a házra. Hiszem, ha látom.

Wade röviden elmondta, miféle embert keresnek. Az altiszt a fejét csóválta.

– Furcsa! – szólt. – Láttam egy ilyenforma fickót tegnap este, amikor a kerítésre támaszkodva pipáztam. Hosszú barna felöltő volt rajta és sapka, ami túlságosan nagy volt a fejére. “Jó estét” mondtam neki, ő meg franciául felelt, hogy: “bon soir”, de megesküszöm rá, hogy úgy volt francia, mint én.

– Szemüveget viselt?

Az altiszt bólintott.

– Igen. Amellett cigarettázott, és közben folyton énekelgetett magában, de borzasztó hangon. Mintha valami vén kandúr nyávogott volna.

– Ez Golly – állapította meg John. – Mi az ördögöt akar itt a környéken?

Amikor visszatértek a Yardra, nem voltak sokkal okosabbak, mint azelőtt. Elk eltöprengett.

– Nem tetszik nekem ez a sok beözönlő léhűtő – mondta. A magunk bűnözőivel csak elbánunk, de... Olvasott már az úgynevezett zseniális gonosztevőkről, Johnny?

– Igen.

– Én úgy sejtem, nekünk most ilyennel van dolgunk.

– Aikness vagy Golly? – kérdezte John.

– Golly? – csodálkozott Elk.

– Igen, Golly – mondta John komolyan. – Ne higgye, hogy megőrültem. Kezdek tiszteletet érezni iránta. Van esze. Soha életemben nem fogom elfelejteni a sárga violát, amit a síromra vásárolt. Azután van érzéke a humor iránt is. És jegyezze meg, hogy az ilyen gonosztevő a legveszedelmesebb.

Együtt vacsoráztak. Elk közben újságot olvasott.

– Nézze csak, Johnny. Az admirális torpedórombolót küld le Greenwichbe, hogy részt vegyen valami... valami cent...

– Centenáriumon?

– Igen.

– És?

Elk összehajtogatta és letette az újságot.

– Miért ne lehetne állandóan készenlétben tartani egy ilyen torpedórombolót a Temze torkolata előtt? Ezek a fickók előbb-utóbb megpróbálnak elillanni, az bizonyos. Elvesztették a Trója Kincsét, de ki tudja, nincs-e más hajójuk? Hiszen milliomosok! Golly vagy Aikness, vagy valamelyik cinkosuk akármikor a mellényzsebéből kifizethet egy hajót.

Ezen az éjszakán, lámpája fényénél, Golly Oaks is olvasta az újságban ugyanezt a hírt. Először ugyanaz a gondolata támadt, ami Elknnek, de a második gondolata már egészen más volt, s egészen lázba hozta a kis embert. Annyira felizgatta magát, hogy egészen megfélelkezett Raggit Lane-ről, akinek pedig fontos és sürgős megbízást adott.

Hogy Raggit Lane nem hajthatta végre a parancsot, annak egy téгла volt az oka, ami leesett egy kocsiról. Ott hevert az út közepén, s egy bizonyos taxi, éppen a legválságosabb pillanatban, nekiment.

John Wade is arra járt. Megállt egy kirakat előtt és szórakozottan nézegette. Alig néhány pillanatig tehette ezt, mert közvetlenül mellette, illetve a füle mellett elrepült valami, s mindjárt utána ezer darabra tört a kirakatüveg. Pisztolydörrenést nem lehetett hallani.

– Ennek az embernek ördöge van! – káromkodott Raggit Lane, és gyorsan visszahúzódott a taxi mélyére, amelyben már három órája követte a rendőrtisztet. Lecsavarta fegyveréről a hangtompítót és kényelmesen elhelyezkedett. Ezen a délutánon ceruzával firkált levelet kapott Gollytól, amelyben ez állt: “Mindenáron el kel tenni láb alól.” Golly egy l-lel írta, hogy “kell”, bár kifogástalanul beszélt és írt görögül.

Rendőrfütty hangzott fel, utána még egy. A Trafalgar Square sarkán a közlekedési rendőr megállította a forgalmat. Mivel járdaszíget volt az út közepén, Raggit Lane óvatosan kiszállt, és betette maga után a kocsiajtót.

– Átjutottunk volna – mentegetőzött a sofőr –, de az úton valami téгла hevert és az egyik kerék...

– Nem baj, Harry – legyintett Lane. – A pisztolyt betettem az ülés alá.

A következő pillanatban már határozott léptekkel igyekezett a gyalogjáró felé. Azon töprengett, hogy ez az új módszer, a forgalom megállítása, alkalomadtán kellemetlen következményekkel járhat, de lehet hasznos is. Mindenesetre örült, hogy a mai kalandon, ha nem is sikerrel, de túlesett. Nem szívesen vitte vásárra a bőrét – azelőtt sohasem lövöldözött nyílt utcán, világos nappal, s nem vette valami nagy kitüntetésnek a megbízatást, hogy tegye el Wade-et láb alól... Forrónak érezte a lábai alatt a talajt. Ha őszinte akart lenni önmagához, bevallotta azt is, hogy nem bízik túlságosan abban a szedett-vedett csőcselécsapatban, amelyet a világ minden tájáról Londonba csődítettek és amelynek vezére és megszervezője volt.

Raggit Lane egyébiránt az összekötő tiszt szerepét játszotta. Csak egyszer

vett részt igazi bűncselekményben – sohase kívánt saját kezével benyúlni a bankok pénzszekrényébe, többre becsülte az olyan munkát, ahol nem juthat egérfogóba az ember. Kezdte unni a munkáját és a főnöke zsarnokoskodását. Elég gazdag is volt már, hiszen Dél-Amerikában csinos ház várta, széles verandával, meg kis fehér jacht, amellyel élvezet repülni a kék vizeken! Talán asszony is... De amikor megígérték neki, hogy az alapból, ha megkapják, ő is részesedik...

Igazság szerint nagyon tetszett neki Lila Smith, már abban az időben is, amikor még nem tudta róla, micsoda örökség vár rá. Rokonszenves, szép és jólelkű lánynak tartotta, szívesen magával vitte volna.

Lelassította a lépteit, egyre mélyebben elgondolkozott. Mit lehetne itt csinálni, amikor úgy látszik, mindenáron az öreg akarja elvenni... Furcsa, hogy olyan félvállról vette a hírt a Trója Kincse sorsáról. Pedig ez sok ezer font veszteséget jelent. A most várható összeg nagyon nagy kell hogy legyen, nagyon nagy... Egészen bizonyos, hogy az öreg a maga számára tartogatja a leányt, máskülönben nem tette volna el láb alól Sinifordot... Ez igazán veszedelmes játék volt!

Raggit Lane beleizzadt, ha csak eszébe is jutott. A Lordok Házának tagja, igazi arisztokrata, nagy örökség várományosa... és... Annyi bizonyos, hogy az öreg mer kockázatot vállalni. Egyszer fényes nappal tört be a Westshire bankba, de az semmi sem volt ehhez képest, mert két banktisztviselőt is megvesztegettek.

– Ideje, hogy itthagyjak csapat-papot – szólalt meg egy óvatos hang Raggit Lane lelkében.

De aztán újra a várható nagy osztalékra gondolt meg Lila Smith szürke szemére... ki tudja, nem lehetne-e okosan beszélni a leánnyal...

Hirtelen egy erős kéz fogta meg a karját, gyöngéden, szinte barátságosan. Amint megfordult, egy másik kéz a bal karját szorította át. Raggit Lane most arra fordult, és John Wade arcát látta maga előtt.

XXIII. FEJEZET

– Letartóztatom, Lane. Remélem, nem akar botrányt!

Taxi kanyarodott a gyalogjáró mellé. John kinyitotta az ajtót és beszállt, erősen fogva a bilincset. Raggit Lane után a másik detektív is beült a kocsiba.

– Nem hinném, hogy még egy pisztoly van magánál – mondta Wade. – A taxiját átkutattuk és megtaláltuk az ülés alatt a revolverét.

– Nem tudom, miről beszél – kezdte Lane.

– Olyan kevesen tudják – sóhajtott Wade. – Én csupa ma született bárányt

szoktam letartóztatni. Az embereink látták a kocsiját és követték. Ma este hiába várja magát a főnöke...

– Rébuszokban beszél.

– Majd megfejté lassan – legyintett John.

Szinte kifárasztotta az öröm, hogy végre sikerült lefegyvereznie legalább az egyik veszedelmes ellenségét. Egy lépéssel közelebb került Lilához, úgy érezte. A szerencse mellé szegődött...

Cannon Rowban, az őrszobán megmotozták Raggit Lane-t. Semmit sem találtak nála, egy kilőtt patront sem.

– Kicsit nehéz lesz bizonyítani a dolgot – mondta Raggit Lane diadalmasan. John felelet helyett megfogta Lane kabátja ujját és odamutatta neki a saját kezét.

– Nézze csak! Puskaportól fekete a hüvelykujja. Ezek a régi pisztolyok vissza szoktak ütni egy kicsit. Hová tette a gumikesztyűit, Lane? Mosásba adta talán?

Lane mosolygott.

– Engem nem lehet beugratni. A kezem pedig azért piszkos, mert elromlott a töltőtollam. Mit akar tőlem tulajdonképpen?

– Gyilkossági kísérlet miatt tartóztattam le – mondta nyugodtan John. – Egy kedves barátja a napokban mesélt nekem magáról.

A fogolynak a szeme sem rebbent.

– Úgy? Láttam, - hogy a rendőrség...

– Maga nem láthatott semmit, az újságban sem volt semmi, azt sem tudják, hogy két embert keresünk-e vagy huszonkettőt.

Maga intézkedett a szükséges formáságokról, és a még mindig nyugodtan viselkedő Raggit Lane-t lekísérte a cellába. Tíz perc múlva újra lement hozzá.

– A saját érdekében ajánlom, hogy ne hozasson magának kívülről ennivalót.

A fogoly mosolyogva nézett fel.

Jött Elk is sietve, és később fejcsóválva mondta Johnnak:

– Nagyon nyugodtan viselkedik ez a fickó... kicsit túlságosan is nyugodtan. Nem tetszik ez nekem.

– Mire gondol? – kérdezte meglepődve John. Elk az állát dörzsölte.

– Az ember azt gondolná, hogy nem veszi komolyan a dolgot. Igaz, ami igaz, Londonban túlságosan sok manapság a revolveres bandita. Jó lesz vigyázni arra a madárra...

John nevetett.

– Csak nevessen! – korholta Elk.

– Nem vagyunk Chicagóban – jelentette ki John Wade.

– Úgy van. A rendőr nem hordhat pisztolyt az utcán. Éppen ezért némely

fegyveres gazember akármit megkockáztathat. No, majd meglátjuk.

John reggel ott volt a kihallgatásnál, aztán, amikor látta, hogy intézkedés történt mindenről, elindult Oxfordba, hogy csónakra szálljon. Elgondolkodva nézte a folyót. Valahol itt van Lila... itt kell lennie, s az volt az érzése, hogy meg kell őt találnia... A motorcsónak egy detektívvél pontosan a megbeszélt helyen várta, és a kutatóút azonnal megkezdődött.

Keserves munka volt. Négy csoport bárkát láttak Henley és Hurley között, s valamennyit fenekestől felforgatták. Előre tudta, hogy egyik sem az, amit keres, amellet a bárkások is dühösek voltak. Hiszen napok óta szinte egymást váltották a hajókon a detektívek. Végre az egyik matróz, aki jóakarattal nézte igyekvésüket és udvariasabb volt a többinél, adott némi útbaigazítást.

– Két nagy bárka vesztegel a mezőnél, Marlow fölött – mondta. – Nem tudom mióta ott vannak már. Az egyik a Betsy, a másik a Bertha Brown.

– A kikötőben vannak? – kérdezte érdeklődve John. A matróz nemet intett.

– Nem, valami magántelek öblében, a jobb partnál. Két héttel ezelőtt a városi kikötőben láttam mind a kettőt.

Késő este lett, mire végeztek a munkával, de John elhatározta, hogy azonnal továbbmennek. Alig hagyták el Hurley-t, meglátta a két bárka nagy, fekete testét. Közel voltak a parthoz, a parton álló fák lecsüngő lombjai szinte sátoztottak följük. A fedélzetükön lámpák égtek. John elhatározta, hogy reggelig vár, s akkor majd alaposan körülnéz.

A városban aludt, s korán reggel Marlownál ült újra csónakba. Lassan haladtak, szemközt az árral. Átlátszó köd borította a folyót és a parti mezőket. A parthoz kormányoztatta a csónakot és kiszállt, noha tábla figyelmeztette, hogy magánterületen van, tilos a kikötés.

A bárkákat bajos volt megközelíteni. Sűrű cserjés zöldell a parton a mező és a víz között. De végre talált egy keskeny ösvényt, amelyen végighaladva csakhamar kiért a partra. Innen deszka vezetett fel az egyik bárka fedélzetére. A hajó hátulján egy ember végezte reggeli mosakodását kis vödörből. Éppen az arcát törülgette, amikor John ájtott a deszkán. Elfogulatlanul üdvözölte a detektívet.

– James kapitány vagyok – közölte, amikor John megmutatta neki az igazolványát. – A rendőrségtől jönnek? Éppen harmadszor van már önökhöz szerencsénk három napon belül.

– Ön a tulajdonos? – kérdezte John. Valamiképpen ismerősnek tűnt neki ez az ember.

– Az volnék.

– Akkor gratulálok az előrehaladásához. A múltkor még csak bakter volt. A mosakodó ember egy pillanatra meghökkent, de aztán nevetni kezdett.

– Persze, persze, a múltkori felügyelő úr... most ismerem meg. Most is

csak bakter vagyok, de néha jólesik kicsit hencegni, azzal nem teszek semmi kárt. A kapitányom kiment a partra reggelizni.

Felhúzta a kabátját, és amint John közelebb lépett, azonnal zsebre tette a kezét, mint a múltkor. John a szemébe nézett:

– Mi van a zsebében? Pisztoly? – kérdezte szigorúan.

A férfi rekedtes hangon nevetett.

– Pisztoly? Minek lenne nálam pisztoly?

John észrevette, hogy fehér kötés van a kezén.

– Még mindig fáj a csuklója?

– Igen. Mi tetszik? Kinyissam a raktárt? Meg akarják nézni?

– Szeretnék...

A bakter lassan odasétált a lépcsőhöz és lekiáltott. Szurtos képű férfi dugta föl a fejét.

– Segítsen kinyitni a raktárajtókat! Be akarnak nézni.

Ketten kinyitottak két csapóajtót a fedélzeten. John benézett a rengeteg csomag láda, zsák közé. Legfelül néhány hatalmas gépet látott, rajtuk egy ausztráliai cég címe. Megvonta a vállát.

– Rendben van. Becsukhatják.

A maszatos ember eltűnt. John kivette a zsebéből Raggit Lane pisztolyát és nézegetni kezdte.

– Csinos kis jószág, mi?

A bekötött kezű összehúzott szemmel nézett rá, de nem szólt semmit.

– Eljön velem sétálni egy kicsit Marlowba? – kérdezte a felügyelő.

– Miért?

– Találkozhatna a kapitányával és együtt reggelizhetnének – mosolygott John.

Hátrálva ment a korlátig s rálépett a deszkára, amely a partra vezetett. Egy pillanatra sem vette le a szemét a matróról. Az tétovázott.

– Nem szabad elmennem a hajóról...

Mikor látta, hogy John szájához emeli a sípját, gyorsan megszólalt.

– Utóvégre nem bánom...De igazán furcsa, mi nem jut mostanában a rendőrség eszébe...

Engedelmesen kiment John után a partra. Megkerülték a cserjét. John átadta őt a detektívnek és leült, figyelve a másik bárka előtti bokrokat. Különösnek találta, hogy amazok semmi életjelt nem adnak. Pedig láhatták, hogy a baktert a partra kísérték! És érezte, hogy gyűlölködő szemek kísérik minden mozdulatát...

Számított rá, hogy sortüzet kap, de ez elmaradt. Szerencsésen elértek Marlowba, s ott a titokzatos baktert bekísérték az őrszobára.

– Letartóztatom bankrablásban való bűnrészesség miatt – mondta John,

miután az emberét megmotozták és zsebeinek tartalma ott feküdt az asztalon.
– Azt hiszem, azt az apró csínyt nem is érdemes említeni, hogy rendőrtisztnek adta ki magát, kedves Mr. Cardlin.

– Jó reggelt! – biggyesztette le a száját furcsa fintorral a leleplezett betörő.
– Úgy látszik, egyre ügyesebb lesz, Mr. Wade.

– Ezt már többen mondták nekem – jegyezte meg John. Aztán felhívta a Scotland Yardot, s a főnökével beszélt.

– Azt hiszem, megtaláltuk a bárkát. Tele van mindenféle üres ládával és dupla fenékű lehet. A hamis fenék alatt alighanem lakható helyiségek vannak még. Ötven emberre lenne szükségem, főfelügyelő úr, szeretném, ha felfegyvereznék őket. A második bárka valószínűleg tele van kínaival.

A detektívet leküldte, hogy figyelje a bárkákat, ami nehéz feladat volt, mert a köd sűrűsödni kezdett. A mezőn át meglehetősen széles út vezetett az öbölig. Emberük kevés volt ahhoz, hogy ezt az utat is, a kikötő bokros részét is felügyelet alatt tartsák. Amellett messze földön nem akadt telefon. John tudta: nagyon kétes a siker.

A köd lassan kezdett áthatolhatatlanná válni. Az ilyen köd váratlanul lepi meg Londont és a külvárosokat. Természetesen nagyban hátráltatta a rendőrcsapat megérkezését is: éppen egy órát késtek...

Közben John értesítette a berkshire-i rendőrséget is, de vidéken nagyon nehéz dolog megmozdítani az embereket, s még hír sem jött róluk, mire a londoni rendőrök megérkeztek és hosszú vonalban megszállták a mezőt és a partot, aztán a szó szoros értelmében ostromot intéztek a bárkák ellen.

Mikor kirohantak a bokrok közül, John egyszerre füstszagot érzett. A második bárka felől jött. Vastag, fekete füstfelhő csavarodott az égnek, a raktárak csukott csapóajtóin átszivárogva. Láthatólag nem volt emberi lény a hajón. A lángok olyan gyorsan harapóztak el a fedélzeten, hogy a rendőrök kénytelenek voltak visszavonulni.

Az első bárka is égett már, amikor John a fedélzetre ugrott, de el tudták oltani a tüzet. A hajó orrában kényelmes lépcső vezetett le a kényelmes hálóterembe, ahol hat ember számára volt hely. Olyan gyorsan vitték el az irhájukat a bárka lakói, hogy úgyszólván az összes holmijukat ottfelejtették. Johnnak azonban nem volt most ideje arra, hogy mindent átvizsgáljon. Továbbment és kinyitott egy másik ajtót. Meghökkenve torpant meg a fényűzően berendezett szoba küszöbén. Azonnal tudta, hogy ez volt Lila börtöne – még akkor sem kételkedett volna benne, ha nem találja meg az ágy mellett Lila második, kis piros papucsát. A szoba üres volt, ajtó máshová nem nyílt belőle, csak a szomszédos kis fürdőszoba felé.

Visszament a fedélzetre, aztán a partra. Ott Elk várta őt.

– Hat jókora autójuk volt az itteni farm közelében – magyarázta az idősebb

felügyelő. – Úgy látszik szétszéledtek, mielőtt a helyi rendőrség kinyitotta volna a szemét. Azonnal telefonálok a központba, hogy figyeljék az országutakat a város határán.

John sötéten mosolygott.

– Ne az országutakat figyeljék, hanem Londont! – mondta meggyőződéssel.

XXIV. FEJEZET

Lila reggel hét órakor kelt, és egy könyvbe igyekezett belemerülni, amikor különös zajt hallott odafönről. Nem tudta, mi lehet. Akkor nyitották ki John parancsára a nyikorgó raktárajtókat. Erősen figyelt, és hallott is valami beszélgetésfélét, csak hogy a hangokat nem ismerte meg, és természetesen nem érthetett meg egy szót sem. Hallotta aztán, hogy a csapóajtó újra becsukódik, s nyomban utána Golly jött be hozzá. Ajkához emelte az ujját, és lábujjhegyen lépkedve, csendesen betette az ajtót.

– Mi az? – kérdezte Lila szintén halkan.

– Semmi – mondta az öreg. – Csak járt nálunk valaki, aki nem éppen jóakarója magának, drágaságom, és nem szeretném, ha megtudná, hogy itt van. Az életemre mondom, ezer fontot is szívesen adna érte, ha árthatna magának! Maradjon csöndben.

Kiment, de tíz perc múlva visszajött. Kalap volt rajta és felöltő. Sürgetően intett a leánynak.

– Elviszem innen, kicsikém, mert itt veszedelmessé válhat a helyzete. Jöjjön.

Lila a kabátja után nyúlt, de Golly visszatartotta.

– Ne azt vegye fel – mondta türelmetlenül. Kinyúlt az ajtón és egy sötét férfiköpönyeget hozott be.

– Próbálja meg, talán jól fog állni.

Hosszú volt az ujj, türelmetlenségében Golly maga segített felhajtani.

– Itt ez a sapka is.

A sapka egészen jól állt. Mielőtt azonban Lila megnézhetne volna magát a tükörben, Golly már karon fogta és kicipelte a kabinból. Kint Aikness és két ismeretlen ember várta őket. A szobából még egy ajtó nyílt jobbra. Golly odaszólt Aikness kapitánynak, az ajtóra mutatva:

– Hát vele mit csináljunk? Nem akarom, hogy meglássa a leányt. Hozza utánunk a második kocsi.

Golly megfogta Lila kezét és fölvezette a fedélzetre. A leány csodálkozva tekintett körül. A köd sűrű volt, de azért láthatta a folyót, a bokrokat, a fákat, a

mezőt.

– Milyen jó levegő van – sóhajtott.

– Élvezheti még eleget – sürgette Oaks, és félig vonszolta, félig vezette a deszkán ki a partra.

Lila boldog volt, hogy nedves, friss fűvet érezhet a lába alatt.

Nem gondolkozott most azon, hogy miért hazudott neki Golly, miért mondta, hogy a tengerre mennek, és hogy hogyan változott át a Titikiki gőzös egyszerű folyami bárkává.

Pár pillanat alatt olyan sűrű lett a köd, hogy alig láthatták az előttük két lépésnyire haladó embert. Lila nemsokára érezte, hogy kemény, kitaposott úton járnak. Most balra fordultak, és pár perc múlva nagy túrakocsi körvonalai bontakoztak ki a ködből. Az az ember, aki előttük ment, kinyitotta az ajtót, sofőrkabátot vett ki az ülésről, gyorsan begombolta magán, aztán fejébe csapta a sapkát. Valahonnan a ködből még egy ember tűnt elő. Lila csodálkozva nézte, hogy fehér sálát teker a nyaka köré. De aztán megértette a dolgot: ez a férfi is magára kapott valami kabátot, s egyszerre olyan lett, mint valami előkelő urasági inas.

A kocsí gyönyörű luxusautó volt. Az ülésen még egy kabát feküdt: katonatiszti köpeny. Detektív legyen a talpán, aki ezeket az előkelő utasokat feltartóztatja.

Lila jóformán még le sem ült, amikor elindultak. Az autó kifordult a rácsos kapun, jobbra kanyarodott, aztán, a köd miatt óvatosan, körülbelül tíz percig valami mellékösvényen haladt. Ekkor balra fordultak. Golly, aki Lila mellett ült, felkapott egy kis mikrofont maga mellől, és a leány távoli zsongást hallott.

– Windsor, Staines, Hampton, Esher és így tovább – mondta Golly gyorsan. Aztán hátradőlt, halkan nevetett, és a kezét dörzsölgette.

– Nem szabad mindenkiben bízni, kis Lila, csak önmagunkban! Majd hirtelen elkomolyodva ránézett:

– Hallotta már, mi történt? Szegény Mum...

Golly lehorgasztotta és lassan himbálta a fejét. Ravasz képén mélységes bánat ült.

–...meghalt – fejezte be csöndesen.

Lila majdnem felugrott. Nem akart hinni a fülének.

– Mrs. Oaks meghalt? Ez nem lehet igaz... hiszen ez irtózatos!

– Elhagyta ezt az árnyékvilágot – bólintott Golly. – Vagy ahogy Shakespeare mondja...

– De hogyan halt meg? Szerencsétlenség érte?

– Öngyilkos lett – közölte Golly röviden. – Kiváló asszony volt bizonyos tekintetben, de a művészetekhez nem sokat értett, és nem is tudta eléggé fegyelmezni az érzéseit.

– De én... én ezt nem értem. Mrs. Oaks öngyilkos lett? Miért?

– Halálba kergették a detektívek. Elsősorban John Wade.

Lila egészen beleszédült a hírbe. Bántotta, hogy nem tud mélyebb részvétet érezni Mrs. Oaks iránt. Próbálta felkelteni magában a gyöngédséget, a szánalmat... nem nagyon sikerült.

– Mikor történt?

– Tegnap – mondta Golly. – Nézze!

Kissé leengedte magáról a köpönyegét, és megmutatta bal karján a fekete szalagot.

– Gyászolok – magyarázta. – Ez mutatja...

Lila csodálkozva nézett rá.

– Mit mutat?

– Hogy mindent megteszek, amit illik. Sírkövet is fogok neki állítani. Már el is képzeltem. Márvány angyal, amint az ég felé mutat. Nem lesz valami művészi, de mit kaphat itt az ember?

Most újra mellékúton haladtak, s nem találkoztak sem kocsival, sem járókelővel sehol. Golly elindulásuk óta egyfolytában kezében tartotta pisztolya agyát. Kényelmetlenül megizzadt a tenyere. Megtörülgette a zsebkendőjében.

– Természetesen nem fogok özvegyen maradni, Lila – mondta. – Hiszen most vagyok az életem delelőjén. Szeretnék valami szép helyen letelepedni, mondjuk Dél-Amerikában. Virágok között, kék tó partján, fehér márványból épült kastélyban, rózsákkal az erkély előtt... hiszen elképzelheti!

Lila sokkal jobban meg volt döbbenve, semhogy felelni tudott volna.

– Összesen negyvenhárom éves vagyok. Vagy negyvennégy? Mindegy. Ez még igazán nem kor egy férfinál. És minden leány örülhet, ha őt választom.

– De... de milyen borzasztó... – hebegett Lila. – Mrs. Oaks tegnap halt meg! Nem izgatta fel ez a hír?

– Dehogynem – dünnyögte Golly, és halkan füttyörészni kezdett. – Tudja – mondta aztán –, közte és köztem nem volt igazi házastársi viszony, szerelem vagy ilyesféle. Egyszerű üzleti szerződés volt. És egészen jól bevált.

Lila nem tudott mást mondani, mint hogy szelíd és engedelmes volt a feleségével szemben.

– Ne mondja, hogy szelíd voltam – jegyezte meg Golly. – Gyöngédség volt az, nem szelídség. De ez az én természetem: mindig szépen bántam az asszonyokkal. Nem is tudnék másképpen.

Lila szeretett volna témát váltani.

– Hová megyünk?

– Londonba. Szereztem új lakást az Arbroath-házban... hallott már róla? Egészen csinos hely, hideg- és melegvíz-szolgáltatással. Először magam

akartam odamenni, hogy mindent elrendezzek. Ki gondolta volna, hogy a bárkán sem hagynak békén? Most aztán ott van. Tizenkét hónapba került, míg megszereztem azt a két hajót. Hollandiában építették, a tengeren jött mind a kettő. Huszonhatezer font egy-egy... elég pénz egy bárkéért! De előre láttam, hogy szükségem lesz rájuk. Ez volt mindig a legerősebb támaszom: az előrelátás. Tudtam, hogy fel fogják tartóztatni a Trója Kincsét, tudtam, hogy meg fogják találni a bárkákat is, és elkészültem arra, hogy akármelyik percben indulhassunk...

– Nem értem én ezt az egészet... Kié volt a Trója Kincse? Miért kell menekülnünk? Valami rosszat tett, Mr... izé... Golly bácsi? – kérdezte Lila.

Golly új cigarettára gyújtott.

– A titkosrendőrség van a nyomomban – jelentette ki ünnepélyesen. – Én tudniillik bizonyos kormányzat számára dolgozom. És természetes, hogy Anglia nem akar kellemetlen helyzetbe kerülni... Itáliával szemben.

Lila megesküdtött volna, hogy Golly hamarjában nem tudta, melyik országot említse, és csak véletlenül választotta Itáliát.

Az Arbroath-házhoz értek. A magányosan álló, hatalmas tömbből újabban minden idegent kiköltöztettek, és egyszerre tele lett új lakókkal a ház. A garázst kijavították, de nem adták újra bérbe. Talán nem akadt rá igénylő. A szindikátus nem bánta. Berendezték a helyiségeket, függönyöket tettek az ablakokra, és úgy látszott, nem törődnek vele, hogy hiába fektettek a házba annyi pénzt. A környéken azt rebesgették, hogy az új tulajdonosok is nemsokára csödbe fognak jutni, ez azonban nagyon távol állt az igazságtól.

Aki az átalakításokat intézte, pár nap alatt csodát művelt a házzal, a földszinti szobák mellé konyhát is berendeztetett.

– Előrelátás, kedvesem...

Golly a garázsban szállt ki az autóból Lilával együtt, aztán liften a legfelső emeletre mentek. Kicsiny, de csinosan berendezett lakásba értek, ahol érzett ugyan kissé a festékszag és a rég lakatlanul álló szobák dohos levegője, de azért barátságosnak lehetett mondani.

– Nyolcezer fontért vettem a házat. Ha magam terveztem volna, akkor sem tudtam volna jobban megcsinálni.

– De... de honnan volt nyolcezer fontja, Mr. Oaks? – csodálkozott Lila.

– Egy barátomtól kaptam kölcsön – mondta Golly könnyedén. – Látja, ilyen a jó lakás. Itt az ember dolgaiba nem üti bele mindenki az orrát. Akár tíz évig is ellakhatnánk itt, és senki sem tudna rólunk semmit.

Lila már nem is csodálkozott. Belefáradt. Nem volt ugyan hosszú az út, de összetörtnek érezte magát, és szeretett volna mielőbb egyedül maradni, hogy gondolkozhassék és összeszedje magát.

– Mindent megszerzek magának, amit akar, de ígérje meg, hogy a

függönyöket sohasem fogja elhúzni – kérte Golly.

A lakás különben az udvarra nyílt, nem az utcára, és Lilának semmi kedve sem volt kíváncsiskodni. Mikor azonban Golly elment, mégis kinyitotta az ablakot és kinézett. Kocsi kocsi után érkezett az udvarra s tűnt el csodálatos módon valami alagútszerű mélyedésben. Arra gondolt, hogy föld alatti garázs lehet itt valahol.

Az ajtót Golly rázárta. Vagy fél óra múlva azonban megjelent az a mosolygós kis kínai, aki a hajón is körülötte volt, és tálcán ennivalót hozott. Lila éppen az asztalhoz ült, amikor Golly visszatért. Ráncokba szedett homlokkal járt fel és alá, s amikor a kínai kiment, megszólalt:

– Hallott valami sikoltozást?

– Nem – felelte Lila.

Golly arca kissé sápadtabbnak tetszett a szokottnál, s nem találta a szükséges szavakat.

– Itt... itt van egy hölgy, akinek nem tiszta az elméje... Tudja, egy kicsit megzavarodott. Ha nem lennék természettől fogva olyan gyöngéd az asszonyok iránt...

Megrázta a fejét, s látszott rajta, hogy nagyon bánja ezt a gyöngeségét.

– Itt lakik az az asszony? – kérdezte Lila.

Golly furcsán nézett rá.

– Nem, nem lakik itt. A bárkán velünk volt, de ott nem csinált semmi komédiát.

– És ki az?

– Egy... egy cseléd. Dajka volt valamikor. Egészen csendesen viselkedett, amíg Aikness meg nem látta.

– Ő is itt van?

– Mind itt vannak...

Nagyot nyelt és elhallgatott. Aztán újra kezdte:

– Most látta Aikness húsz év óta először. Hajdan szerelmes volt belé. Hogy miket mondott neki az előbb! Gyilkos, tolvaj, rabló. Megmondtam Aiknessnek, hogy óvakodjék az útjába kerülni, az ilyen örülteknek veszedelmesen jó az emlékezőtehetségük.

– Ismerte Aikness kapitányt?

– Találkoztak többször, amint mondtam, majdnem húsz éve már. Úgy látszik, Aikness akkor hevesen udvarolt neki. Mert ő olyan ember, neki mindegy... A neve egyébként Anna.

Élesen figyelte közben a leányt, de Lila nem mutatott semmi izgalmat a név hallatára.

– Segíthetek talán valamit? – kérdezte nyugodtan.

Golly megdörzsölte az orrát, levette a szemüvegét, megtörülgette, aztán

megint visszatette.

– Éppen ezen gondolkozom. Anna... nem emlékszik erre a névre?

Lila megrázta a fejét.

– Nem kísérhetném be most mindjárt? – kérdezte Golly. – Talán itt majd lecsillapodik. Nem szeretném, ha lármázna. Ne féljen, nem bánt senkit.

– Nem félek – mosolygott Lila. – Örülni fogok, ha lesz egy asszony mellettem.

– Persze, persze – mondta Golly és meghajolt. – Nagyon igaza van. Tehát nem fog haragudni? Egye meg először az ebédjét, hátha mégis felizgatja, és nem fog tudni enni azután.

Lila nevetett Golly aggodalmaskodásán, de azért megebédelt. Oaks mellette ült, nem evett, csak nézte a leányt. Egyszerre másról kezdett beszélni.

– Nagy tévedés volt, hogy egyáltalában belekevertük Sinifordot a dologba. De Aikness azt mondta, hogy jó lesz, ha szőrmentén bánunk vele. Valaki utánanézhethet a dolgainak, és akkor kész a kellemetlenség. Mivel lord volt...

– Most már nem lord? – kérdezte Lila csodálkozva. Mr. Oaks köhögött.

– Elutazott – mondta és felállt. – Hozhatom az asszonyt?

Elindult, de újra megállt, akart még valamit mondani.

– Nem valami csinos teremtés, és nem is kedves, néha nem is tudja, mit csinál, de ha rájön a bolondéria, akkor, mint az öreg Euripidész ajánlja...

Most megint görögül kezdett beszélni, Lila meg mosolygott magában.

Vagy fél óra múlva tért újra vissza, talán még izgatottabban, mint ahogyan kiment. Hátraszólt:

– Tessék, jöjjön be.

Oldalt lépett, hogy utat engedjen az asszonynak.

– Megígértem, hogy láthatja. Jöjjön hát: itt van.

A sovány, lázas szemű, sápadt asszony belépett. Jó ideig mereven nézte Lilát, s a leány kezdte magát kényelmetlenül érezni a tekintete alatt.

– Ez... ez Delia?

Gyöngédségtől remegő, meleg, mély hangja volt. Oaks bólintott.

– Igen.

Anna most lassan odament a leányhoz és két vékony kezébe fogta Lila kezét.

– Delia... drágám... Delia... megismer engem?

Lila csodálkozva rázta a fejét.

– Nekem Lila a nevem.

Ez a néhány szó csodálatos hatással volt az asszonyra. A szeme felragyogott, az arca égni kezdett, kitérte a két karját.

– Lila! Igen, Lila, az én kis Lilám! Hiszen maga nevezte el önmagát Lilának!

A következő pillanatban már karjai között tartotta a meglepett, ijedt leányt. Lila nem mert visszahúzódní tőle, nem mert ellentmondani, csak hallgatta a szenvedélyes szavakat, türte a simogatást.

– Lila... kicsi Lila... hát nem emlékszik már a szegény Annára?

XXV. FEJEZET

Lila lelkében elsuhant valami árnyék. Mintha valami régi emlék ködlött volna fel előtte. Felködlött, és újra eltűnt. Remegve bontakozott ki az asszony karjai közül.

– Látom, hogy gyenge és szédül... tessék, üljön le.

De az asszony nem akart leülni. Csak szorongatta görcsösen a leány kezét.

– Nem emlékszik a házra? A nagymama szép, nagy házára? És a tűzre éjszaka... és lady Pattisonra... a nagymamára... Meghalt a szegény nagymama is...

Lila erősen gondolkozni próbált, de csak zűrzavart érzett az agyában. Mr. Oaks felé fordult, aki bólintott.

– Úgy van minden, drágám, ő ismerte magát, valamikor a dajkája volt.

– Igen, igen! – kiáltott föl Anna. – A jó Isten áldja meg, amiért ezt megmondta neki! Én voltam a dajkája, és azt mondták nekem, hogy meghalt... Megmutatták, ami a ruhácskájából maradt a hamu között... De én mégsem hittem el, és mindig mondtam lady Pattisonnak is, hogy nem hiszem, nem hiszem. És tudtam, tudtam, hogy viszontlátom még! Oh, olyan rettenetes volt ez a sok év... Néha már nagyon elfáradtam. És akkor bezártak abba a nagy házba, és nem akartak kiereszteni... és azok a kínaiak...

Megborzongott. Kínos volt nézni. De Gollyt nem bántotta a dolog.

– Mindig jó vagyok az asszonyokhoz, láthatja, Lila – dörmögte a jeles úriember. – Hiába, ilyen a szívem.

Lila alig figyelt rá. Dolgozni kezdett az emlékezete. Mintha újabb és újabb fátylak lebbentek volna fel a múlt elől. Anna már ismerős volt neki, bizalmat kezdett érezni iránta.

– Megengedi, kis Lila, hogy itt maradjak magánál? Ugye megengedi? Én fogok ezentúl vigyázni magára, rendben tartom a ruháit... Szabad? Persze, nem hívhatom már úgy, mint azelőtt, hiszen nem kicsike már, hanem szép, felnőtt kisasszony...

Oaks csendesén kiment, és kívülről rájuk zárta az ajtót. Előbb azonban udvariasan megemelte a kalapját. Hiába, mindig tudta, hogyan illik viselkedni.

Lement a szőnyegtelen lépcsőn és benyitott egy másik szobába. Aikness ült ott karosszékekben, könyökénél félig telt whiskysüveg, szája szegletében félig elszívott szivar.

– Rendben van már – mondta Oaks.

Aikness kapitány felállt és a tükörbe nézett. Aztán zsebkendőjével megnyomogatott egy karcolást a jobb arcán.

– Szép kis meglepetés volt...

– Neki volt szép kis meglepetés! – felelte élesen Golly. – Mondtam, hogy vigyázzon, ezeknek az örülteknek nagyon jó az emlékezetük.

– Hogy megváltozott... – csóválta a fejét Aikness. – Milyen csinos leány volt valaha...

Oaks morgott valamit, és whiskyt töltött magának.

– Maga is csinos fiú volt valaha, nem igaz, Aikness? Ha nem lett volna csinos, nem bolondultak volna magáért a szobalányok mindenütt.

– Hm, hm – tért vissza emlékeihez a kapitány. – Nagyon csinos volt. És a legértelmesebb, leghüségesebb leány, akit valaha ismertem... Mit csinálunk Raggit Lane-nel?

Golly cigarettára gyújtott és jó ideig szótlanul füstölt.

– Megszöktetjük – mondta aztán.

– Gondolja, hogy vallani fog?

– Raggit Lane nem fog vallani – mondta Oaks. – De ismerek másokat, akik megtennék a helyében.

Aikness kapitány mosolyt erőltetett az ajkára.

– Én nem, Golly. Túlágosan benne vagyok a dologban.

– Mum is benne volt – felelte Golly –, mégis vallott volna.

Újra kínos, hosszú csönd támadt, melyet a kapitány szakított meg.

– Lila dolgát is el kellene intézni végre...

– Lila dolgát? – kérdezte Golly hidegen. – Az már rég el van intézve. Férjhez fog menni. De nem tengerészhez.

Összefont két karjára támaszkodott az asztalon. Aztán megszólalt:

– Én sokáig hallgattam... Engedtem, hogy eljátssza a papát ez előtt a gyermek előtt, hogy vegyen neki szép ruhákat, miegymást. Nos, a papája maradhat továbbra is. Mum úgy gondolta, hogy ostobaság minden évben egyszer elküldeni vacsorázni magával, de Mum sohasem tudta, mi az az előrelátás. Ezért kellett meghalnia. Én azonban tudom.

Megveregette a mellét.

– Én nem tudtam, hogy annyi pénzhez fog egyszer jutni, de tudtam, hogy előkelő családból való, és tudtam, hogy előbb-utóbb a hasznát vehetem. De abból semmi sem lesz, hogy a tulajdon papájához menjen férjhez, aki gyermekkor óta egyszer látta évenként. Az az egymillió-hatszáz ezer font nem fog a maga zsebébe vándorolni...

A két ember pár pillanatig egymásra meredt. Aikness kapitány szemében tehetetlen gyűlölet volt, Golly szemében csak kifürkészhetetlen hidegség.

– Nem tudom, hogyan fog végződni ez a dolog – folytatta Golly. – Szeretnék azonban olyan leckét adni a rendőrségnek, amit egyhamar nem felejtene el. Könnyen eltűnhetnénk Londonból, de ez nem méltó hozzánk.

Újra a mellét verte.

– Én nagy ember vagyok a magam szakmájában. Mindig is az voltam. Tíz évig takarékoskodtam, rongyokban jártam, hogy véghezvihessem a tervemet. A Lyons bankot magam törtem fel, hogy megvehessük a maga hajóját. Megszerveztem a gépezet működését, ahogy csak egy hadvezér tudná megszervezni. Ismerek minden utat. Ismerek közel háromezer rendőrt. Ki fogok vonulni egész seregemmel. Aztán majd elintézzük Lila dolgát. Ha pedig azt hiszi, hogy hamarabb is el lehet intézni vagy másképp is el lehet intézni, mint ahogy én akarom, akkor adok egy jó tanácsot: fogja a puskáját és puffantsa magát agyon, mielőtt a kezeim közé kerül.

Aikness hátrakapta a fejét, széles szája megvonaglott. Golly gonoszul mosolygott.

– Úgy bizony, Aikness. Minden el van rendezve előre, pontosan. Megmondhatnám, hogyan csináltam. Megmondhatnám, melyik hajón utazunk Lila meg én. A kabinszámot is tudom. És a pap nevét, aki össze fog adni minket!

Aikness rettenetes káromkodással ugrott fel a helyéről.

– Maga akarja elvenni? Maga!?

Golly bólintott.

– Miért csodálkozik? Hiszen majdnem húsz évvel vagyok fiatalabb magánál. És Lila meg én mindig megértettük egymást. Aztán meg lényegében tőlem függ a sorsa. Nálam van minden bizonyíték arra nézve, hogy ő csakugyan Delia Pattison. Néhány iratot Sinifordtól kaptam, a többit megszereztem a bankból.

A kapitány erőltetett nevetéssel palástolta dühét.

Nagyon sok adminisztráció várt rájuk ezen az estén. Majdnem minden lakásban volt telefonkészülék, az új, tulajdonos fizetett értük, mint a köles, bár eddig nem használta a telefont senki. Tíz óra felé emberek kezdtek szállingózni, gyanús kinézésű fickók, akik kurtán, orrhangon beszéltek, és a falon kiakasztott hajómenetrendeket tanulmányozták. Mindenkit a szobájába vezettek.

Volt köztük egy Ambrose nevű ember, akiről Aikness tudta, hogy hírhedt gonosztevő. Ez az ember volt Golly összekötőtisztje. Aikness, aki csak most ismerkedett meg a bandával, lefekvés előtt közölte észrevételeit a főnökkel. Golly csak legyintett.

– Persze, ópiumszívók meg kokainisták! Más nem is tudná megcsinálni, amit ezek!

Lent, a föld alatti garázsban, rácsos ajtó mögött, ahol állítólag a benzint és olajat tartották, volt a fegyverraktár. Golly levitte a kapitányt, és megmutatta neki a kincseit. A legtöbb holmi még mindig olajos papírba volt göngyölve,

egy ember ült a sarokban rozoga széken, és sorra kibontotta mindet.

– Ha az ember elhatározza, hogy megcsinál valamit – magyarázta Golly –, akkor aztán csinálja is meg!

Közben arra is ráért, hogy be-benézzen Lilához. Megnyugodva látta, hogy Anna egészen lecsillapodott, és hogy a két nő között teljes a megértés.

Helyesnek találta ezt. A leánynak szüksége van valami asszonyra maga körül, tekintettel különösen a küszöbön álló változásokra. Csodálkozott önmagán, hogy ez hamarabb nem jutott az eszébe. De amikor annyi volt a dolga! Tervezni, tervezni, tervezni...

A legtöbb ember akkor sem tudja megváltoztatni a tervét, ha nyilvánvaló, hogy jobbat is találhatna helyette. Ő nem esett bele ebbe a hibába sohasem, így például eleinte nagyon jó tervnek találta, hogy Lila a lord felesége legyen. Nos, egyszerűen megváltoztatta a véleményét. Lord Siniford meghalt. És az is helyes volt, hogy hagyta Aiknesset rendelkezni, míg volt hajója. Most nincs hajó: Aikness tehát engedelmesskedjék. De felhasználni azért lehet...

Nagyon meg volt elégedve magával.

XXVI. FEJEZET

Golly szobája tágas és barátságos helyiség volt, szellős is lett volna, ha nyitva tartja az ablakait. De ez sohasem fordult elő, sőt a nehéz függönyök is mindig össze voltak húzva. A szoba közepén szőnyeg feküdt, rajta asztal állt, olyasféle, amelyet építészmérnökök irodájában lát az ember: egyszerű, széles, festetlen deszkából készült, erős alkotmány. Rajta térképek, hajózási hirdetések, meteorológiai táblázatok, menetrendek sorakoztak, a Golly rettenetes írásával készült följegyzésekkel vegyest.

Golly éppen azt a három betétkönyvet tanulmányozta, amelyeket állandóan magával hordozott nappal és a párnája alá tett éjjel. Az egyik könyv a legnagyobb braziliai bank címét viselte a fedőlapján, és olyan tetemes végösszeget mutatott, hogy fényűzően élhetett volna belőle halálig, még Lila vagyona nélkül is.

A másik két betétkönyv hasonlóan kellemes érzéseket váltott ki belőle. Végre halk sóhajtással becsukta és zsebre dugta a könyvecskéket.

Alig tette el a betétkönyveket, kopogás hallatszott az ajtón, és Aikness lépett be. A kapitány szokatlanul idegesnek látszott egész délután. Lehet, hogy a tegnapi esti kis összeszólalkozás izgatta fel ennyire, bizonyos azonban, hogy kétszer is kérdezősködött mindenféle részletekről Gollynál, ami pedig nem volt szokása. Mindig örült, ha minél kevesebbet kellett gondolkoznia és vita, fejtörés nélkül véghezvitte, amit Golly jónak látott.

Golly bereteszelte az ajtaját, és az ágyra mutatott. Sohasem volt egynél több szék a dolgozószobájában.

– Mondani akarok valamit, Golly... – kezdte a kapitány.

– Meg van ijedve, látom – jegyezte meg Golly, és cigaretta után kotorászott a zsebében. – Egész délután szaladgál fel-alá a házban, mint egy úzótt patkány.

– Nem érzem magam otthon a szárazföldön – morgott a kapitány. – Tengerész vagyok, és úgy vágyom a vízbe, mint a hal. Nem mehetnék át Hollandiába, hogy megvegyem azt a hajót, amiről egyszer beszéltem? Hatvanezeret kérnek érte, de olcsóbban is odaadnák. Holland zászló alatt hozhatnám, akár holland legénységgel. Kilenc csomó a sebessége...

A torpedórombolóké pedig harmincöt csomó – mondta Golly hidegen. – Nem leszek bolond hatvanezer fontot fizetni csak azért, hogy tovább legyek tengeribeteg.

– Hová tette a kínaiakat? – fordított a beszéden Aikness. – Mostanában úgy élek itt, mint valami vak. Nem tudok semmiről.

– Jól el vannak dugva. Egy bárkára vittem őket Blackwallnál. Most már nem fog senki bárkákat átkutatni.

– Nem is tudtam, hogy új bárkát vett – lepődött meg a kapitány.

– Mit tudja azt maga, hogy én mit csinállok? – vetette oda Golly. – Az én fejemben több a gondolat, ha alszom, mint a magáéban, amikor ébren van. Előrelátás: ez az, ami kell!

Várta, hogy a kapitány beszéljen. Aikness elő is állt a régi mondanivalójával.

– Mit fogunk csinálni tulajdonképpen? Csak nem ülünk itt, amíg a rendőrség ránk talál? Nem mehetnénk le Genovába, hogy...

– Magával az a baj, hogy nem tud veszteg maradni – vágott közbe Golly.

Volt valami hideg fenyegetés ebben az egyszerű néhány szóban. Olyan fenyegetés, hogy Aikness megborzongott.

– Itt fog maradni. Hogy-is-hívják kapitány! Olyan nagyszerű tervem van, hogy Napóleon is megirigyelhetné!

Megkopogtatta a homlokát.

Hirtelen felizgatták a saját gondolatai. Járkálni kezdett a szobában, és hadonászott beszéd közben. Sápadt volt az arca, ez árulta el legjobban, mennyire benne él új tervében, mennyire összpontosítja minden erejét és akaratát.

– Tegyük fel – mondta –, hogy megfognak. Mindnyájunkat. Az egész bandát. Mi történik akkor?

Láthatatlan kötelet hurkolt a nyaka köré, és magasra emelt karral megrántotta.

– Az bizony! Kibújhatunk-e valamiképpen a hurok alól? Nem! Van-e mód arra, hogy bántatlanul elvonulhassunk? Igen! De akkor úgy el kell verni az ellenséget, hogy ne is gondolhasson az üldözésre!

– El kell verni? – értetlenkedett Aikness. – Kit?

– A rendőrséget! – kiáltotta Golly és az asztalra csapott. – Megmutatjuk, mielőtt elmennénk, hogy mit tudunk mi, és mit tudnak ők! A Bond Streeten két igazán nagy ékszerüzlet van, a kettőből összesen százötvenezer fontot lehet elvinni. Ez elég lesz az útra. Különben is, tartoznak nekünk egy kis kárpótlással a Trója Kincséért. Akkor aztán kapnak egy második ökölcsapást és egy harmadikat... az majd lehiggyasztja őket. Még majd ők fognak könyörögni, hogy menjünk el Brazíliába vagy ahová akarunk, boldogok lesznek, ha letelepszünk valahol.

Aikness azt hitte, hogy Golly megalomlott, és Golly kitalálta a gondolatait, mert hirtelen hátbavágta a kapitányt és féktelenül kacagni kezdett.

– Azt képzeli, hogy meghabarodtam, mi? Nem ismer maga engem, Aikness! Akkor is azt hitte, hogy bolond vagyok, amikor először beszéltem a St. James Street-i bankrablásról, meg akkor is, amikor előre megmondtam, hogy a Lothbury utcai bank széfjét maga a bankigazgató fogja kinyitni előttünk.

Egyszerre elmúlt a jókedve, és elkomorodva nézett a kapitányra.

– És szeretnék még valamit... Szeretném a kezembe kapni John Wade-et... idehozni, ebbe a szobába, odaszögezni a padlóra, aztán száz és száz íratóspapírral felitatni a véré...

Élesen, rikoltó hangon fölnevetett, és Aikness, megdermedve a rémülettől, most először értette meg igazán ezt a kis embert, aki annyira szeretett görögül, latinul, arabul írni és beszélni.

– Hogyan akarja megzsarolni a rendőrséget? – kérdezte. Szerette volna más irányba terelni a társalgást. Nagyon jól tudta, hogy az a sors, amit Oaks Wade-nek szánt, könnyen lehet az övé is, ha Golly csak egyszer belelát a lelkébe, a félgondolatok, félig kitervelt álmok közé.

Félig kitervelt álmok? Nem, már majdnem egészen kifomálódott minden. Egyetlen fontos pont kivételével: nem tudta még, melyik pillanat lenne a legalkalmasabb arra, hogy Gollyt a rendőrség kezére játssza. Aikness kezéhez nem tapadt vér, tudta, hogy akármi történjék is, halálra nem ítélik. De mikor üssön?

– Fő a pontos időzítés – mondta vigyorogva Golly, és Aikness majdnem felugrott az ágyról, mert az az érzése támadt, hogy a kisöreg gondolatolvasó. – Az a mi sikerünk titka: az időzítés! Csak tartsa rajtam mindig a szemét.

Kis acélórát vett elő a zsebéből.

– Vajon mit csinál Lila meg az asszony? – tűnődött magában.

– Anna is vele alszik? – kérdezte a kapitány.

– Neki is vitettem be ágyat. Annyira nem bolond. Rendesen beszél, eszik, olyan egészséges, akárcsak én. Lássuk csak...

Leült az asztalához, elővett egy darab papírt, és sebesen írni kezdett. Golly nagyszerűen ismerte Londont, Aikness kevésbé, de azt a vidéket véletlenül sokszor látta, amelyikről most Golly beszélt.

– Itt ez a nagyszerű hely. Kies, csendes és maga is jól fogja ott érezni magát, mert láthatja a folyót. Senki sem fogja észrevenni az autót. Mindenesetre fényjelet adok majd...

Elgondolkodva nézte a kapitányt.

– A kérdés csak az, mikor lesz az a tánc.

– Tánc? – hökkent meg a kapitány.

– Tudomísén... tánc vagy ünnepség... Meg fogom nézni.

Gyorsan leírt még valamit, aztán újságot vett elő és hunyorogva nézegette.

– Ha péntekre esik, akkor nagyszerűen fog menni minden.

A térdére csapott.

– Az az érzésem, péntekre fog esni... Mit is csinált maga a háborúban, kapitány?

Ez a kérdés elképesztette Aiknesst.

– Mintha nem tudná! – morogta. – Két évet szolgáltam a tengerészetnél.

– És Jennett meg Mortimer voltak magával, igaz?

Aikness bólintott.

– Jennett és Mortimer vannak most a kínaiakkal. Derék fiúk, jó tengerészek... értenek hozzá, hogyan kell elsütni a hajóágyút, mi?

– Mit akar tulajdonképpen? – kérdezte Aikness türelmetlenül. – Mit halandzsázik itt táncról, meg Jennetről és Mortimerről, meg hajóágyúkról?

Golly csak mosolygott.

– Meg kell néznem azt a kislányt, ma még alig láttam – mondta. Kinyitotta az ajtót. Aikness megértette, kiment. Golly vele együtt lépett a folyosóra, kívülről bezárta a szobája ajtaját, zsebre tette a kulcsot, és halkán dudorászva indult Lila szobája felé. Lila messziről meghallotta és intett Annának, aki éppen mondott valamit. Golly vidáman lépett be.

– Mulatnak, mulatnak, hölgyeim? – kérdezte az asztalon szétszórt kártyacsomagra pillantva. – Majd ha lesz időm, én is bejövök kártyázni... Itt fog aludni, Miss – fordult Anna felé.

– Igen, mindig itt fogok aludni.

Az asszony hangja halk volt és nyugodt. Különös módon megváltozott az arckifejezése is. Mintha egyszeriben évekkal megfiatalodott volna. Beteges sápadtsága és szemének vad, riadt tekintete eltűnt. Senki sem ismerte volna fel benne azt a félőrült, sikoltozó asszonyt, akit idehoztak.

Golly az ajtóhoz sétált, kinyitotta, és elfogulatlanul megszemlélte az újonnan felszerelt vasreteszt.

– Nem bántja, Lila drágám, hogy bezárom magukat? – kérdezte. – Nagyon sok a tolvaj a szomszédságban. Rettenetes, milyen időket élünk. A rendőrség pedig... oh, a rendőrség... Ülnek és alusznak! *Quis custodiat ipsos custodes?* Ki fogja őrizni magukat az öröket?

– Meddig maradunk itt, Mr. Oaks? – kérdezte Lila. Golly felvonta a vállát.

– Még nem tudom pontosan. Néhány napig. Aztán vidékre megyünk. Ott szép csak igazán az élet!

– Mr. Oaks, kérem, nem mondaná meg, mi történt lord Siniforddal?

Anna tette föl ezt a kérdést.

Golly rátekinett. Úgy látszik, túlságosan is okos kezd lenni, pedig ez nem lesz így jó. Tudhat egyet s mást vagy láthatott egyet s mást, hiszen olyan állapotban volt, hogy azt hitték, nem kell rá tekintettel lenni. Golly új érdeklődéssel figyelte az asszonyt. Vajon mire emlékszik? Vajon mit tud? Ha John Wade nem figyelmezteti őket többször is, hogy bajba kerülnek, ha Anna testét a folyóból kellene kihalászni, már régen megszabadult volna tőle. Most azonban nem lehet majd sokat gondolkozni, ha csakugyan kellemetlenkedni kezdene...

– Lord Siniford – mondta oldalra hajtott fejjel, ünnepélyesen – sajnálatos módon elhunyt.

– Ő is meghalt? – sikoltotta Lila.

Golly bólintott és igyekezett szomorú arcot vágni.

– Egyszer mindnyájan meghalunk – bölcselkedett. – Különben villámcsapás érte – folytatta gyors ötlettel –, az Isten keze sújtott le rá.

Csend támadt.

– Szörnyű... szörnyű... – dadogta halkan a leány.

Golly sejtette, hogy Lila valamiképpen összefüggésbe hozza Mum Oaks halálát a lord halálával, és valami baljós jelet lát a kettős szerencsétlenségben.

– Meggyilkolták, nem villám ölte meg – mondta Anna mély hangon. – Benne volt az újságokban is.

Golly a fejét rázta.

– Az újságoknak nem lehet hinni. Amit ott olvas, annak több mint a fele hazugság. Nekik csak az a fontos, hogy érdekes legyen. De akárhogy történt is, a másvilágon van. *Honesta mors turpi vitapotior...* A tisztességes halál többet ér a becstelen életnél.

Újra Annára nézett. Csakugyan nagyon kényelmetlen helyzetbe hozhatja előbb-utóbb. Lélekben már el is törölte a csinos két szobát, amelyeket Lila szobáinak szomszédságában akart bebútorozni a braziliai kastélyban Annának. Úgy látszik, túl sokat hallott és látott ez az asszony!

– Aludjon jól, kicsikém – búcsúzott végül. – Holnap majd eljövök megint... Jó éjszakát, Miss!

A tekintete olyan fagyos volt, hogy az asszonynak hideg szaladt végig a hátán.

– Legyen okos! – mondta Golly halkán, titokzatosan, és kiment, rátolva az ajtóra a reteszt.

XXVII. FEJEZET

A két nő egy darabig szóltanul nézte egymást.

– Igazán nem tudom, mit gondoljak – szólt végre Lila. – Nem bírom elhinni, hogy csakugyan olyan szörnyeteg ez az ember. Még csak félni sem tudok tőle. Bizonyosan őt is kényszerítik...

Anna megrázta a fejét.

– Nem. Minden szó igaz, amit mondtam. Sok mindenre nem emlékszem jól, de amit a folyó melletti házban beszéltek, még most is a fülembe cseng. Én most már nem vagyok beteg, Lila.

– Tudom – mondta Lila –, minden szavát elhiszem. Hihetetlen, amit mond, de azért elhiszem. A legbajosabb azt elhinni, hogy Mr. Oaks gumiember...

– Pedig az! – bizonygatta hevesen az asszony. – Maga csak amolyan ártalmatlan, bolondos kis embernek ismerte őt, aki azt hiszi, hogy tud énekelni, és nyávog. De én láttam, hogy nagy, erős emberek reszkettek előtte. Aikness kapitány olyan alázatosan állt vele szemben, hogy én szégyelltem. Egy éjszaka hallottam, hogy valami házasságról beszélgetnek, persze akkor még fogalmam sem volt róla, hogy maga az, akinek a sorsát eldönteni próbálják...

– Én? – hebegte Lila.

Anna bólintott.

– Együtt ültek a bárka kabinjában, és kiengedtek abból a szűk kis kamrából, ahová be voltam zárva, hogy ehessek. Azt hitték, egészen őrült vagyok, és nem is törődtek velem. A kapitány csúnyán nézett rám. De Golly sohasem. Egyszerűen úgy mért végig, ahogy a mészáros nézi a juhot, mikor vágja le.

– Hallgasson, Anna, hallgasson! – borzongott Lila. – Ez szörnyű!

Az asszony átölelte.

– Úgy látszik, mégis bolond vagyok, hogy így megijesztem, drágaságom – mondta gyöngéden. – De okos leszek: ő maga mondta! Most pedig próbáljuk meg lekaparni ezt a tapétát.

Lila fedezte föl, hogy egy darab leszakadt tapéta alatt valami nyomtatott

felirat van a falon. Amikor még fegyvergyár működött a házban, minden helyiségben ki volt ragasztva a munkások biztonságára vonatkozó mindenféle óvó rendszabály. Lila persze nem tudta, hogy mi lehet a falon, de megmutatta Annának, és Anna azonnal arra gondolt, hogy talán lesz valami hasznuk belőle, ha elolvassák.

A fölfedeztetéstől való félelem miatt hagyták abba a munkát az előbb. Most a zsebkendőjükkel átáztatták a tapétát, aztán óvatosan lehúzták a falról. Nemsokára láthatóvá vált az egész szöveg:

Figyelmeztetés! Tűz esetén a tűzoltó különítmény azonnal az oltókészülékekhez siet. Mindenki a tűzmester parancsainak tartozik engedelmeskedni. A tűzoltáshoz kirendelt egyének igyekezzenek azonnal a földszintre jutni. Ha az épületen belül keletkezik tűz, a mentőlétrát le kell húzni, mire a mennyezeten levő csapóajtó önműködően kinyílik. A tetőnek arra a részére álljunk, ahonnan a szél fúj, és eresszük le a kötélhágcsókat. Ezeket a földszinten rögzíteni kell. Mindenki csendben és nyugodtan tegye a kötelességét. Tűz esetén a legfőbb veszély mindig az, ha az ember elveszti a fejét.

– Mi van itt? – kérdezte Lila a fürdőszoba mennyezetére mutatva. – A csapóajtó?

Anna átment a kis fürdőszobába és széket vitt magával. Arra felállt, de éppen csak hogy elérte az ujjá hegyével a mennyezetet. Mikor azonban nagy erőlködéssel felfelé nyomta, repedések támadtak körös-körül, és mész meg vakolat hullott alá.

– Itt kell lennie! – suttogta lázasan.

Ebben a pillanatban kopogás hallatszott. A fürdőszoba kövezete fehér volt a lehullott mésztől. Gollynak csak egyetlen pillantást kellett volna vetnie a mennyezetre, a köre, meg a falon levő nyomtatványra, és azonnal tudott volna mindent.

– Csukja be az ajtót és ne jöjjön ki! – mondta Anna gyorsan. Várt, amíg Lila belülről becsukja a fürdőszoba ajtaját, csak azután engedte be Gollyt.

– Mi az? Miért jött olyan sokára? Lila hol van?

– Fürdik. Éppen a törülközőket kerestem – mondta az asszony.

– Fürdik? – Golly az ajtó felé pillantott. – Nagyon helyes. Tulajdonképpen magához lenne néhány szavam.

Még egy pillantást vetett a fürdőszoba felé.

– Ugye, Anna, maga még nem volt Dél-Amerikában? – kérdezte.

– Nem – mondta Anna.

– Gyönyörű földrés. Csupa virág... soha nincs tél... az embernek semmi dolga, csak éppen é! És sok, sok pénz! Könyv, ruha, autó, finom ételek... Hogyan tetszik ez magának? Mi?

– Nagyszerűen hangzik – mondta Anna nyugodtan.
– Látja, ilyen lehet az élete magának is. – Rámutatott az ujjával. – De csak akkor, ha derekasan viseli magát.

Hüvelykujjával most a fürdőszoba felé bökött.

– Ne csináljon jeleneteket, és ne beszéljen neki olyasmiről, ami nem tartozik rá. Megértett engem? Ha nem értett meg és nem vigyáz a nyelvére, ha kifecseg valamit, esetleg rólam... Mit gondol, mi történik akkor?

Anna nem felelt.

– Nem szól? Pedig tudja... látom, hogy nagyon jól tudja! – suttogta Golly.
– A folyóból fogják kihalászni, és az emberek azt mondják majd: ki az megint? Oh, senki! Ismeretlen halott lesz, így végzi be az életét.

– Így végzem be az életemet – bólintott Anna csöndesen.

– Nem akarok többet mondani. Hiszen tudom, hogy magának van esze. – Megveregette a vállát. – Meg fogjuk mi egymást érteni nagyon jól. Üdvözlöm Lilát. És, ha nincs más beszélőnivalójuk, emlegessen egy kicsit engem. Mondja meg neki, hogy jó férj válnék belőlem, kinőttem a bolondságokból és meg tudnám becsülni őt. Akar pénzt?

A zsebébe nyúlt. Anna megrázta a fejét.

– Köszönöm. Itt úgysem tudnám elkölteni.

– Látom, van esze – ismételte Golly és kiment.

Anna várt egy kicsit, aztán bereteszte belülről az ajtót és visszament a leányhoz. Lila aggódva látta, hogy Anna arcán megint van valami... valami árnyék.

– Nem, nem, semmi, drágám – nyugtatta meg Lilát.

Kinyitotta az asztalfiókot, kést vett elő, és a székre állva tétovázás nélkül beledöfte a mennyezetbe. A vakolat most már nagy darabokban zuhant le. Anna fölemelte a lámpát és megvilágította a mennyezetet.

– Itt a csapóajtó – mondta halkan.

Még jó sok vakolatot kellett leszednie, míg végre megmozdította az ajtót. Aztán látta, hogy nem elég magas hozzá, hogy kinyithassa. Végre találtak egy seprűt, azzal tolták fölfelé.

A csapóajtó nagyon nehéz volt. Anna az asztalt is odahúzta és arra tette a széket, így próbálta egyre jobban kinyitni. Egyre szélesebb lett a nyílás. Már látszott a kék ég, tele csillagokkal. Lassan, nagyon lassan haladtak, de nem hagyták abba. Végre, hajnali három óra tájban, amikor már mindketten egészen kimerültek, sikerült annyira felfeszíteni az ajtót, hogy Anna kierőszakolta magát a nyíláson és felmászott a tetőre. Kissé megpihent, aztán összeszedte minden erejét, megfogta az ajtót és hátraszorította, hogy egészen kinyíljon. Lihegve erőlködött, nehogy nagy lármával lecsapódjon, aztán lehajolt és lenyújtotta a kezét, hogy segítsen felkapaszkodni Lilának is.

Azonnal keresni kezdték a nyomtatványban említett kötélhágcsókat, de ha volt is valaha ilyenféle segédeszköz, már régen eltűnt. A két nő kétségbeesetten ült a tetőn. Ha visszatérnek a szobába, azt kockáztatják, hogy reggel valaki fölfedezi a szökési kísérletet. Mégsem tehettek mást. Sokáig figyeltek, nem jár-e arra rendőr, de nem láttak senkit.

Anna ereszkedett vissza elsőnek a szobába, megfogta a széket az asztalon és segítette a leánynak leszállni. A csapóajtót lehetetlen volt újra bezárni, megmozdítani is alig bírták volna. Tudták, hogy ha valaki másnap felmegy a tetőre: végük van.

Lila, bár nagyon felizgatta magát, mégis aludt reggelig, mert nagyon ki volt fáradva. Alig öltözött fel és ült a reggelijéhez, amikor bekopogtatott Golly Oaks. Nem volt olyan jókedvű, mint máskor. Történhetett reggel valami, ami bosszantotta.

– Még ma elviszem magukat máshová – jelentette ki. – Kilenc óra tájban fognak indulni. Én magam nem lehetek itt, de több megbízható emberem megy majd magukkal. Nem fognak ellenkezni vagy szeszélyeskedni, ugye, Lila? Nem szeretném, ha kellemetlenséget okoznának nekem.

– Hová visznek bennünket? – kérdezte a leány.

Golly nem felelt.

– Egyelőre jó az a ruha is, ami magán van – mondta. – És mondja meg Annának, vigyázzon magára, hogy láрма ne legyen. Csendes volt az éjszaka?

Lila bólintott. Remegett minden porcikájában, és arra összpontosított, hogy lehetőleg nyugodtan mondja Gollynak azt, amivel Anna megbízta. Golly még mindig nyugtalankodott.

– Nem csapott lármát? Tud vele bánni, Lila?

– Oh, hogyne. Nincs már semmi baja.

– Gondolom, első dolga volt, hogy mindent elmondjon a naganyjáról meg a régi dolgokról. Nos, előbb-utóbb úgyis meg kellett tudnia.

Indulni készült, amikor eszébe jutott még valami.

– Képzelve, valaki ma éjszaka lelőtte John Wade-et. A szíven ment át a golyó.

Élesen figyelte közben a leányt: látta, hogy elsápad és a szeme kerekre nyílik...

– Egy kis balszerencse, hihihi... – vigyorgott. – Jó fiú volt az a Johnny, nem valami szerencsés kezű rendőr, de jó fiú...

Volt valami a hangjában, a tekintetében, ami elárulta, hogy hazudik, hogy a halálhírt csak azért találta ki, hogy lássa, mit szól hozzá a lány. Ehhez a gondolathoz ragaszkodott Lila teljes erővel, máskülönben összeesett volna.

– Tudom, hogy jóban voltak, Lila... hm, hm, micsoda kár! Ilyen derék fiatalember, és most egyszerre vége.

Csettintett a nyelvével, s továbbra is egyre figyelte a lány arcát.

Lila most már egészen bizonyosan tudta, hogy Golly hazudott. Kimondhatatlan megkönnyebbülést érzett. Golly látta, hogy lassan újra megszínesedik az arca, és félreértette az érzéseit.

– Egy kicsit megijedtünk, ugye, Lila? – kedélyeskedett. – Bizony, az embernek el kell viselnie az ilyesmit. Gondolja csak el, mit érezhettem én, amikor szegény feleségem halálhírét meghallottam. Hol van Anna?

– Azt hiszem, a hálósobában. Kihívjam?

Golly gondolkozott egy pillanatig.

– Nem, nem kell. Ma már nem nagyon látjuk egymást. Vigyázzanak és igyekezzenek csendesen viselkedni.

Most végre kimondta Lila azt, amire eddig készült.

– Kaphatnék... kaphatnék egy kis benzint?

– Benzint? Minek?

– Foltos a ruhám, szeretném kitisztítani.

Vajon elég ügyesen játszotta a szerepét? Úgy látszott, igen.

– Jól van, kicsikém, csak legyen csinos és tiszta mindig. Csak azt nem tudom, lesz-e itthon tiszta benzin. Petróleum vagy spiritusz nem jó?

Lila csak bólintott, nem bírt szólni egy szót sem. Golly kiment, s alig egy-két perc múlva visszajött egy üveg spiritusszal.

– Megpróbáltam benzint szerezni, de nincs itthon. A régi házmestert elküldhettem volna érte, de szabadságra ment, az új meg még nem tudja, hol van olyan bolt a közelben, ahol kaphatnánk.

Megtörülgette a kezét és összeráncolta kis orrát.

– Nincs valami jó szaga. Fogalmam sincs, hogyan lehet ezzel ruhát tisztítani. Furcsa, annyi mindent tudok, de ezt még nem hallottam.

Szolgálatkészén fordult egyet az üveggel.

– Betegyem a fürdőszobába?

Lila majdnem elájult.

– Nem... köszönöm... úgylis itt fogom használni!

Anna mondta azt is, hogy készítsen az asztalra egy tányért meg a kabátját.

Golly letette az üveget és kiment. Anna hallotta, amint az ajtó becsukódik és a retesz megzörren. Azonnal kijött.

– Miért mondta, hogy benzint kérjek? Majdnem elájultam ijedtemben, amikor be akarta vinni a fürdőszobába!

Anna azonban nem magyarázkodott, hanem a tányérba öntött az üvegből. Ha Golly most benézett volna és meglátja, mire használják a spirituszt tisztítás helyett... Máskor olyan gyanakodó volt mindig, most egészen természetesnek találta a leány kívánságát. És annyi dolga volt!

A házban egész nap lábdobogás hallatszott. A telefonok is folyton

csengtek. Az egyik legártatlanabb képű lakó bement a belvárosba és sürgönyöket adott fel. Golly behívta magához Aikness, és elmondta neki végleges tervét. A hatalmas embert a hideg rázta félelmében, a terv a tengerészkapitány edzett idegeit is próbára tette.

– Megigértem a fiúknak, hogy mindnyájan együtt megyünk, mégpedig elegendő pénzzel a zsebünkben, és így is lesz – jelentette ki Golly. – Magának nem adok nehéz feladatot, abból úgyis csak baj lenne. Maga fogja kivinni a leányt meg Annát Greenwichbe, és azután találkozunk.

Egy darab papírt dobott oda Aiknessnek.

– Itt le van írva minden. A kocsi itt fogja várni... – A hatalmas térképen rámutatott egy pontra. – Pontosan két perc alatt ott kell lenniük. Aztán a csónakra ülnek át mind a hárman, és jönnek utánam...

– Gondolja, hogy minden olyan simán fog menni, mint ahogy elmondja?

– Ne vágjon a szavamba! – förmedt rá Golly. – Figyeljen! Kilenc óra tizenegy perckor kinyitjuk Kirschner boltját a fél bandával, a banda másik fele ugyanakkor a Nyugati Gyémántszindikátusnál dolgozik. Kirschnernél fel kell robbantanunk a pénzszekekrényt, de nem lesz nehéz, ócskavas, nem más. Jövőre majd újat vesznek. Nem akarom, hogy maga is ott legyen, lövöldözés lesz, és azt maga nem bírja, tudom. A két helyről összesen százötvenezer fontot szedünk össze, nem is kell több.

Megdörzsölte a kezét.

– Mennyire szeretném látni a holnapi lapokat! – vigyorgott elégedetten.

– De hiszen azt mondta, hogy pénteken... Miért ma?

– Mert azt hittem, hogy pénteken lesz a tánc vagy ünnepély, vagy micsoda, de holnap van... Ha egyszer azt mondom, hogy hétfőhöz egy hétre, s aztán azt, hogy csütörtökön, miért nem mindegy az magának?

Golly egészen ki volt cserélve. Csupa erély volt, csupa tűz, csupa elhatározás. Igazi hadvezér. Aikness kapitány szinte meggörnyedt előtte.

– És ne gondolja, Aikness, hogy kijátszhat valamiképpen – folytatta Golly, s lábujjhegyre állva odatolta az arcát a kapitányéhoz. – Két megbízható emberem megy magával, egyik a sofőr mellett, a másik bent a kocsiban. Amint azt látják, hogy kétszínűsködni próbál, lepuffantják. Elég világosan beszéltem?

– Elég világosan – mondta Aikness nagyot nyelve.

Saját, külön terve porrá omlott.

XXVIII. FEJEZET

Riccardini ceruzával firkált üzenetet küldött Elknek kis cédulán: “*Valami*

készül ma éjjel a West Enden, azt hiszem. Figyelmeztetést kaptam, hogy ne menjek a Piccadilly közelébe.”

Az ilyen jelzést ostobaság lett volna figyelmen kívül hagyni. Az olasz ritkán hozott önszorgalomból a rendőrség tudomására valamit. Elk azonnal telefonált a főnökének.

– Beszéljen a körzeti felügyelővel – volt a válasz. – Wade hol van?

– A fogházban. Lane kihallgatásán. Minden pillanatban várom.

John azonban már nem a börtönben volt, hanem egy nyilvános telefonon tárcsázott és Elkkal próbált beszélni. Alig tette le Elk a kagylót, újra megszólalt a telefon, most Wade beszélt.

– Lane vallani akar. Már mondott is nekem egyet s mást. Emlékszik az Arbroath-házra? Tudja, hol van?

Elk elgondolkozott, de nem jutott mindjárt az eszébe.

– Úgy látszik, ott van a főhadiszállás – folytatta John. – Lane nem tudja biztosan, mert Golly sohasem avatta be a titkaiba a legbizalmasabb embereit sem. Lane tehát nem tudta pontosan megmondani azt sem, merre van ez a ház. Csak egyszer látta, de úgy emlékszik, hogy valahol Notting Dale-ben. Állítólag pénteken lesz valami...

– Hátha már ma – mondta Elk. – Legjobb lesz, ha siet.

Mire John odaért, a West End tele volt polgári ruhás detektívekkel, bár úgy látszott, minden ok nélkül örködnek. Aztán mégis, kilenc óra után tíz perccel tompa robbanás rázta meg a Bond Street környékét, és visszhang módjára, mindjárt utána még egy robbanás hangzott az utca másik vége felől. Felhangzott az első rendőrfütty. Egy rendőrségi autó közeledett rohanva, de az utolsó pillanatban egy motorbicikli nekiment, a kocsi majdnem felfordult. Az egyik kerék elgörbült... A motorost nem tudták elfogni, semmi baja nem lett, és rohant tovább.

Mialatt ez történt és a Bond Streeten nagy volt a felfordulás, hatalmas autóbusz gördült elő valahonnan, megállt a Kirschner-bolt ajtaja előtt, és négy ember jött ki onnan. Egy rendőr odaugrott hozzájuk, és ekkor eldőrdült az első lövés. Utána a többi.

A rendőr zúzott vállal végigzuhant a kövön. De, amint az autó elindult, két polgári ruhás detektív kapaszkodott a sárhányóba és ugrott fel rá. Életükkel fizettek bátorságukért. A West End most gépfegyver ropogásától visszhangzott. Az autóbusz a Piccadilly felé robogott tüzet köpve, aztán hol erre, hol arra a mellékutcára fordult be minden közlekedési rendszabály mellőzésével, végül pedig, mielőtt az emberek felocsúdtak volna, eltűnt a parkban.

A banda másik osztaga nem menekült olyan könnyen. Amint kiléptek a Gyémántszindikátus épületéből, egyenesen egy csapat felfegyverzett detektív karjai közé rohantak. Gyors sortűz következett, az egyik bandita térdre hullt.

A másik három lövöldözéssel vágott utat magának, felkapaszkodott egy autóra és rohantak az Oxford Street felé. Ott egy autóbusz vezetője, aki látta, mi történik, hirtelen keresztbe fordította kocsiját az úton, hogy a banditák ne tudjanak továbbmenni. De mielőtt véghezvitte volna a szándékát, már ott voltak és rálőttek. Nem találták el, de mint a szélvész, elröpültek mellette. Üldözőik a nyomukban. Egy rendőrségi autónak, amely nem törődve a sűrű gépfegyverropogással szilajon száguldott a rablók után, lövés érte a bal első kerekét, és nekirohant egy lámpaoszlopnak.

Azonnal értesítés ment mindenfelé, nyüzsgött a sok detektív és rendőr, és teljes erővel folytatták az üldözést. Egész sor taxit is felfogadtak erre a célra. Valóságos hajtóvadászat volt.

John Wade akkor hallotta meg a gépfegyver kattogását, amikor Elk társaságában a Piccadilly felé sétált. Látta a kocsit is, amint előrohan és elszáguld...

– Sok képtelen dolgot vittek már véghez – lihegte egy detektív, amikor hozzájuk ért –, de ilyesmit még soha! Betörték az ékszerboltokba, egyszerre kettőbe, és nem is igyekeztek elbújni! Az egyik emberünk látta őket munka közben, és telefonálni szaladt, ahelyett, hogy a sípját fújta volna meg!

Johnn annyira sem érdekelte a dolog, hogy megnézte volna a kirabolt ékszerboltokat. Sietett a Scotland Yardra, Elkel együtt, ahhoz a rendőrtiszthez, akihez Raggit Lane ügye tartozott.

– Igazuk van, jobb lesz visszahozni a rendőrség épületébe. Itt nem férhetnek úgy hozzá. Gondoskodni kell megfelelő fegyveres kíséretéről.

Húsz perccel tíz után rohant el a rendőrségi autó az Arbroath-ház közelében. Egyszerre hangos csengetés, tűzoltókocsik döbögése hallatszott. Nemsokára el is haladt mellettük egy hatalmas szerkocsi. Wade megszólított egy arra siető rendőrt.

– Mi történt?

– Az Arbroath-ház ég. Ott a...

John nem akart többet hallani. Látta, hogy vörösödik az ég a ház fölött. És rohant volna, de a rendőr hangja megállította mégis.

– Van ott a tetőn két nő, egy fiatal lány meg egy asszony! Integetnek. Úgy látszik, ők vették észre a tüzet... Szaladtam és telefonáltam a tűzoltóknak...

– Micsoda? – kiáltott John, és egy pillanatra kővé dermedt. Érezte, tudta, hogy Lila van ott.

XXIX. FEJEZET

Golly még egyszer bekopogott és ünnepélyesen elbúcsúzott tőlük. Atyai

hangon beszélt, egyben valami méltóságteljes tartást vett fel.

– Ne felejtsetek el: egy óra múlva újból találkozunk. Nehogy valami ostobaságon törje a fejét! – emelte fel a mutatóujját, Annára tekintve. – Abban bízom, hogy maga jó hatással lesz rá. Lila!

A leány csak bólintott.

Golly idegesen körülszaglászott.

– Undorító szaga van annak a spiritusznak! De hiába, nem nyithatják ki az ablakot. Utóvégre maga az oka... Aiknessel együtt mennek, Lila, megértette?

Lila csak bólintott megint.

– Aiknessel és két barátommal. A barátaimban megbízhatnak.

Alig lépett ki az ajtón, s alig fordult rájuk a kulcs, Lila meg Anna már bent is voltak a fürdőszobában. Anna a széket az asztalra téve segítette fel a ház tetejére Lilit.

– Eloltom a lámpát – mondta aztán –, de ha Oaks visszajönne, újra meg fogom gyújtani. Láthatja a nyíláson át, ha ég.

A leány szédelegve, lassú léptekkel ment végig a lapos háztetőn, és borzongva pillantott le a szélén futó korlát mögül. Teljes tíz percet kellett várnia – közben szorongva figyelte, nem gyullad-e meg a lámpa odalent –, de végre megjelent az első autó a föld alatti garázs kifutójában. Egy nagy autóbusz követte, aztán bezáródott a rácsos ajtó. Lila azonnal visszament a nyíláshoz és leszólt. Anna közben gyorsan és ügyesen dolgozott. Odahalmozott a nyílás közelébe néhány könnyű, fából való széket, egy törülközőtartót, az ágyak térítőjét, és a seprű nyelével mindezt felnyújtotta Lilának.

– Vegye át most az üveget is, drágaságom – mondta végül –, és legyen nagyon óvatos, nehogy elejtse!

Lila lenyúlt és átvette az üveget, amely háromnegyedéig tele volt spiritusszal. A keze annyira remegett, hogy azt hitte, nem bírja tartani. Mikor letette és visszafordult, Anna az asztalon állt.

– Valaki kopog odakint – suttopta. – Úgy látszik, Aikness.

A kopogás megismétlődött. Gyorsabban hangzott, erősebben. Dörömbölés volt már inkább. Anna hihetetlen erővel feltornázta magát a tetőre, és az utolsó pillanatban még arra is gondolt, hogy a széket lerúgja maga alól. Az izgalom megsokszorozta a gyenge karok erejét: sikerült együtt felemelniük a nehéz csapóajtót, amely nagy döngéssel zuhant vissza a helyére.

– Aikness meg a többiek nem fogják megpróbálni, hogy ezt kinyissák – mondta Anna. – Ha pedig mégis az eszükbe jutna, majd ráülünk.

Összeszedte a takarókat és a bútordarabokat, s a tető utca felőli részére vitte. Kitekintett a korlát fölött. Több ember járt arra, s nem túlságosan messze meglátta a posztján álló rendőr mozdulatlan alakját is. Anna kihúzta a dugót,

aztán ráöntötte az üveg tartalmát az egymásra máglyázott holmira. Meggyújtott egy gyufát... kettőt... hármat, de mindet eloltotta a szél. A negyedik végre égni kezdett a tenyere mögött. Ráejtette a spiritusszal átítatott ágytakaróra. Hatalmas lángnyelv csapott fel, megvilágította a tetőt és a szomszédos házakat, elhalványítva az utcai lámpákat odalent. Nemsokára meghallották a rendőr éles sípját, és minden irányból siető emberek gyűltek az épület köré.

Anna alakja most tisztán látszott a lángok fényében. A korlát mellett állt és integetett mind a két karjával. Lila kissé hátrább volt, és egyszerre zajt hallott maga mögött. Megfordult, s látta, hogy a csapóajtó lassan emelkedik. Sikoltva rohant oda és ugrott rá. A nehéz ajtó újra lecsapódott, reccsenés és rekedt kiáltás, majd nagy puffanás hallatszott alulról. Ugyanakkor Anna is meghallotta azt, amire várt, a sietve közeledő tűzoltók szirénázását. Nem törődött vele, hogy esetleg leszédül, felkapaszkodott a korlátra, és úgy hadonászott a karjaival.

A lent összegyűlt tömeg észrevette. Mély morajlás ért fel hozzájuk, az iszonyodás, a bátorítás, a biztatás és a rokonszenv hangja. Anna érezte, hogy szédül, leszállt a korlátról. Amint újra lenézett, látta, hogy egy harmadik, nagy autó tűnik fel a föld alatti garázs felől, és szétkergetve maga előtt a tömeget, befordul a legközelebbi utcasarkon.

– Elmentek! – kiáltotta rekedten Lila felé. – Hála Istennek, elmentek!

Most minden irányból megérkeztek a tűzoltók. Egy kocs... kettő... három. Hirtelen pirosra festett létra jelent meg, két nehéz vaskapocs fogta át a korlát tetejét, és egy sisakos férfi ugrott le eléjük. Utána egy másik. Lila azonban csak a harmadikat látta, akin nem volt tűzoltósisak, aki egyszerű, szürke polgári ruhában kapaszkodott fel a lángok közé. Amint John Wade lába a tetőt érte, Lila a karjaiba omlott.

XXX. FEJEZET

A Greenwich Hospital tiszteletére nagy bált rendeztek. Ófelsége Meridián nevű torpedórombolójáról is hivatalos volt rá minden tiszt, és el is mentek mind, az ügyeletest kivéve. A matrózok közül is nagyon sokan kértek engedélyt a partraszállásra, így aztán a Meridián legénysége ezen az éjszakán nagyon kis létszámú volt.

A feljárónál örökdő matróz közeledő csónakot vett észre a sötét vízen. Valaki felszólt, hogy sürgős levelet hoz a parancsnoknak. A matróz odahívta az ügyeletben levő tisztet. Amint az a matrózzal együtt lehajolt, hogy átvegyék a levelet, két tompa kattanás hangzott, s a két ember lefordult a

vízbe. A hajót egyszerre húsz kínai rohanta meg, végigkutatták az egészet, s a nagyobbára alvó legénységgel rövid úton végeztek.

Később úgy emlékeztek meg az akcióról, mint a lehetetlenséggel határos vakmerőségről, pedig valójában nem is volt nagy ügy. A közelben horgonyzó személyszállító gőzös egyik tisztje meghallotta a lövések zaját. Ahogy később elmesélte, különösnek találta, hogy a hajó legénysége éjszaka gyakorolja magát a céllövésben.

Egyetlen matróz menekült meg, ez belevetette magát a vízbe, és a partra úszott. Ugyanakkor egy karcsú, fekete csónak simult oda a hajó oldalához, és Golly szállt ki belőle hűséges embereivel. Odafönt meggyújtotta a jelzőlámpát, amelynek láttára, a megbeszélés szerint, Aiknessnek két perc alatt meg kellett volna érkeznie – de eltelt tíz perc, majd tizenöt, s a csónaknak még híre-hamva sem volt. Végre mégis odaért. Aikness mellett ott ült a két ember, akiket Golly örül mellé rendelt, de Lilának és Annának semmi nyoma. Aikness annyira magánkívül volt, hogy alig tudott valamit kinyögni. Golly csak annyit értett a dadogásából: tűz.

– Majd beszélünk a dologról később – mondta, és dühében elfehéredett. – Feljönni és indulás!

Szerencséjükre a Meridián már készen állt az indulásra, mert úgy volt, hogy korán reggel elhagyja a kikötőt. Golly, aki nem sokat értett a tengerészethez, nem is számolt azzal az eshetőséggel, hogy nem lesz elég gőzük, bár Aikness felhívta rá a figyelmét.

A kínai matrózok máris a helyükön voltak, a kormányos ott állt a kerék mellett, a torpedóromboló egyre sebesebben haladt a tenger felé. Lent, a tiszti szalonban Golly odafordult a sápadt kapitányhoz.

– Most pedig hadd halljam, mi történt!

Aikness kissé erőt vett magán és elmondta, amit elmondhatott.

– Micsoda? Csapóajtón jutottak fel a tetőre?

Az ajkába harapott.

– Nem is tudtam, hogy csapóajtó is van ott.

– Láttam valami nyomtatott figyelmeztetést a falon tűz esetére. Úgy látszik, megtalálták. Abban volt említés a vészkijáratról...

– És odafent tüzet gyújtottak. Ezért kellett hát nekik a spiritusz! Hm... De majd visszajövök értük!

Elhúzta a száját. Nem volt kedves mosoly.

– De üldözni fognak... – kezdte Aikness.

– Micsoda? Üldözni fognak? – gúnyolódott Golly. – Ne mondja! Hát nem érti, hogy nem tudnak utolérni? Ami pedig Lilát illeti, csak nem képzelte, hogy egy torpedórombolón fogom nászútra vinni? Elcsípem az első postahajót, amelyikkel találkozunk... Ma délután indult el egy Londonból, és

most fog visszatérni. Átszállok és elhozom Lilát... Ha pedig üldözni mernek, felrobbantom az egész hajót, mindenestől! Megértette? Elsüllyesztem! Akkor aztán majd jajgathatnak.

Ez volt hát a nagy terv! Erről még nem beszélt Aiknessnek. Ez volt a harmadik csapás, amit tartogatott.

A torpedóromboló most már teljes gőzzel haladt, olyan iramban, hogy minden becsületes tengerésznek az ég felé meredt volna a haja, ha látja. Végre, hajnalhasadás idején, megérezték a nyílt tenger szelét.

– Ott megy! – mondta Golly, amint a kapitánnyal a parancsnoki hídon állva, messzelátóval kémlelte a szemhatárt. – Akármikor megállíthatom, van egy emberem rajta. Adjuk meg a fényjelzést.

A jelzőlámpa megcsillant, és a postahajó fedélzetéről libegő fény válaszolt.

– Most aztán... – fente a fogát Golly.

De ebben a pillanatban hosszúkás, fehér fénynyaláb villant fel a part felől, és lassan végigpásztázta a vizet, amíg csak el nem érte őket.

– Előre! – ordított Golly. – Gyorsabban! Fűtsétek azt a kazánt!

A torpedóromboló három kéményéből láng repült fel az égnek, az egész hajótest megremegett és recsegett-ropogott a lábaik alatt, örült rohanás volt. De a fehér fény a nyomukban maradt. Aztán Golly, amint a part felé nézett, vörös fényt látott felvillanni, s kissé később a dörrenést is hallotta. A lövedék valahol a fénynyalábon kívül hullott a vízbe. Újra vörös láng... valaki felordított...

– Lőnek ránk! – suttogta Aikness.

Kimeredt szemmel bámult a sötét part felé, ahol most újra fölillant a vörös fény.

– Ha legalább... – kezdte. Sohasem fejezhette be a mondatát. A hajó telitalálatot kapott.

Mikor csónakokkal átkutatták a környéket, egyetlen élő embert találtak az elsüllyedt hajó helyén: szelíd arcú, kis embert, szemüveggel, lucskos, színtelen bajusszal, aki szívósan ragaszkodva az életéhez kitartóan úszkált a vízben.

– A nevem Oaks – mondta, mikor kihalászták és a szárazra került. – Én nem csináltam semmit... nem vagyok olyan ember... engem csak kényszerítettek... én a békességet szeretem... Egyszer megmentettem egy leánykának az életét. Meg akarták ölni, de én megmondtam, hogy nem bírom elviselni ezt a szörnyű gondolatot. Meg is mondhatom, ki volt: Lila Smithnek hívják.

Eleinte kissé zaklatottan viselkedett, de aztán lassan összeszedte magát, és csendesen üldögélt a csónak orrában, nem okozott semmi kényelmetlenséget.

Később, miután kihirdették már a halálos ítéletet, rabtársai és a börtönőrök

keservesen panaszkodtak a börtönvezetőségénél, hogy még mindig folyton énekel. De a halálra ítéltnek megvannak a maguk kiváltságai. Még a kivégzése reggelén is felhangzott éles falsettója, és amikor a hurok megfeszült a nyakán, a börtönőrök nem sajnálták feleannyira sem, mint mást, aki ilyen módon végezte be az életét.

Vége

Felelős kiadó Zánkai Géza
Sylvester János Nyomda, Szombathely, 89/5066
Felelős vezető Hanuszek Béla igazgató
Felelős szerkesztő Garai Attila
A fedéltervet Magyar Mihály illusztrációjának felhasználásával
Lengyel János készítette
Megjelent 13 (A/5) ív terjedelemben